

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Clementis XII. ab Anno I. usque ad IV.

Luxemburgi, 1740

LVI. Confirmantur Regulæ & Constitutiones Congregationis Montis Libani
Monachorum Syrorum Maronitarum Ord. S. Antonii Abbatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74733)

Et quæ eorum vigore acta sunt, irritantur, si huic adverteatur reduktioni.

Lites vero hinc exortas, & adhuc pendentes eodem modo decidendas decernitur.

Futura vero dubia, & difficultates ad Apost. Sedem deferenda.

Clausula.

commodo, & effectu penitus carere debere intelligantur.

§. 3. Hinc ad præmissorum effectum pro nullis & infectis haberi volumus omnia Decreta irritantia, prohibitiones, declarationes, mandata, & quæcumque in Literis & Constitutionibus prædictis quomodolibet apposta, atque alia eorundem occasione facta, huic reductioni, decreto, & voluntati Nostræ quomodocumque adversantia, quibuscumque ea essent concepta formulis, ac præservationibus, declarationibus, modificationibus, restrictionibus, explicationibus, derogationibus, & in violabilibus clausulis, ac præsertim quod semper in data cuicumque Constitutioni illarum revocatoria, imposterum edenda, posteriores censeantur; etiam motu proprio, & potestatis pari plenitudine, ac ex certa scientia, etiam consistorialiter, etiam pro conservatione status Regularis, etiam in vim contractus & stipulationis inter Sedem Apostolicam & Ordines prædictos inita, quam ad hujusmodi effectum rescindimus, & ex nunc rescissam, nulliusque roboris & momenti esse volumus, & decernimus.

§. 4. Ideoque omnes dissensiones, altercationes, & lites coram quibuscumque Judicibus ordinariis, extraordinariis, & commissariis, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, etiam de Latere Legatis, necnon quæcumque eorundem Cardinalium Congregatione, prædictarum Literarum & Constitutionum occasione jam motas, nedum decisas aut finitas, vel etiam, quæ jam decisa essent, si modo tractum habeant successivum, easque rursus imposterum excitari contingat, juxta Juris communis, Concilii Tridentini, Decretorum & Constitutionum Apostolicarum, ac præsentem hanc Nostram dispositionem, nec aliter, decidendas esse præcipimus.

§. 5. Futura vero dubia & difficultates, ubicumque & quomodocumque oriuntur, ad Nos & Sedem Apostolicam, ad quam Pontificiarum Constitutionum, atque ecclesiasticarum Sanctionum interpretatio pertinet, referenda esse decernimus.

§. 6. Itaque omnia & singula hæcenus memorata: necnon præsentia, etiam ex eo, quod causa, ob quas emanaverint, comprobata, expressa, & verificata, aut in præmissis interesse habentes, vel habere prætendentes, ad hoc vocati, citati, & auditi non fuerint, neque eisdem consenserint: vel aliis ex quocumque capite, prætextu, colore, ingenio, vel causa, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis Nostræ, sive alio quovis defectu, notari, & impugnari, argui, infringi, retractari, in jus vel controversiam vocari, ad terminos juris reduci, aut contra eas quodvis gratiæ vel justitiæ remedium impetrari, seu concedi nullatenus posse; sed eas, ac omnia & singula in eis contenta, semper & perpetuo valida, firma, & efficacia esse & fore; suorumque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, ac ab omnibus & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quomodolibet spectabit, inviolabiliter observari, omnino statuimus; sicque, & non aliis, per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac prædictæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, dictaque Sedis Nuncios, quavis auctoritate & facultate fungentes, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, definiendi & interpretandi facultate & auctoritate, iudicari, & defini, & interpretari debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel

ignoranter contigerit attentari, decernimus, & declaratum esse volumus.

§. 7. Non obstantibus præmissis, necnon Nostræ & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, necnon omnibus & singulis prædicti Benedicti decessoris, ac declarationibus super dubiis, aliisque Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis; necnon omnium & singulorum Ordinum prædictorum, ac eorum cuilibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, etiam mare magnum, vel aliis quomodolibet nuncupatis, literisque Apostolicis sub quibuscumque tenoribus & formis, cum quibuscumque etiam derogationibus derogatoriis, aliisque efficacioribus & in solis clausulis, ac irritantibus, aliisque decretis in genere vel in specie, etiam Motu proprio, & consistorialiter, ac aliis quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, & pluries innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quavis alia expressio habenda, aut alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum omnium & singulorum tenores iisdem præsentibus pro plene & sufficienter expressis, & ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanens, latissime & plenissime hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque quomodolibet contrariis quibuscumque.

§. 8. Volumus autem, ut eadem præsentia in Valvis Basilicarum Sancti Joannis in Laterano, & Principis Apostolorum de Urbe, ac in acie Campitorum, ut moris est, affixæ, quoscumque illæ respiciunt, ardeant & afficiant, perinde ac si unicuique coram & personaliter intimata fuissent, ut earundem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ eisdem præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

§. 9. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostri statuti, decreti, voluntatis, moderationis, & reductionis infringere, vel ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo trigésimo secundo, 3. Kal. Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

A. Card. Datarius.

F. Card. Oliverius.

Visa de Curia I. Archiep. Ancyranus,
D. Stivanus,

Reg. in Secret. Brevium.

Confirmantur Regulæ & Constitutiones Congregationis Montis Libani Monachorum Syrorum Maronitarum Ordinis S. Antonii Abbatis.

LVI.

C L E M E N S P A P A X I I .

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolatus officium, quod inscrutabilis Divinæ Sapientiæ atque Bonitatis altitudo humi-

Dat. die 31.
Martii 1732.
Pont. An. II.

Exordium.

Institutum horum Monachorum a Clemente XI. in Urbem avocatum.

Ejus historia.

Monachi Syri Montis Libani in Ecclesia SS. Petri, & Marcellini constituti.

Petita Regularum a tota Congregatione observandarum confirmatio.

liti Nostre, meritis licet & viribus longè impari, committere dignata est, salubriter exequi, adjuvante Domino, jugiter satagentes, Monasticos Ordines ac Cætus, in Ecclesia Dei pie sancteque institutos, ac prisca celeberrimæque sanctitatis & religiositatis laude fulgentes, in salutari eorum vivendi norma, regularique observantia confovere atque conservare omni studio connitimur; ac proinde ea, quæ pro felici prosperoque illorum regimine & gubernio provide prudenterque facta ac ordinata esse noscuntur, ut serventur exactius, & perenni soliditate persistant, Apostolici muniminis patrocinio libenter, cum a Nobis petitur, corroboramus, sicut ad Omnipotentis Dei gloriam, Religionis piorumque Operum incrementum, & animarum salutem in Domino expedire arbitramur.

§. 1. Aliàs siquidem se. re. Clemens PP. XI. Prædecessor Noster antiquissimum Monachorum Orientalium Institutum a Divo Antonio Abbate fundatum, ac ab ejus Discipulis in Ægypto, Syria, aliisque Orientis regionibus propagatum, summo semper in honore a Sanctis Patribus, Generalibusque Conciliis habitum, ac perpetuis laudibus celebratum, prope Ecclesiam Sanctorum Petri & Marcellini de Urbe, evocatis ad hoc e Syria ejusdem Instituti Monachis Syris Maronitis, stabiliendum curavit; & quia Monastici illius Ordinis diversa sunt apud ipsos Maronitas Cænobia, nec una eademque in omnibus viget gubernii ratio, utpote quorum aliqua a se invicem non pendent, sed unumquodque Monasterium a proprio ita regitur Abbate, ut nulla inter ejusmodi Abbates mutua connectio aliquave subiectio intercedat: alia vero in Congregationem redacta, ac sub directione unius Abbatis Generalis, qui tamquam Caput præest omnibus ipsius Congregationis Monasteriis, inferiores etiam Abbates habentibus, constituta reperiuntur; duplexque in Syria dictorum Monachorum extat Congregatio: altera antiquior ac frequentior, quæ in Monasterio Sancti Elisæi initium sumpsit, ac Montis Libani dicitur: altera recentior, & ad prioris imitationem formata, quæ a Cænobio, ubi capit, Sancti Isaïæ nomen trahit, Venerabiles Fratres S. R. E. Cardinales, negotiis Propagandæ Fidei præpositi, probe considerantes ac perspicientes, in Monasterio apud eandem Ecclesiam SS. Petri & Marcellini subinde extracto vix haberi posse Monachos idoneos & sufficientes ex Cænobiis Syriæ, quæ privato ac singulari jure reguntur, decreverunt, illos ex dicta Congregatione Montis Libani accersendos fore, quippe qui strictiorem profitentibus observantiam, ea Chori, studiorum, literarum, sacrarumque Missionum munia, quæ a memorato Clemente Prædecessore præscripta fuerunt, præ cæteris exactius adimplere possunt.

§. 2. Cum autem, sicut dilectus filius Michael Edenenis, Abbas Generalis ejusdem Congregationis Montis Libani, Nobis nuper exponi fecit, tametsi Congregatio & Ordo hujusmodi suas habeant Regulas & Constitutiones, per Orientis Monasteria sanctissime custoditas, neque unquam a Sede Apostolica improbatas, quinimo peculiari studio commendatas; nihilominus, ut majori firmitate fulciantur, & a calumniis atque obreftationibus sæpe adversus eas confictis ac sparsis vindicentur: utque aliæ Nationes, quæ per Orientem sive a Fide Catholica sive a disciplina Monastica desciverunt, exemplum ac normam vivendi exinde sumere valeant, Capitulum Generale prædictæ Congregationis Montis Libani ipsum Michaellem Abbatem Generalem ad Romanam Curiam destinaverit atque ablegaverit, ut totius dictæ Congregationis nomine, Regularum & Constitutionum ejusdem Congregationis approbationem

& confirmationem ab hac S. Sede impetrare procuraret; Nos Regulas & Constitutiones prædictas Nobis exhibitas, quæ ex arabico idioma in latinum diligentè verba fuerunt, dilectis filiis Nostri Nicolao Spinulæ, eorumdem Monachorum Congregationis Montis Libani apud Nos & Sedem prædictam Protectors, ac Vincentio ipsius S. R. E. Cardinalibus Petra nuncupatis, Congregationis supradictorum Venerabilium Fratrum Nostrorum, negotiis Propagandæ Fidei præpositorum Præfecto, expendendas commissimus, qui mandatis Nostri prompto obsequio morem gerentes, illas mature diligenterque examinarunt, cumque nihil in eis reperiret, quod Orthodoxæ Fidei, bonis moribus, pietati, exactæque Instituti Monastici observantiæ adverfetur, Regulas ac Constitutiones præfatas unanimiter probarunt atque laudarunt, easque in unum volumen redigi curarunt tenoris, qui sequitur, videlicet:

Constitutiones Monachorum Syrorum Maronitarum Ordinis Sancti Antonii Abbatis Congregationis Montis Libani.

P A R S P R I M A.

C A P. I.

De Obedientia.

1. Debet Monachus Abbatem suum Christi loco citra omnem disceptationem habere;
2. Eidemque in omnibus, peccato excepto, obedire;
3. Et illum honore & amore tum interno tum externo prosequi;
4. Nihilque eo inconsulto statueri;
5. Neque de illius circa Fratres regimine subtiliter investigare;
6. Omnem propriam conversationem, seu bonam seu minus rectam, illi plane patefacere;
7. Nullas expositiones sive tractatus habere aut scribere, neque concionari aut docere, nisi ipso consulto atque annuente;
8. Nec epistolam mittere aut accipere, quam illi non antea exhibuerit;
9. Nec illo inconsulto depositum aut pignus suscipere;
10. Neque mutuum quidpiam dare aut accipere, neque elemosynam erogare aut petere, nisi illo annuente: servatis tamen juris solemnitatibus, & accepta a legitimo Superiore facultate.

C A P. II.

De Castitate.

1. Monachum oportet omnes sensus suos diligentissime cohibere;
2. Atque a Fœminarum etiam sibi affinium colloquio & consuetudine abstinere;
3. Omnes item omnino Fœminas ab ingressu sui Monasterii prohibere;
4. Neque cum puero simul habitare. Si quos tamen docere contigerit, extra Monasterii claustra docendi erunt.
5. Omnes denique occasiones Castitati noxias amputare atque amovere.

C A P. III.

De Paupertate.

1. Monachum convenit nihil omnino proprium possidere;
2. Neque aliquid omnino sibi quasi proprium usurpare;
3. Neque suo cordi aut corpori jungere quidpiam ex bonis parentum aut consanguineorum; necessitate autem cogente, sibi id præstari intelligat, non consanguinitatis jure, sed non secus atque cæteris externis.

CAP.

Illarum examen duobus S. R. E. Card. demandatum.

C A P. IV.

De Humilitate.

1. Monachum decet primatum nusquam appetere, sed contra aliis ubique cedere, atque novissimum locum tenere;
2. Omnes actus & mores suos externos ad abjectionem & humilitatem componere, & Fratribus ubique deferre;
3. Fratrem item prævenire verbo: Parce mihi, si rei, quæ agitur, natura istud exigat.

C A P. V.

De Fraternali Charitate.

1. Monachum oportet quamdiligentissime ea omnia procurare, quæ ad communem concordiam & pacem cum reliquis Fratribus conducere intellexerit.
2. Debet itaque reverentiam, urbanitatem, comitatemque verbo & opere exhibere Fratribus, non modo superioribus, sed etiam æqualibus, atque inferioribus, & præcipue illis, qui sibi ista præstare detrectant.
3. Caveat item accuratissime, ne quempiam condemnet aut vituperet, neve sibi verbum gestive excidat, ex quo audientibus mæstitia aut suspicio quævis oriatur.
4. Satagat præterea, cor habere mundum a quavis appetitione superioris fortis, ne inde livor & invidia subrepat, vitium maxime detestandum, & charitati exitiale.

C A P. VI.

De Patientia.

1. Monachus debet verbo & opere se ad patientiam comparatæ perfectæ mortificationis studio.
2. Subortâ autem tentatione, æstu iracundiæ agitari perturbative se non sinat; sed longanimitate & silentio omnem sedare perturbationem studeat.
3. Tentationibus, atque difficultatibus pressus, ubique Deo gratias agere assuescat.

C A P. VII.

De Habitu Monachorum.

1. Monachus debet Habitum nigrum habere.
2. Superiorem vestem laneam, interiorem vero lineam, aut bombicinam adhibeat.
3. Zona nigra stricta se cingat; Tyrones vero fune ex pilis caprarum contexta.
4. Zonam non solvat; nec monasticum Cucullum deponat, aut aliam vestem, cubiturus, nisi quæ Zonæ subesse non solet.
5. In habitu, calceamentis, lecto, & stragulis paupertas servetur.

C A P. VIII.

De Mora in Cella.

1. Monachus sine causa Cellam deserere non debet;
2. Neque secum in illa habitare quempiam permittere;
3. Neque Fratris Cellam citra ipsius annutum ingredi.
4. Si quempiam ad eum venire contigerit, illo in Cella præsentem Janua pateat, neque occludatur, donec ille abierit.
5. Monachi Cella ita clausa maneat, ut communi, qua reliquæ Fratrum Cellæ, clave referari valeat.
6. Cellæ munditiam & ordinem curet;

C A P. IX.

De Iter agentibus.

1. Monachus non debet sine Socio extra Claustra abire; Quapropter ante suum e Monasterio egressum comitem ab Abbate petat.

2. Nullum iter suscipiat, nisi de licentia Abbatis.

3. De Monasterio non exeat, nisi tempore ab Abbate constituto.

4. Sine literis Abbatis sui de altero in alterum Monasterium non pergat.

5. Quodcumque Monasterium intraverit, ejus loci Abbati usque ad suum inde discessum omnino pareat.

6. Neve equo aut quovis jumento, nisi Abbate annuente, utatur.

7. Sique fieri potest, jumento contentus esto.

C A P. X.

De Mensa.

1. Mensa Monachi cibo obvio & parabili instruat.

2. Bis in die dumtaxat cibum sumere, prandium scilicet & cœnam, contentus sit; si quid amplius sumere necesse fuerit, Abbatem consulat.

3. Carnibus abstineat, nec illis nisi ægritudinis causa, vel si fas esto, idque de licentia Abbatis.

4. Hominem sæcularem ad mensam intra Monasterii Claustra non adhibeat.

5. Ad mensam sine Abbatis licentia non sedeat supra Seniores.

6. Mensæ affidens neminem salutet.

7. Post refectorem fas esto tantisper animum relaxare vel in solitario secessu, vel unâ cum Fratribus.

C A P. XI.

De opere manuum.

1. Monachus oportet operi seu mentali seu corporali vacare, præsertim si firma corporis valetudine utitur.

2. Opus autem Fratribus utile esto.

3. Illud vero, nisi de licentia Abbatis, non capiat; Sique res ipsa postulat, etiam officinæ, in qua est operaturus, Præfectum consulat, ejusque annutum petat.

C A P. XII.

De Silentio.

1. Monachus debet Silentium discrete observare;

2. Idque tribus præcipue temporibus: a Completorio nimirum ad Tertiam diei sequentis: præterea in Ecclesia, atque ad mensam; Et si quid dicendum fuerit, submissa voce dicatur.

C A P. XIII.

De Oratione mentali.

1. Monachus mane & vespere Orationi mentali ad semihoram vel horam vacabit; idque fiat vel post absolutas Vocales preces, vel ante, ad Abbatis nutum.

2. Oraturus; vel cum aliis Fratribus in Ecclesia conveniat, vel solus in Cella maneat.

3. Hujusmodi autem orandi genus non suscipiant, qui laboriosis ministeriis addicuntur, nisi de licentia Abbatis.

C A P. XIV.

De Oratione vocali.

1. Monachus Septem Orandi tempora observet juxta Monasterii consuetudinem: Primum, vespertinum Officium sub occasum: Deinde, Completorium ante cubitum: Tertio, Officium mediæ noctis sub horam propriam: Quarto Officium matutinum simul cum hora tertia: Postremo, Officium Sextæ simul, & Nonæ.

2. Antecendendæ sunt Completorio Litanie Deprecæ, quibus succedit conscientie examen ad octavam horæ; quod etiam mane fieri debet post Tertiam.

3. Feria quarta & sexta singuli in Cellas suas secedant sub vesperam post conscientiae examen: & Psalmum quinquagesimum manibus in Crucis figuram extensis recitent quinquies.

4. Penitenciales genuflexiones, quas *Metaneas* vocamus, ad Laudes singuli peragant.

C A P. XV.

De Confessione Sacramentali.

1. Monachus peccata sua Sacerdoti ad confessiones excipiendas constituto confiteri debet. Si autem alteri Sacerdoti, Abbatem consulat:

2. Idque semel quavis hebdomada saltem praestet.

3. Sub ingressum in Religionem generali Confessione peccata sua apud Sacerdotem ab Ordinario approbatum deponat; nec recipiatur, nisi exhibita attestacione, quod confessionem Sacramentalem emiseric.

C A P. XVI.

De Sanctorum Mysteriorum Communione.

1. Monachus debet opere & desiderio perpetuo paratum se praebere ad perceptionem Sanctorum Sacramentorum;

2. Eorumque communionem frequentare, eaque suscipere diebus Dominicis, & Festis de precepto.

3. Si qua in eadem hebdomada plura concurrant Festa, propter Sacramenti reverentiam juxta Abbatis consilium in quibusdam a Communione abstineat.

4. Monachus vero Sacerdos Sacrum non omitat unquam, nisi causa ab Abbate probata.

C A P. XVII.

De Modestia.

1. Monachus e Cella egressurus proprium habitum induat, neque sine eo a quopiam se conspicere permittat;

2. Memineritque inclinare Caput Abbatibus, & Sacerdotibus Senioribus, circumstantiis loci atque temporis id exigentibus, juxta traditionem & ordinem atque morem Fratrum.

3. Fratri manum omnino non admoveat, nisi salutationis causa peregre abeunti, aut de longinquo redeunti, & in causa aegritudinis necessitate cogente.

4. Abiturus, aut Cellam subiturus, aut fores patefacturus, aut clausurus aut pulsaturus modestiae atque silentii memor esto.

5. Charitatem hilaritatemque cum timore Dei conjunctam in familiari cum Fratribus colloquio praeferat.

6. In summa intelligat, in omnibus dictis factisque suis sibi modestiae gravitatisque leges esse servandas.

C A P. XVIII.

De Aegritis.

1. Monachus Deo gratias agere debet in statu aegritudinis magis, quam in statu valetudinis, sciens se ad proprium profectum a Domino visitari.

2. Inconsulto Abbate corpus affligere aut vixare non debet.

3. Aegritudinem praesentens Abbatem moneat.

4. Pharmaca & remedia Abbate inconsulto non adhibeat.

P A R S S E C U N D A.

C A P. I.

De Novitiis.

1. Liceat Abbati in suo Monasterio Novitios suscipere, atque etiam expellere, de consilio Congregationis Monachorum.

2. Novitius non probetur, nisi in Monasterio, in quo plures Monachi degunt, qui & monasticam

Novitiorum probatio:

Regulam observant, & statutis temporibus Canonicas preces, caeterosque ecclesiasticos Ritus peragunt.

3. Habitent Novitii in loco a caeteris separato; & curabit Abbas Generalis, ut pro Novitiatu designetur Monasterium determinatum, & in eo locus separatus.

4. Novitiatus ad biennium producatur, neque quispiam ante expletum hoc spatium ad Habitum admittatur, nisi ex causa a Congregatione Hegumenorum probata: idque non ante expletum annum. Si vero Novitius expleto biennio ad hoc minus idoneus reperitur, omnino dimittendus est.

5. Novitius ante expletum aetatis annum sextumdecimum non suscipiatur; neque major sit quadragesimo quinto. Pertinet autem ad Congregationem Hegumenorum in hoc casu, si aliunde noverit, illum Ordini profuturum, sive in defectu aetatis sive in excessu dispensare, modo non sit minor annis quatuordecim.

6. Novitium Primò oportet esse christianis Parentibus natum, atque orthodoxum. Quare si ipse, aut alteruter ejusdem Parentum, Christianus non est, aut Christianam Fidem negavit, vel Neophytus ad illam accessit, aut a Catholica Fide ad sectam haereticorum transit, absque licentia Congregationis Generalis a nemine suscipiatur. Qui vero haereticis aut schismaticis parentibus natus est, ab Abbate Monasterii suscipiendus non est, nisi de licentia Abbatis Generalis.

Secundò, si excommunicatus, interdictus, suspensusve ab exercitio sui Ordinis fuerit, ante absolutionem atque benedictionem proprii Episcopi non recipiatur.

Tertiò, non recipiatur Novitius publice suspectus, vel delatus de criminibus spectantibus ad negotium Fidei orthodoxae, vel de homicidio, aut enormi in re turpi delicto; neque notorie infamis, nisi certa sincerae penitentiae signa antea ostenderit, & obtinuerit absolutionem aut dispensationem a legitimo Superiore, prout de jure.

Quartò, nec recipiatur alieno aere obstructus, neque reddendis de administratione rei alienae rationibus obnoxius, neque Judicis sententia exilio multatus, nisi Creditoribus, & Magistratibus satisfecerit.

Quintò, nec conjugio ligatus, nisi de consensu conjugis, & facta coram Episcopo separatione.

Sextò, nec in ecclesiastica Dignitate constitutus, cui cura animarum annexa sit, nisi in manu sui Praelati illam abdicaverit.

Septimò, nec notus, neque alio vitio laborans, irregularitatem inducente, & processum ad Sacros Ordines impediante, nisi obtenta ab habente facultatem absolutione seu dispensatione.

Octavò, nec aeger corpore, nec morbo cuiusvis obnoxius, nec insanus, aut mentis minus compos suae; Sed corpore sanus & integer sit, & interno externove vitio careat, quo ab Ordinibus suscipiendis, aut exhibendo Fratribus ministerio impediatur.

Nonò, nec qui in alio Monasterio aut Ordine professionem emisit, nisi petita a proprio Praelato venia, & nostra generali Congregatione annuente. Monachi vero, qui sua nobis Monasteria Superiorum permisso tradiderint, si Congregationem nostram optaverint, ad annum dumtaxat sunt probandi; quo peracto, rogatis Congregationis Monachorum de more suffragiis, ad professionem admittantur, locum vero post Monachos, quos invenerunt, obtineant. Qui vero Novitius in alio Monasterio aut Ordine fuerit, non recipiatur, nisi de licentia Abbatis Generalis.

7. Abbas Monasterii, antequam Novitium ad-

mittat;

Habitatio:

Tempus Titulorum.

Aetas admittendorum:

Conditiones.

1732.

1732.

Poenæ con-
tra non ad-
mittendos
recipientes.

mittat, exploret circa omnia prædicta, & examen fiat in Congregatione Monachorum. Si Abbas Novitium post præmissum examen admiserit, deinde vitium in eoprehenderit, aut impedimentum quodlibet, continuo illum e Monasterio dimittat. Si vero prædictum examen neglexerit, ab Abbate Generali graviter erit puniendus. Qui autem Novitium susceperit, sciens impedimentum aliquod ex prædictis obstare, ex gradu suo excidat, qui id ausus fuerit, sine mora; nec ad ullum deinceps in Religione gradum idoneus dignusve censeatur ipse, & omnes Monachi, qui in Congregatione una cum illo interfuerint ad triennium: quo expleto a Congregatione Hegumenorum restitutionem obtineant. Novitius vero, cum in modum receptus; si nec dum professionem emisit, Monasterio expellatur; si autem professus fuerit, res ad Congregationem Hegumenorum devoluta censeatur, quæ cum Reverendissimo Domino Patriarcha, aut legitimo Superiore, causam definit.

De Examine.

8. Debet insuper Abbas de Novitii ætate, indole, scientia, valetudine, causa vocationis ad statum religiosum, & cæteris hujusmodi, cognoscere; idque fiat in Congregatione Monachorum.

Cæterisque
præmitten-
dis.

9. Postquam ergo Abbas cum Monachorum Congregatione admissionem Novitii probavit, tum vero locum a Fratribus separatim illi assignabit, ibique ad octo saltem dies citra habitum mutationem maneat, atque interea Regulas Ordinis, statuta, & consuetudines examinet. Et primum quidem Novitium generalem peccatorum Confessionem apud Sacerdotem ad excipiendas secularium confessiones ab Episcopo approbatum obeat, atque Sacram Communionem percipiat. Postea, convocatis Monachis, sive Maturino sive Vespertino tempore Abbas Novitium induat Tyronum Habitum juxta Ritus Syriacum.

Admissionis
dies notanda.

10. In quolibet Monasterio habeatur liber, in quo Abbas describat nomen Novitii, cognomen, patriam, diem, mensem, & annum, quo Habitum Novitii susceperit. Similiter in codice adnotetur dies, in quo professus est, monasticum Habitum suscipiendo. Et prædictus liber in Archivo Monasterii reponatur.

Nihil ab ad-
mittendis re-
cipiendum.

11. Tyrocini annus supputandus erit a die, quo Habitum Novitii induerit, Et prior tempore prior sit in gradu. At Sacerdos eum, qui Sacerdos non est, præcedit, & Diaconus non Diaconum.

Novitiorum
vestes ser-
vande usque
ad diem pro-
fessionis.

12. Non liceat Abbati, neque aliis, exigere aut accipere a Novitiis quidquam pro ipsorum receptione ad probationem; sed nec pretium vestis, ad probationem necessaria. Si vero Novitius sponte quidpiam Monasterio obtulerit, id porro palam & in publico conventu fiat, cedatque in communem Monasterii usum.

13. Novitiorum vestes resque omnes certo in loco reponantur, postquam in codicem singula relata fuerint, ipso Novitio presente una cum Fratribus. Nec ulli liceat, inconsulto domino, quidpiam ex illis sibi usurpare, aut Monasterio applicare. Sed nec ipse Novitius de rebus suis disponere valeat, probatione durante, aut aliter eorum usum cedere absque Abbatis consensu. Si Novitius ad sæculum redierit, res suas auferre non prohibetur; illas tamen repetere non poterit, quas sponte, & expresse Monasterio donaverit; aut si professio secuta fuerit.

14. Novitius ante professionem quovis etiam brevissimo temporis spatio potest de rebus & bonis suis pro arbitrio disponere: Post factam vero professionem nullum illi remanet in ea dominium: nec item Abbati; sed illud ad Ordinem statim transire censeatur.

15. Currente probationis tempore, ter de Novitio Fratrum suffragia rogentur: & Primum quidem expleto Tyrocini anno; Iterum vero post decimum octavum mensem: Postremo post vigesimum quartum, hoc est elapso probationis biennio. Si in postrema Congregatione fuerit approbatus; Habitum suscipiat, quavis in geminis prioribus Congregationibus reprobatu fuisse; & e contrario; si in tertia reprobatu fuerit, dimittatur, nec priorum duarum Congregationum ulla ratio habenda erit. Qui per annum dumtaxat, ut supra, probatur, de eo Monachorum suffragia rogentur post sextum, nonum, & duodecimum mensem. Qui per annum cum dimidio, post duodecimum, decimum quintum, & decimum octavum mensem.

16. Suffragiis Monachorum approbatus censeatur, qui vel unum pro receptione supra medietatem suffragium habet. Si vero suffragia fuerint paria pro receptione & pro reprobatione, iterum rogentur: Sique adhuc paria fuerint, reprobatu censeatur.

17. Si forte Novitius Tyrocini tempore in grave crimen publicum & manifestum prolapsus fuerit, re prius cum Congregatione Monachorum communicata, Abbas illum sine mora ejiciat; ita tamen, ut ejus famæ apud sæculares, quoad fieri poterit, consulatur.

18. Novitius postquam ad suscipiendum Habitum in tertia Congregatione approbatus fuerit, Abbas illi Habitum susceptionem ad triduum differat; quo intervallo jubeat, eundem de statu suo deliberare: utrum scilicet illi placeat vota emittere, aut contra ad sæculum redire. Si evoluto triduo Novitius statuerit religiosam professionem emittere, & Monachus fieri, ad Ecclesiam adducatur, Fratrum catu deducente, atque coram Abbate ad Altaris latus assidente genua flectat, duobus saltem Monachis professis presentibus; Et Abbas de ipsius proposito ac mente illum interroget: Sique habitum petierit, induatur juxta Ritus Syriacum, postquam pronuntiaverit hanc votorum formulam.

Ego N. N. promitto ac voveo Deo omnipotenti, & Reverendissimo Abbati Generali N. N. ejusque successoribus, Obedientiam, Castitatem, & Paupertatem voluntariam usque ad mortem, juxta Regulam & Constitutiones Congregationis nostræ Monastica. Item promitto ac voveo; me nullam Dignitatem quaesitum sive in nostra Congregatione sive extra, nec ambiturum per me ipsum, nec per alios procuraturum, neque subdole aucupaturum, neque etiam acceptaturum, nisi ad id me coegerit imperium Superioris mei, cui teneor obedire.

19. Si Novitius ordinem deseruerit, atque ad sæculum fuerit reversus, seu sponte sua, seu Congregationis Monachorum suffragio dimissus, non erit iterum recipiendus, nisi annuente Congregatione Hegumenorum; Sique horum permisso receptus, sponte sua, aut a Congregatione Monachorum dimissus fuerit, numquam deinceps recipiatur. Qui vero post primam discessionem receptus fuerit, probationis ejus anni a die reditus supputentur, nec prioris tyrocini ulla ratio habeatur.

20. Si Novitius a proposito resilierit, & ad sæculum fuerit reversus, atque ibi ad Sacros Ordines eundem promoveri contigerit, sine Congregationis Generalis permisso recipiendus non est.

21. Nec Abbas nec Congregatio Monachorum suffragia ferre potest pro admissione Novitii ad professionem absque Abbatis Generalis consensu vel expresse vel tacito, quem ille sine legitima causa negare non debet; & nisi expresse & nominatim negaverit, dare consensum, censendus est.

Durante pro-
bationis tem-
pore ter Fra-
trum suffra-
gia de eo ad-
mittendo nec
ne rogandi.Tyrocini
tempore in
manifestum
crimen lapsus
ejiciendus.Forma Jura-
menti ante
susceptionem
Habitus emittendi.Ante emittendam
Professionem
Abbatis Generalis
consensus
requirendus.

Novitii ad
nullum Ec-
clesiasticum
Ordinem ad-
mittendi.

22. Cum tempus probationis Novitius expleverit, & professus fuerit, Abbas ad Generalem Abbatem de eodem referat.

23. Non permittenda est Novitio promotio ad illum Ordinem Ecclesiasticum, neque Abbati liceat eundem ad Sacram Ordinationem offerre. Qui Novitium ad Sacros Ordines provehi concesserit, a gradu suo excidat, & Novitius ad Habitum susceptionem inhabilis censeatur.

24. Novitius cum Monachis professis suffragium non ferat: neque de rebus ad Ordinem spectantibus interrogetur; neque ullam Dignitatem in Ordine habeat, dum probatur; sed ministeriis tantum Monasterii addici potest. Probationis quoque tempore Novitius a Monasterio, in quo ad Tyrocinium admittus fuerit, ad aliud Monasterium non transferatur sine justa causa, nec sine consilio Congregationis Monasterii, ubi moratur, & Congregationis Monasterii, quo transferendus est, & ex permissione Abbatis Generalis. Sic autem translatus, cum tempus probationis expleverit, pro ejus admissione eorum Monachorum suffragia rogentur, ubi moratur.

25. Novitius habitum gerat ab habitu Monachorum professorum diversum; nec ante professionem habitum illorum induat.

De frequen-
tia Sacra-
mentorum,

26. Sacramenta Pœnitentiæ & Eucharistiæ Novitius quavis hebdomada semel saltem frequentet; neque a Divinorum Mysteriorum participatione prohibendus est sine consilio Patris Spiritualis, ab Abbate eidem assignati. Et si quidem Sacerdos fuerit, a Sacra Oblatione quotidie peragenda suspendendus non est, nisi ex causa, & consulto Abbate.

27. Si contingat Novitium Clericum Missæ inservire cum altero superioris gradus & loci, sive Professus ille sit, sive Novitius, Epitrachelion, hoc est Clericalem Stulam non induat, nisi Clericus ille, qui loco graduque superior est, illud pariter induerit.

De silentio.

28. Novitium decet, silentium tenere presentibus Abbate atque Magistro; neque loqui nisi interpellatur, aut ex justa legitimaque causa; neque cum Saculari, nisi Abbate & Magistro annuentibus, & alio Monacho presentente.

De reveren-
tia Seniori-
bus.

29. Novitius Mensæ non assideat, nisi iussus ab Abbate, aut a Seniore inter Fratres; Si contingat ipso sedente præterire Abbatem aut Sacerdotem, statim assurgat, & junctis in crucis modum supra pectus manibus submissa cervice, oculisque in terram defixis, persistet, donec ille pertransierit. Pari submissione reverentiaque se gerat, Abbate aut alio Sacerdote ipsum alloquente; nec, nisi iussus, assideat.

30. Novitius ab Abbate aut a Magistro reprehensus, statim in genua procidat, tacitusque audiat arguentem; nec, nisi iussus, pro se verba faciat, aut sibi objecta refellat: nec nisi illo jubente assurgat.

C A P. II.

De Magistro Novitiorum.

1. Magister Novitiorum intelligat, rem esse magni momenti sibi commissam; quandoquidem ex prima Novitiorum institutione pender majori ex parte eorumdem profectus, & spes nostri Ordinis. Curet igitur, ut in dies per studium propriæ perfectionis instrumentum aptius ad eos juvandos reddatur.

2. Amabilem se præstet, & vitæ integritate, ac discretionem ita se gerat, ut omnes Novitii ad ipsum in suis tentationibus confidenter confugiant, eique res suas libere aperiant, & ab eo consolationem & auxilium in omnibus sperent.

3. In Domo probationis, Monasterio conjuncta, vel in Monasterio ipso (nam locum Novi-

tiorum separatim esse magis expediret). Refectorium quidem sit commune, sed Mensæ aliqua Novitiis designentur post omnes Professos.

4. Magister Novitiorum privatas tantum penitentias suis Novitiis imponere poterit, publicas vero non nisi consulto Abbate.

5. Habeat hic idem Magister Novitiorum potestatem ordinariam a Prælatiis absolvendi a casibus reservatis Novitios suos; nisi Abbati hæc facultas aliqua de causa restringenda videretur, vel alteri concedenda: Sed statutis anni temporibus, saltem bis in anno, extra ordinem Confessarius Novitiis offerendus est.

6. Magistrum Novitiorum versatum esse oportet in lectione librorum spiritualium, ut receptiones, quæ in spirituali vita accidunt; intelligat; Novitiis vero eos tantum legendos tradet, quos ad eorum profectum conducere judicabit, quique sint orthodoxi, & ab Ecclesia Catholica non reprobati. Semihoræ verò spatio eodem docebit Orationem mentalem & vocalem, Doctrinam Christianam; & Regulas atque Statuta nostri Ordinis, præsertim qua ratione accedere debeant ad Sacramenta Confessionis & Eucharistiæ, & quomodo horis Canonicis, & Sacræ Liturgiæ interesse eos conveniat; qui autem literas nesciunt, illos statutas preces recitare docebit.

7. Abbatis est, unum ex Sacerdotibus Monasterii, qui sit præ cæteris morum probitate & doctrina commendatus, Magistrum Novitiorum designare. Hunc autem, si negligentem in Novitiis instituendis, aut minus prudentem in eis corrigendis deprehenderit, pro qualitate culpæ puniat; idque coram Professis, non coram Novitiis fiat. Eum vero ab officio remove non poterit, nisi Congregatione Monachorum consultata.

C A P. III.

De Professis.

1. Postquam Novitius professionem emisit, aliquamdiu, Abbatis arbitrio, sive in ministerio Fratrum, sive in studiis literarum exerceatur, ut appareat, an ad Clericorum ordinem promovendus sit, an vero in Laicorum catu manere debeat; nemo enim in nostra Congregatione ante Novitiatum ad statum Clericorum, sive Laicorum deputatur, sed omnes indifferenter ad quemcumque statum admittuntur; & solum post peractam professionem, postque edita idoneitatis suæ signa, ab Abbate, consulto Monachorum Congregatione, ad clericatum, sive ad statum laicorum designantur. Hac tamen in conscientia ipsius Abbatis oneratur, ut nimirum & rationem idoneitatis uniuscujusque habeat, & Monasterii necessitatibus de conveniente numero Sacerdotum, Clericorum, & Laicorum consulat.

2. Antequam vero Professus ad statum aliquem determinetur, semper maneat sub custodia & cura Vicarii Abbatis, & quantum fieri potest, nullum commercium habeat, vel cum Novitiis, vel cum aliis Monachis, nisi cum paribus & æqualibus suis, aut cum iis, qui in eodem ministerio, aut studiis iisdem versantur.

3. Quamquam autem quis ab Abbate ad statum Clericorum deputatus sit, & Ordinem etiam aliquem Ecclesiasticum acceperit; intelligat tamen ad ulteriorem gradum sibi aditum nequam patere, nisi illum bonis moribus, & comparata ex studiis scientia promeruerit. Abbatis igitur, & Congregationis Monachorum arbitrio relinquitur, ut ipsum ab ulteriore Ordine accipiendi ad tempus, vel etiam perpetuo, arceant; idque potissimum de Ordinibus infra Diaconatum intelligendum est; nam qui servatis

Facultates
Magistri No-
vitorum.

Monachi
non nisi post
emissam Pro-
fessionem ad
statum Cleri-
corum vel
Laicorum
admittendi.

servandis

servandis ad Diaconatum promotus est, is a Sacerdotio accipiendi, nisi urgentissima de causa, nequaquam removeatur.

4. Pari ratione, qui diu in ministerio Laicorum deservit, si idoneus postea reperit fuerit, potest ab Abbate & Monachorum Congregatione ad Ordines etiam majores promoveri; dummodo tamen, postquam ab Abbate ad ministerium laicale additus est, nec literas didicerit, nec libros legerit, nisi ipso consulto.

C A P. IV.

De Clericis Studentibus, & Magistris.

1. Nemo ad Ordinem ecclesiasticum promoveatur, nisi aetate a Sacris Conciliis praescripta, aut dispensatione a legitimo Superiore obtenta, & de licentia Congregationis Monachorum, atque Abbatis, qui ordinandum cum literis testimonialibus ad Episcopum loci, aut ad Reverendissimum D. Patriarcham mittere debet, tenoris sequentis.

Reverendissime & Religiosissime Domine N. Episcopo Civitatis N., aut Beatissime Patriarcha Noster Domine N.

Nos Abbas, & Monachi Ordinis Sancti Antonii Congregationis Montis Libani Monasterii N. testamur reverendum P. N. Monachum profectum nostri Ordinis in legitima aetate constitutum, vel dispensationem aetatis hic annexam habentem, & sufficienti doctrina bonisque moribus praeditum, nulloque impedimento irretitum, dignum esse, qui Ordinem N. a Reverendissima Dominatione tua, vel a Beatitudine tua, accipiat. Quamobrem has ei Literas patentes dedimus, sigillo Monasterii nostri munitas, & subscriptione nostri Abbatis firmatas, die N. mense N. anno N. Loco & sigilli -- N. Abbas Monasterii N.

2. In libro Monasterii adnotabitur nomen Ordinati, & Episcopi Ordinantis, & dies, mensis, & annus.

3. Si quis ex Professis permiserit, se ordinari absque licentia Abbatis & Congregationis Monachorum, negotium ejus ad Abbatem Generalem deferatur, qui illum ab exercitio Ordinis suspendat, aliiisque poenis plectat, salva indulgentia, quam ei Reverendissimus D. Patriarcha concesserit.

4. In quolibet Monasterio Clericis ab Abbate Magister deputetur, qui eos doceat; & ipsi literas diligenter excolant, quarum ope Choro deservire valeant, & Sacerdotii onera digne ferre, ejusque munera pro dignitate exequi.

5. In qualibet Provincia, si fieri potest, unum ex Monasteriis frequentioribus ab Abbate Generali ad excolenda studia designetur, in quo praeter Magistrum Grammaticae sint etiam alii duo Magistri, alter Dialecticae & Philosophiae, & alter Theologiae; vel saltem unus Magister post peractum Grammaticae Dialecticae & Philosophiae curriculum, Sacram Theologiam exponat, & Dogmaticam praefertim, atque Moralem, juxta methodum ab eodem Abbate Generali praescribendam. Praeterea constituantur Praefectus Studiorum, cujus cura esse debet, ut tum a Scholaribus tum ab horum Magistris statutus ordo & regula Studiorum servetur; idemque praerit omnibus actibus literariis, & examinationibus Scholarium; Etsi autem Abbatem Generalem spectat, tam Praefectum Studiorum, quam Magistros praedictos deputare; in mortis tamen, aut infirmitatis alicujus eorum casu Congregatio Monachorum una cum Abbate illius Monasterii alium in ejus locum subrogare poterit, donec Abbas Generalis consulatur; cuius erit spatium etiam annorum assignare, quo

Grammaticae, Philosophiae, & Sacrae Theologiae Studium perficiatur; distributionem quoque temporis tam matutini quam pomeridiana, & vacationes per hebdomadas, & annum; ita tamen, ut neque horarum Canoniarum, & Sacrae Liturgiae tempora, aliaque Monastica exercitia, a communi Regula & Constitutionibus praescripta, perturbentur; neque vires Studentium aut Magistrorum opprimantur.

6. Quolibet mense Disputatio publica fiat, & bis in anno examen. Diebus autem Dominicis habeantur collationes vel de Sacra Scriptura, vel de casibus conscientiae, aut controversiis in Oriente vigentibus adversus schismaticos, haereticos, & infideles juxta directionem Praefecti Studiorum.

7. Praeter Syriacam & Arabicam linguam, quas necessario callere debent, curabunt etiam discere Hebraicam, Graecam, & Latinam, ut Sacras Scripturas, & Patres, Doctoresque legere, atque interpretari valeant.

8. Omnia ad Studium necessaria subsidia ab Abbate Studentibus procurentur. Studentes vero curent: Primo, ut animi puritatem, & rectam in Studiis intentionem habeant: Secundo, ut fervor Studiorum non extingatur aut minuat amorem solidarum virtutum: Tertio, ut iis facultatibus operam dent, eosque audiant Magistros, quos Abbas destinabit: Quarto, ut horas Studio, tam communi quam privato attributas, diligenter observent: Quinto, ut si Magistros Studiorum causa convenire debent; horam certam ab Abbate destinatam habeant, extra quam illorum Cellas sine peculiari facultate non adeant.

9. In nostra Congregatione nullus gradus aut praerogativa Magistris, aliiusve debetur, sed solum Abbati Generali. Hegumeniis, & Abbatibus Provinciarum, atque Monasteriorum, donec in ea dignitate fuerint, postea Sacerdotibus professis juxta tempus professionis, deinde Clericis item Professis, ac postremo Laicis. Abbas tamen Generalis curabit, pro laborum & meritorum ratione tam Magistros quam alios quoscumque Sacerdotes Monachos remunerari eos, vel Monasteriis praeficiendo, vel ab oneribus, quae junioribus imponi solent, eximendo.

10. Nemo ex Monachis librum aliquem, aut tractatum, aut orationem, sive concionem scribat, nisi consulto Abbate, qui opus per se legat, aut alicui ex Magistris legendum committat. Illud autem in publicum prodire, aut typis imprimi non licebit, nisi prius ab Abbate Generali, & Episcopo, aut Reverendissimo Domino Patriarcha probatum fuerit.

C A P. V.

De Sacerdotibus.

1. Quae de Disciplina religiosa & Instituto nostro servanda omnibus proposita sunt, ea Sacerdotes pro ratione sui gradus sibi praecipue dicta existiment, & observent.

2. Divinum Officium nitantur attente, devote, & opportuno tempore recitare, & ad Chorum cum ceteris convenire statutis horis: ceremonias sacrae Liturgiae, aliarumque ecclesiasticarum Functionum accurate discant & observent, sintque hac in re uniformes; Patriarchalem sibi Ecclesiam tamquam normam proponentes; Cantus etiam ecclesiasticos calleant. Sic demum in Liturgia, divinisque Officiis celebrandis pronuntiationem, cantum, & quamcumque aliam exteriorem actionem moderentur, ut non minus aliorum aedificationi, quam propriae devotioni serviant.

Studium
linguarum
Sacrarum.

Magistris vero nullam
praerogativam concedi.

Nihil scribendum, vel
publicandum
inconsulto
Abbate.

Tenor Testi-
monialium
pro Promo-
vendis.

Nemo ordi-
nandus in-
consulto Ab-
bate.

In qualibet
Provincia de-
signandum
Monasterium
ad excolenda
studia.

Animarum cura non accipienda.

3. Curam animarum nemo ex nostris suscipiat: neque in iis, quae Parochorum aut Episcoporum juris sunt, se immisceat. Si quando autem ab Episcopo aut Reverendissimo Domino Patriarcha iussus fuerit Abbas Monasterii, ut ipse vel aliquis Monachorum in Monasterio aut in vicinis sive remotis locis Populum doceat, vel Confessiones audiat, aut alia quaecumque Sacramenta administret, ab eo facultatem in scriptis habere curet.

De audiendis Secularium Confessionibus.

4. Nemo ad Confessiones nostrorum audiendas accedat, nisi ab Abbate deputatus, qui simul intelligat, quam facultatem ad hoc munus habeat. Secularium vero confessiones nemo audiat, nisi obtenta Episcopi licentia. Perfectos autem unusquisque habeat casus reservatos tum Reverendissimo Domino Patriarchae & Episcopo, tum Abbati Generali.

5. In casibus conscientiae, iisque praesertim, qui ad censuras, restitutiones, & casus reservatos pertinent, se se diligenter exercent, earumque rerum compendia, & brevem interrogandi methodum, & contra singulorum peccatorum species remedia salutaria, ex sacris praesertim Canonibus comparare studeant, collationesque de praedictis inter se diebus festis habeant.

6. Confessarii ita audiant Poenitentes, ut mutuum aspectum fugiant. Quod si locus non erit huiusmodi, ut tabula Confessarium a Poenitente dividat, manu interposita in faciem propriam, & Poenitentem, qui ad latus genua flectere debet, id praestabit. In audiendis vero foeminarum confessionibus severos potius, quam familiares se exhibeant, ita tamen, ut paterna quaedam & spiritualis gravitas in eis eluceat. Nemini autem petere ut accipere quidquam liceat, sive ab iis, quorum Confessiones audiverit, sive ab aliis, quod in pauperes distribuatur, vel alteri satisfactionis nomine restituatur, inscio & inconsulto Abbate.

De ministrando infirmis.

7. Qui vocantur ad eos juvandos, qui morbi vicini sunt, ea in promptu habeant, quae eo tempore ad salutem animarum usui esse possint. Caveant autem nequem sermonem de loco sepulturae in caemeterio Monasterii eligendo, aut de hereditate, vel elemosyna Monachis relinquenda infirmo injiciant.

8. Nemo ex nostris ad ullam Archipresbyteri, Periodontae, aut Chorepiscopi dignitatem se promoveri sinat; sed sacro Presbyteratus Ordine contenti sint omnes, etiam Abbates. Si vero Reverendissimus Dominus Patriarcha voluerit, Abbates eam benedictionem recipere poterunt.

C A P. VI.

De Monachis Laicis.

De precibus a Laicis dictendis.

1. Intelligant omnes, primum vocationis Monasticae finem esse inservire Divinae Majestati, & propriam salutem procurare, illudque ministerium obire, quod ex obedientia sibi commissum fuerit. Contenti ergo sint statu Laicali, ad quem ipse Abbas & Monachorum Congregatio destinaverit; & in praescripto sibi ministerio vitam omnem exigant, ut sibi persuadeant se in ea re obsequium praestare Creatori, ob cujus amorem schema monasticum induerunt.

2. Qui Syriace legere & canere norunt, divina Officia in Choro stans horis cum caeteris persolvant. Qui vero Arabice tantum, Horas diurnas & nocturnas ad usum Laicorum compositas legant. Qui autem legere nesciunt, certum precum vel psalmodiarum numerum, ab Abbate sibi praescriptum, ad singulas horas memoriter recitare discant. Qua in re ministerii uniuscujusque ratio habebitur; ac praesertim eorum, qui in laboriosis exercitationibus occupantur, qui

que qui vel prima luce Monasterio ad opus egrediuntur, vel usque ad vesperam regredi nequeunt; his enim horarum loco certas preces Abbas constituet privatim recitandas; omnes tamen, qui legitima causa impediti non sunt, quotidie divinae Liturgiae interfint.

3. Postquam sui officii ministerii satisfecerint, si quid vacui temporis super fuerit, id totum in alias exercitationes spirituales, aut corporales impendant; ejusque rei causa Abbatem adibunt, ut ipsius voluntatem exquirant.

4. Curent peculiari studio erga omnes Clericos, & praecipue in sacris Ordinibus existentes, respectum humilitatemque exhibere: idque multo magis erga sacerdotalem Ordinem; sciantque, quod etiam si profesti sint, in sacris tamen Functionibus cedere debent Clericis, etiam Novitiis, ecclesiastico habitu indutis.

5. Quia tamen PP. nostri statu Laicali, vel minoribus Ordinibus, aut Diaconatu tantum contenti, Deo servisse, Fratribusque praesuisse noscuntur; ideo Monachos Laicos vel Clericos aut Diaconos scientia sufficienti praeditos, & regimini idoneos, non omnino ab officiis, etiam insignibus, excludimus; sed posse tam ab Abbate Generali & Congregatione Hegumenorum, quam ab Abbate & Congregatione Monachorum, atque etiam a Congregatione Generali, eligi in Hegumenos, Oeconomos, Procuratores, & Consultores, & ad alias similes Dignitates promoveri, declaramus: hac tamen salva conditione, ut nunquam in Abbatem Generalem, aut Abbatem Provinciae, sive Monasterii, qui Sacerdotes esse debent, eligantur. Qui autem eo, quem diximus, modo electus fuerit Hegumenus, intelligat sibi primum post Sacerdotes locum convenire extra Congregationes; in Congregationibus vero post Hegumenos Sacerdotes, & ante omnes alios, etiam Sacerdotes.

6. Caveant Monachi Laici, nequid sibi capiant, aut aliis dent, commodent, mittant, aut quidquam huiusmodi faciant absque expressa licentia Abbatis, aut ejus, qui operi praest.

7. Librum nullum retinere aut legere iis licet, sine Abbatis licentia, cujus prudentiae erit, eos illis legendos assignare, qui magis ad spirituale ipsorum profectum expedire videbuntur.

C A P. VII.

De Ordine domestico, & de Honestate extra Monasterium servanda.

1. In unoquoque Monasterio distributio horarum in tabella describatur, & in loco patente ponatur, in qua secundum anni tempora diligenter notentur horae Chori, id est Vesperarum, Completorii, Nocturni, Matutini cum Tertia, & Sexta, atque Nona: Item horae Liturgiarum privatarum & solemnium: Item horae prandii & coenae: Denique hora operis manuum sive ministeriorum, aut studii, & hora, qua Fratres cubitum eunt, usque ad signum, quo excitantur.

2. Ab Abbate constituatur Monachus, sive Vicarius, sive alius quicumque, cujus officium erit, tempore, orationi & reliquis exercitiis assignato, observare, num omnes iis vacent: Item observare omnia, quae ad honestatem & decentiam externam pertinent, Ecclesiam & Monasterium in locis publicis perlustrando; & si quid incongruens deprehenderit, ad Abbatem referat.

3. Ad mensam habeatur lectio; Silentium autem nunquam ab Abbate dispensetur. Si quem vero extraneum Ecclesiasticum aut Saecularem contigerit ad Monasterium divertere, ipse Abbas solus, vel adhibito aliquo alio Monacho, pro illius Viri dignitate poterit simul cum illo cibum sumere: idque, si fieri poterit, extra Refectorium: alioquin vel ante vel postquam Monachi in Refectorio cibum sumpserint.

Laici ad omnes dignitates praerogantur quam Abbatibus eligibiles.

De horarum distributione.

Vicarii munia.

In Refectorio semper servandum Silentium.

4. Cum

4. Cum Monachus de Monasterio exire non debeat nisi socio adhibito, quem sibi Abbas assignaverit, advertat Abbas, ut sic socios accommodet, ne sociis graves sint aut molesti, neque nimis familiares aut suspecti.

5. Nisi necessitas coegerit, (quæ tamen ab Abbate erit cognoscenda & probanda) Monachi ad ministeria, sive ad studium intra Monasterium additi, de Monasterio egredi non permittantur, nisi bis in hebdomada, & cum interpolatione dierum, peractisque prius ministeriis necessariis; idque ita ab Abbate per turnum distribuatur, ut & disciplina Regularis in Monasterio nihil detrimenti capiat, & omnibus per hebdomadam Monachis facultas exeundi e Monasterio æqualiter detur. Diebus autem Dominicis, & Festis majoribus nemo possit veniam exeundi obtinere, nisi celebratis prius Divinis Officiis, aut eo dumtaxat temporis spatio, quod a Divinis Officiis vacuum est.

6. E Monasterio egressi, honestatem & modestiam incessu, manibus, colloquio, oculis exhibeant: loca remotiora, & Ecclesias minus frequentes adeant; personas, vias, ædes, officinas suspectas aut infames devitent: cum secularibus non tantum familiaritatis habeant, ut vel secreta Monasterii iis revelent, vel ex frequenti eorum conversatione a Monastica disciplina relaxentur: multoque magis a feminarum colloquio abstineant, neque eas invitant, aut ad illas scribant, nisi in magna necessitate aut cum spe magni profectus spiritualis, & consulto expresse Abbate.

7. Non permittat Abbas, ut Monachi manscula offerant Magistratibus, aut eorum aulas frequentent, aut amicitias quocumque modo ambiant: præsertim si deprehenderit eos hac via ad ecclesiasticam Dignitatem vel in Religione gradum prorepere. Si quem vero hujus ambitus reum invenerit, graviter puniat, & ad Abbatem Generalem deferat. Idem de Abbate dicendum, si præter consuetas & necessarias Magnatum visitationes, munerumque oblationes, vel quid novum introducere tentaverit, vel ipse Magnatum amicitias plus æquo captare deprehensus fuerit.

C A P . V I I I .

De Fundatione Monasteriorum, & receptione Hospitum, deque vitanda Monachorum vagatione.

1. Nullum Monasterium, nisi accedente consensu & benedictione Episcopi, & Reverendissimi Domini Patriarchæ, & de licentia Abbatis Generalis, atque Hegumenorum, nobis a Fundatoribus aut Patronis oblatum accipere debemus, vel de novo fundare possumus. Quisquis vero Abbas sive propria, sive Congregationis etiam Monachorum auctoritate id fecerit, pœnæ gravioris culpæ subiaceat in Religione, si licentia tantum Abbatis Generalis & Hegumenorum defuerit; & puniatur etiam ab Episcopo, & a Reverendissimo Domino Patriarcha, si absque horum consensu id factum fuerit: omnesque Monachi, Abbati consentientes, eidem pœnæ subiaceant; & actus Monastici ibidem facti, ut Novitiorum admissio, ac professio, irriti & inanes declarantur.

2. Illud vero solum Monasterium fundare vel accipere, ut supra, nobis licet, in quo monastica disciplina observari possit, & sufficiens Monachorum numerus ali: idque vel ex annuis redditibus Monasterio legatis, vel ex terrâ fundo, de quo ex labore manuum vivere possint.

3. Omne Monasterium, quod Monachi nostræ Congregationis inhabitant, honesta clausura muniatur. Sic autem fit clausura, ut mulieribus cujuscumque dignitatis aut ordinis nulla ratione pateat.

4. Extra ipsius Monasterii Clausuram, vel in loco intra Monasterium ad id destinato, Hospitium erigatur, in quo Hospites ad nos divertentes accipi possint: Et mulieres quidem in loco valde remoto ac prorsus separato a viris & a Monasterio. Neque Abbas, neque Congregatio Monachorum potest alicui, vel Ecclesiastico vel Sæculari Cellam in ipso Monasterio vel ad breve tempus assignare, nisi in Hospitio locus omnino defuerit, aut personæ accipiendæ minime convenierit, ut cum Episcopus aut Reverendissimus Dominus Patriarcha ad nos divertit.

5. Nulli Abbati aut Oeconomo licebit, Monasterium ære alieno gravare absque inevitabili necessitate; nec vendere aut commutare vel quovis modo alienare possessiones, fundos aut annuos census, Monasterio donatos aut acquisitos, sub pœna depositionis ab officio, & inhabilitationis tam Abbatis, quam Oeconomi, & Monachorum, si assensum ad hoc præbuerint, nisi obtenta prius facultate ab iis, ad quos spectat, & consensu Abbatis Generalis.

6. Pecuniæ exactæ de redditibus Monasterii, aut a Benefactoribus Monasterio donatæ, non retineantur in manu cujusquam, sed in arca statim reponantur sub duplici clave, quarum una sit penes Abbatem, altera penes Oeconomum. Item Instrumenta fundorum Monasterii, vel rerum donatarum, aut Testamentorum clausulæ, aut alia quæcumque documenta, ad res temporales Monasterii spectantia, in publica forma redacta, in Arca vel in Archivio communi reponantur sub duplici clave, ut supra.

7. Quæcumque Monacho Professo donantur, sive ex hæreditate proveniunt, tam mobilia, quam immobilia, omnia Monasterio statim & sine dilatione applicentur; usus tamen aliquarum rerum, ut librorum, ei concedi poterit ex licentia Abbatis: ita tamen, ut ex eo usu paupertas religiosa non lædatur, neque murmuratio aut æmulatio in cæteris Fratribus oriatur.

8. Inventarium bonorum tam mobilium quam immobilium in omnibus Monasteriis, fideliter & accurate descriptum, in Archivio conservetur, & unum illius exemplar ad Abbatem Generalem mittatur. Item habeatur Inventarium onerum sive obligationum erga Fundatores & Benefactores tam vivos quam defunctos, quibus Abbas satisfieri diligenter curet.

9. Monasteria nostra ita sint invicem conjuncta, ut Monachi possint, Abbatis Generalis arbitrio, ex uno in alterum libere transferri, & ubicumque is voluerit, ad tempus vel perpetuo collocari. Ejus tamen prudentiæ erit, ut non temere Monachos sic transferat, sed habita ratione necessitatis Monachorum & Monasteriorum, & consultis prius, si fieri poterit, aut expedire judicaverit, Abbatibus, qui debent ipsum de statu suorum Monachorum ac Monasteriorum certiores facere. Bona vero mobilia aut immobilia unius Monasterii ad alterum nequaquam transferantur; maxime si a fundatoribus ea fuerint certo loco assignata; Sed quæ Monachorum labore, vel ex hæreditate Consanguineorum, aut donatione Amicorum, cuiquam eorum facta, ad Monasterii redditus accesserint, iis poterit Abbas Generalis necessitatibus Monasteriorum indigentium prudenter subvenire: sic tamen, ut Abbas occasionem inde non arripiant Monasteria sua negligenter administrandi.

10. Si Abbas experimento compererit, quemquam suorum Monachorum vel cæli inclementiam ferre non posse, vel alia quæcumque de causa Communitati expedire, ut inde discedat, & ad aliud Monasterium proficiatur; de consilio Congregationis Monachorum Abbatem Generalem admoneat, qui illum pro sua prudentia ad aliud Monasterium migrare jubebit. Si vero in longinqua regione fuerint, ita ut Abbas

Generalis

De Hospitiis
& Hospiti-
bus.De ære alie-
no non acci-
piendo, Mo-
naster. rebus
non alienan-
dis &c.De redditibus,
fundorum Instru-
ment. &c.Res Mona-
chis quolibet
modo proveni-
entes Mo-
nasterio ap-
plicentur.De transla-
tione Mona-
chorum.Contra am-
bientes.Monasteria
non recipien-
da sine ex-
presso Episco-
pi, & Patriar-
chæ consen-
su.Introitus in
Monasteria
mulieribus
interdicen-
dus.

Generalis consuli tempore opportuno requirerit, tunc Abbas de consensu Congregationis Monachorum mittere poterit Monachum cum literis ad Abbatem Generalem, qui illum in quodcumque voluerit Monasterium transferet. Sive autem ob infirmitatem, sive ob pravos mores dimissus fuerit Monachus, omnia, quæ ad iter necessaria erunt, magna charitatis significatione subministrantur ab eo Monasterio, unde dimittitur. Si vero in commodum & utilitatem alterius Monasterii mittitur, illius sumptibus & expensis mittetur. Caveant tamen frequentes Monachorum translationes, ne Monasteriis oneri sint, nec illas sine necessitate fieri permittant.

Nullus in Monasteria recipiendus nisi scriptam Abbatis licentiam profertur.

11. Quemadmodum nulli Monachorum licet decedere de Monasterio, in quo per Abbatem Generalem collocatus est; ita nulli Abbatum fas erit, advenientem Monachum recipere, nisi licentia proprii Abbatis, aut Abbatis Generalis in scriptis obtenta; alioquin, tam qui recipit, quam qui recipitur, penam Monachorum vagorum subeant arbitrio Abbatis Generalis. Si quis vero Monachus a proprio Abbate, vel a Fratribus ejus Monasterii, in quo versatur, se injuriam aut persecutionem pati affirmaverit, volueritque Abbatem Generalem adire; non idcirco ei licebit, inconsulto eodem Abbate Generali, aut saltem Abbate & Congregatione Monachorum sui Monasterii annuente, e Monasterio proficisci; sed debet ad ipsum Abbatem Generalem scribere, & licentiam ab illo primum obtinere: aliàs ab eodem Abbate Generali tamquam vagus puniatur.

De non vando extra propriam Provinciam.

12. Nullus, etiamsi Abbas fuerit, possit ire extra suam Provinciam quocumque titulo vel prætextu, neque ad parentes, consanguineos, vel affines: neque ullam peregrinationem, etiam sacram, suscipere, absque speciali Abbatis Generalis: neque ex uno Monasterio ad aliud se transferre, etiam pro rebus proprii Monasterii, absque consensu Congregationis Monachorum; nisi Monasterium, ad quod se confert, adeo vicinum sit, ut uno die ire ad illud, & redire ad proprium Monasterium valeat. Si quis Abbas huic Constitutioni contraverit, ab Abbate Generali puniatur. Cæteri vero Monachi non Abbates, qui sine licentia Abbatum suorum de uno Monasterio in aliud pergunt, vel peregrinationem suscipiunt, in Monasterio includantur arbitrio Abbatis, qui jejunium insuper illis ad tempus præscribat.

De non quaestuando.

13. Nulli tam Monachorum quam Abbatum licebit ostium, aut per Pagos, sive per Ecclesias mendicare. Si tamen aliqua necessitas urgens suaserit aliquid petendum ab aliqua persona, id fiat religiose & modeste per Monachos ab Abbate designatos. Si vero per Pagos vel Civitates propter gravem Monasterii necessitatem mendicandum fuerit, id non fiat, nisi ex licentia ab Episcopo, & Reverendissimo Domino Patriarca in scriptis habenda.

C A P. IX.

De subjectione erga Prælatos.

1. Cum noster Ordo in medio Nationum hæreticarum & infidelium versetur, atque ab universalis Ecclesiæ Capite, marium terrarumque spatiis disjunctus sit, diligentissime curent Abbas Generalis, Hegumeni, & Abbates Monasteriorum atque Provinciarum, eorumque Vicarii, ne aut ex locorum distantia, aut proximarum gentium consuetudine charitas atque devotio Monachorum erga Sanctam Petri Apostolorum Principis Cathedram & Romanos Pontifices, quoquo modo refrigescat; quin sedulo satagent, ut omnes Monachi intelligant, obedientiam & obsequium erga Sedem Apostolicam

Romanam esse velut nostræ Religionis fundamentum & characterem, quo a cæteris Orientis nationibus Syri Maronitæ se discerni voluerunt. Pretiosissimum itaque hoc Majorum nostrorum depositum custodire summo opere nitantur & omni ope contendunt, ut tum verbo, tum opere tales se esse palam & publice fateantur, quales eos esse oportet, qui officii sui, & beneficiorum ab Ecclesia Romana acceptorum haudquam immemores sunt. Et quoniam Divino mandato jubemur, proximi etiam nostri salutem curare, diligentissime studeant, antiquorum nostrorum Patrum, ac præsertim Monachorum S. Maronis, qui pro Catholica Religione strenue decertarunt, vestigiis inhaerendo, occasiones captare ad Orthodoxæ Fidei propagationem, & ad profectum Nationum ab Ecclesia Catholica disidentium, inter quas versantur; neve earundem desperent aut negligent conversionem, sed cum omni charitate & patientia, Divino adjutorio freti, procurare illam opportune importune, arguendo, increpando, obsecrando nitantur.

De subjectione Rom. Pontifici.

2. Honorent quoque post Summos Romanos Pontifices matrem suam Antiochenam Ecclesiam, & Reverendissimum Dominum Patriarcham, toti Nationi, Ordinique nostro ab eadem Romana Ecclesia præpositum; cui, tamquam Patri, peculiari affectu & devotione addicti sint, ejusque Decretis & Constitutionibus omnibus, quæ Fidei Catholicæ, aut Romanis Pontificibus non adverfantur, pareant & obtemperant. Nomen quoque ejus post Romanum Pontificem tam in Sacra Liturgia quam in divinis Officiis de more commemorent. In rebus dubiis & gravibus, quæ Ordinem nostrum concernunt, illum consulant. Antequam Congregatio Generalis fiat, ejus benedictio ab Abbate Generali petatur; postquam facta est, electi Abbas Generalis & Hegumeni ipsum adeant, benedictionem accepturi. Si opera nostra in rebus ecclesiasticis aut temporalibus, ad Sedem Patriarchalem Antiochenam spectantibus, uti voluerit, paratos se exhibeant. Nullum cum ipso aut reliquis Prælati diffidium habeat; neque in rebus, ad ejus, sive Prælatorum auctoritatem pertinentibus, se immisceant, sed mernerint, se illius & Prælatorum, in quorum Diecepsibus versantur, obsequiosissimos filios esse. Si quis huic Regulæ quoquo modo contravenisse compertus fuerit, severissime puniatur.

Patriarche Antiocheno.

3. Post Reverendissimum Dominum Patriarcham Episcopo loci debitum honorem & obsequium deferant, ejus quoque nomen in sacris Diptychis recitentur. Sacramenta exteris non administrent, neque conciones ad illos habeant, aut catecheses faciant, aut ullum Ministerium sacrum publicum obeant ad populum, sine expressa ejus licentia.

Et Episcopo loci.

4. Episcopos, Chorepiscopos, Archipresbyteros, & Parochos, omnesque tam Reverendissimi Domini Patriarchæ, quam Episcopi Ordinarii ecclesiasticos Ministros, quo par est, honore prosequantur. In eorum Officiis sese ne immisceant, neve sacram ullam functionem cum sæcularibus, vel erga sæculares exercent, nisi jussu Episcopi, & beneplacito Parochorum, curam animarum perpetuam Monachi ne gerant, neque etiam ad tempus in Civitatibus sine licentia Reverendissimi Domini Patriarchæ & Episcopi Ordinarii: in pagis vero, ac præsertim in locis Monasterio contiguis, possunt, si Episcopus voluerit, ad tempus supplere absentiam vel defectum Parochorum, Sacramenta necessaria administrando, concionando, & catecheses faciendo.

5. Quomodo autem Monachi cum Principibus & Potestatibus sæculi se gerere debeant monet Apostolus, inquit: *Omnis anima potestati*

bus sublimioribus subdita sit, non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam, nec tantum bonis & modestis, sed etiam disculis. Reddere autem jubemur omnibus debita: cui tributum, tributum: cui vesticigal, vesticigal: cui timorem, timorem: cui honorem, honorem. Si quis igitur Principum secularium contigerit ad nostra Monasteria divertere, maxime si fidelis fuerit, omni honore illum prosequantur. In negotiis tamen Magnatum nequaquam se ingerent: nemo enim militans Deo, implicat se negotiis secularibus: neque eorum aulas frequentent, aut amicitias ambiant; multoque minus eorum opera aut patrocinio adversus ecclesiastica Potestates utantur. Si quid vero cum illis circa bona temporalia Monasteriorum agendum aut transigendum erit, id ab Abbate, aut Oeconomo sic fiat, ut religiosae humilitatis nunquam obliviscatur. Curent denique, quantum fieri poterit, ut Monasteriorum fundi possessioneque a tributis & vesticigalibus immunes sint.

C A P. X.

De iis, quae observari debent in exigenda ab Abbatibus, & reddenda a Monachis ratione conscientia.

1. Cum hujus Regulæ finis sit spirituale auxilium Monachorum, Abbas summopere caveat, ne vitio suo eadem Fratribus gravis & intoleranda fiat, atque ab ejus observatione paulatim avertantur cum magno suarum animarum, atque Ordinis detrimento. In hoc proinde casu, se patrem exhibeat, adeo ut Monachus ad ipsum cum filiali fiducia recurrere ahescat.

De secreto
servando in
rebus con-
scientiam ref-
picientibus.

2. Non est cogendus Monachus, ut conscientiam suam Abbati aperiat in iis rebus, de quibus confessus est, aut confiteri debet apud Sacerdotem. Omnia autem, quae Abbati in hac materia revelantur, intelligat ea sibi sub secreto naturali dicta; quod tamen de iis dumtaxat intelligendum est, quae quis de se ipso, suisque defectibus, aut tentationibus Abbati aperit; quae enim de aliis Monachis denunciat, ea sub secreto non cadunt, nisi quoad personam denunciantis.

3. Hoc secretum Abbas cautissime servet, nec faciat quidquam ex notitia inde habita quoad res denunciantis, nisi expressam ab eodem habuerit facultatem. Si quis vero hujus secreti fidem quovis modo fregisse convictus fuerit, denunciatur Abbati Generali, qui delinquentem severe puniet. Hinc Abbas vel Praefectus rerum spiritualium satagat, ut Fratres intelligant poenas impositas fractioni praedicti sigilli, ut inde metum omnem deponant, & ad usum hujus praxis promptiores reddantur.

4. In domesticis exhortationibus ab Abbate incalceetur tam sanctus & laudabilis mos, a sanctis Patribus nostris inductus, & Alumnis suis maxime commendatus. Item ejus necessitas & utilitas non solum ad privatum, sed etiam ad commune bonum spirituale ostendatur.

De aperienda
Abbatibus
conscientia.

5. Unusquisque igitur magna cum humilitate sub sigillo secreti naturalis, aut quacumque ratione ei placuerit, totam animam suam Abbati manifestam faciat, aperiendo defectus suos, eos praesertim quibus magis gravatur. Quos vero in Fratribus suis deprehenderit defectus, eidem Abbati revelet, ut congruum remedium aptare possit.

6. Capita autem, quibus conscientiae propriae ratio reddenda erit, haec fere sunt, ex quibus cum ea retulerit, quae ad plenam sui manifestationem dicenda putaverit, petat ab Abbate, ut se ipsum interrogando juvet ac suppleat. Si quid esse judicet, quod ad majorem ipsius Monachi profectum opportunum esse videatur.

Primo, An vivat contentus juxta suam vo-

cationem: & quomodo se habeat circa vota substantialia Religionis.

Secundo, An sentiat aliquas animi perturbationes, tentationes molestas, & de facilitate seu difficultate & modo eis resistendi: & ad quos affectus vel peccata sit magis propensus & incitatus; Et quomodo observet, quae ex Constitutionibus & Regulis tum communibus, tum officii sui ad ipsum pertinent.

Tertio, Quomodo rebus spiritualibus sit affectus: quarum virtutum studio praecipue intentus: quantum temporis orationi tributa, & tum vocali an potius mentali praeretur: Num in exercitio rerum spiritualium consolationem habeat, an vero contra, desolationem & vagationem mentis patiat: De fructu, quem ex sacra Communionem, Confessione, & aliis exercitiis spiritualibus percipiat: De mortificationibus, poenitentis, & aliis, quae faciunt ad spiritus profectum; & in specie de praeparatione ad injurias, & alia molesta aequo animo ferenda.

Quarto, De Fratribus, & quomodo ex eorum conversatione proficiat in Domino: & an alicui sit plus familiaris quam aliis: An aversionem animi sentiat ab aliquo, & an offensus sit in aliquo a quopiam: & quomodo sit affectus erga omnes.

Quinto, Num post ultimam rationem conscientiae, quam reddidit, majorem aut minorem fructum fecerit.

7. Quod Monachus cum Abbate, idem praestare debet Abbas cum aliquo ex Monachis circa rationem conscientiae propriae reddendam.

C A P. XI.

De Renovatione Votorum.

1. Ut firmius Monastica disciplina retineatur, Monachi nostri in die Festo Sancti Patris Antonii die 17. mensis Januarii vota solemnia quolibet anno renovent, hoc modo:

Quotannis
renovanda
vota.

2. In Congregatione Monachorum una hebdomada ante festum Sancti Patris nostri Antonii Abbas moneat omnes Religiosos de futura votorum renovatione, ut unusquisque se praeparat ad Confessionem sacramentalem in pervigilio Festi, vel ipso die faciendam: ubi Communionem Fratrum ac Liturgia absoluta, congregentur omnes in locum a secularibus separatam, in quo Abbas faciat brevem adhortationem de votis mox renovandis: deinde cantatis Litanis Beatæ Virginis Mariæ, & recitatis secreto Oratione Dominica, & Salutatione Angelica, ipse Abbas flexis genibus coram Altari legat clara voce sequentem formulam;

Ego NN. renovo meam professionem Monasticam, & promitto Deo omnipotenti, Beatissimæ Virgini Mariæ, Sancto Patri nostro Antonio, & Reverendissimo meo Abbati Generali N.N. ejusque successoribus, obedientiam, paupertatem, & castitatem usque ad mortem juxta Regulam & Constitutiones nostras. Item promitto, me nullam Dignitatem, sive in Ordine nostro Monastico sive extra, ambiturum, vel postulaturum per me ipsum aut per alios, seu acceptaturum, nisi jussu Superiorum.

Formulæ, ac
cæremoniæ
in votorum
renovatione.

Si sit Abbas Generalis, omittat ea verba, & Reverendissimo meo Abbati Generali, ejusque successoribus; & loco eorum dicat, & Reverendissimo Abbati Generali pro tempore existenti.

Tum surgens Abbas ad latus dexterum Altaris sedeat: Mox alii Monachi juxta antiquitatem suam in professione eandem formam renovationis Votorum ex chartula, sive libro in manibus Abbatis existente, genuflexi ante ipsum Abbatem proferant. Quibus finitis, surgat Abbas & omnibus aliis genuflexis, faciat Absolutionem, dicens:

Deus misereatur vestri, & dimittat debita vestra, & condonet peccata vestra, & perducat vos ad vitam æternam.

Respondent. Amen.
Abbas: Benedicat vos omnipotens Deus, Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.
Respondent. Amen.

C A P. XII.

De Monachis infirmis & decedentibus.

Infirmi primo die confiteri debent.

Ac postea sua omnia Abbati revelare.

De infirmorum cura.

Pro Defunctis exequiis, & Orationes.

1. Cum Monachus graviter ægrotare cæperit, statim confiteatur Abbati, vel Confessario ab eodem deputato, & Sacra Communione reficiatur, servata ad hoc hora magis conveniente, antequam cibum capiat, nisi infirmitas nimium urgeret. Nec ultra unum a gravi infirmitate diem confessio differri poterit, & si fieri potest, etiam Communione. Et statim presentibus duobus vel tribus Monachis debet infirmus Abbati vel Oeconomo revelare bona omnia, quorum usum habuit, nec in Inventario descripta sunt; alioquin, si monitus ab Abbate, omnia, quæ supra dicta sunt, facere detrectaverit, atque illum mori contigerit, Ecclesiastica sepultura privetur, & suffragiis divinis. Si vero temporarium bonorum administrationem habuerit, postquam cæperit graviter ægrotare, & maxime si nulla sit spes salutis, Abbas cum duobus aut tribus testibus Monachis omnia illius repositoria visitet, & faciat debitum inventarium. Sique necessitas postulerit, ejus ministerium alteri tradat, donec infirmus convalescat vel moriatur. Idem de Abbate infirmo dicendum, si Abbas Monasterii sit, sive Hegumenus, sive etiam Abbas Generalis. Quæcumque autem in cella Monachi post ejus obitum reperta fuerint, Monasterio applicentur.
2. Diligens cura infirmorum habeatur, eisque secundum infirmitatis indigentiam, & secundum Medicorum consilium provideatur de omnibus necessariis. Et aliquis Religiosus, ac pius Monachus non aliunde occupatus, eis specialiter assignetur, qui sciat, possit & debeat ministrare. Cumque Horas canonicas gravati morbo per se ipsos recitare non possint, tunc, si suslinere possunt, dicantur coram eis ab aliquo.
3. In quolibet Monasterio, ubi commode fieri poterit, segregetur locus pro infirmis, etiam cum Oratorio, ubi singulis diebus Missa celebretur, si quis sit infirmus, qui eam audire possit.
4. Item in Ecclesia Monasterii decenter & honeste conservetur Sacrosancta Eucharistia pro Monachis & Familiaribus nostris, in casu necessitatis eis porrigenda.
5. Item Oleo benedicto infirmum ungat Abbas vel ejus Vicarius juxta Ritus Sacræ Lampadis siue Extremæ Unctionis. Et habeantur in quolibet Monasterio libri Rituales tam pro Eucharistia administratione, quam pro Extrema Unctione, & pro commendatione Animæ, & Exequiis.
6. Nullus Monachorum permittatur uti scientia Medicinæ tam pro Monachis, quam pro Sæcularibus, nisi in dicta scientia sit sufficienter instructus, & dispensationem a legitimis Superioribus habeat: idque sine periculo & scandalo, & sine mercede, sed ex sola charitate faciat.
7. Abbas Monasterii obitum cujusque Monachi in suo Monasterio decedentis sine dilatione Abbati Generali & Abbatibus cæterorum Monasteriorum denunciet per epistolam encyclicam, ut pro mortuo fiant suffragia: nempe in Monasterio, in quo Monachus obierit, fiant exequiis more solito, & Missa solemnibus, & unusquisque Sacerdos dicat tres Missas, & quilibet non Sa-

cerdos ter psalterium Orationum Dominicarum & Salutationum Angelicarum: item dicatur pro eo Missa solemnibus in die quadragesimo obitus & in Anniversario. In reliquis vero Monasteriis una Missa dicatur a quolibet Sacerdote, & unum psalterium Orationum Dominicarum & Salutationum Angelicarum a non Sacerdote. Pro Abbate vero Generali, & unoquoque ex quatuor Hegumenis, idem fiat in toto Ordine, quod fit in Monasterio, in quo Monachus moritur: idque intelligendum est de illis etiam, qui aliquando munere Abbatis Generalis, & Hegumenorum functi sunt, etiam si tales non fuerint, cum mortui sint. Hunc autem Missarum & orationum numerum, quem supra expressimus, augere vel diminuire poterit Congregatio Generalis pro majori vel minori Monachiorum numero.

8. Audita morte Summi Romani Pontificis, vel Reverendissimi Domini Patriarchæ nostri, fiant exequiæ solennes in singulis Monasteriis, & unusquisque Sacerdos dicat unam Missam, & non Sacerdos centum quinquaginta Pater Noster & Ave Maria, quod est integrum Psalterium precum. Idem fiat pro Episcopo in Monasteriis, quæ in ejus Diocesi sunt, & pro Benefactoribus insignibus in Monasterio, cui benefecerunt.

9. In omnibus Cæmeteriis nostris Monachi a sæcularibus semoti sepeliantur in habitu, quem gessere, sive Professorum vel Novitiorum.

10. Bis in anno fiat commemoratio pro omnibus Monachis defunctis nostri Ordinis: Bis quoque pro parentibus, affinibus, & amicis Monachorum, & pro omnibus, qui in Cæmeteriis nostri Ordinis sepulti sunt: Et bis pro Benefactoribus, & pro illis, qui literas Fraternalitatis Ordinis nostri habuerunt; Semel scilicet mense Novembri, & semel ante initium jejunii Quadragesimalis. In utraque commemoratio dicatur in unoquoque Monasterio Missa solemnibus, & quilibet Sacerdos dicat unam Missam, & non Sacerdos Psalterium precum.

C A P. XIII.

De Eremitis & Inclusis.

1. Quoniam Patres nostri non modo Cœnobiticam vitam, sed etiam Eremiticam coluere, nobisque tradiderunt; ideo velligis eorum inhærentes, decernimus, fas esse unicuique Monacho professio, post exactum tamen a Professione monastica quinquennium, & petita prius, obtentaque ab Abbate licentia, in Cellam a communi aliorum Monachorum consortio semotam, Claustro tamen munitam, secedere ad tempus vel in perpetuum, prout ipsi Abbati & Congregationi Monachorum visum fuerit; ubi orationi & spiritualibus exercitationibus vacet, & si firmo corpore fuerit, agellus ei colendus tradatur, vel illud manuum opus exercent, quod utile fuerit & conveniens. Probet autem Abbas spiritum Monachi, antequam illi dictam licentiam concedat, ne quid diabolice fraudis in hujusmodi secessu subrepat.
2. Minus quam duo non sint apud Monasterium Eremitæ, iique in duabus Cellis separatis: neque plus quam tres in totidem Cellis. Quod si Monasterium frequens sit, & voluerint plures quam tres Monachi vitam Eremiticam colere, tunc bini Eremitæ separatim ab aliis in sua quisque Cella manebunt; Et alter alteri Eremita ministrabit in rebus spiritualibus & temporalibus, eadem omnino ratione, quæ a Regula & Constitutionibus prescribitur Cœnobitis erga socios; Idque, si ambo vel unus eorum Sacerdos fuerit; Nam sacram Liturgiam & Sacramenta Confessionis & Communionis eodem modo

Exequiis pro Rom. Pontif. Patriarcha, & Episcopo.

Anniversaria.

Vitam eremiticam decere cuique Professo committitur.

in Oratorio privato frequentabunt, quo frequentantur a Monachis in Ecclesia Monasterii. Si vero ambo non Sacerdotes fuerint, id præstare debent in Ecclesia Monasterii, ad quam pro rebus spiritualibus convenient certis horis, certisque diebus, tum ad Cellas suas abibunt. In festo autem Paschatis Resurrectionis, & in Festo Nativitatis Domini, debent omnes Eremitæ tam Sacerdotes quam non Sacerdotes ad Ecclesiam Monasterii accedere, ibique divinum Officium cum Monachis celebrare, & Missam dicere vel audire: tum, si voluerint, poterunt in communi Refectorio cibum sumere; alioquin peractis divinis Officiis & salutato Abbate, in Cellas suas pergunt.

3. Curet Abbas Monasterii, quæ circa illos aguntur, perspecta habere; & invigilet, ne prætextu Eremiticæ vitæ otio se dent, aut aliud faciant, quam quod huiusmodi institutum postulat. Assignet præterea unum ex Monasterio, qui temporibus suis victum, potum, vestitum, & omnia necessaria inclusis, sive Eremitis subministrat.

4. Semel in anno per decem aut octo dies tenentur Monachi omnes in Cellas suas a communi aliorum consortio secedere, & spiritualibus exercitationibus vacare: Idque sive ante Nativitatem Domini sive ante Dominicam Palmarum. Provideat autem Abbas, ut secessus huiusmodi inter Monachos sic distribuatur, ut nullum vitæ communi aut necessariis Monasterii ministeriis detrimentum inferatur.

C A P . X I V .

De Monialibus.

Monialium
cura penes
Abbatem
Generalem.

1. Monialium curam Ordo noster non suscipiat, nisi de consensu Reverendissimi Domini Patriarchæ & Episcopi Diocæsani in scriptis habendo; Eoque habito, regimen earum ad Abbatem Generalem immediate pertinebit, qui illarum post Reverendissimum Dominum Patriarcham & Episcopum Visitator Ordinarius erit, & Gubernator, & Director: & ad eum spectabit eis providere de Patribus Spiritualibus seu Confessariis tam Ordinariis quam Extraordinariis: & ipse etiam poterit earum confessiones per se ipsum audire, si voluerit, & Visitatorem aliquem ex Monachis nostræ Congregationis substituere, si impeditus fuerit.

2. Si plura fuerint Monialium Monasteria, nullam ab invicem dependentiam habebunt, nec unius Abbatissæ alteri præesse poterit, sed unumquodque a sua Abbatissâ administrabitur, & omnibus Abbatissis præerit Abbas Generalis, ut modo dictum est. Poterunt tamen Moniales ex uno Monasterio in aliud ob urgentem necessitatem transferri, modo adfit consensus duarum saltem partium Monialium, ad quas transfertur, & Episcopi illius loci.

3. Nulla Virgo, a parentibus aut aliis coacta vel seducta, recipiatur in Monasterio: nullaque Habitu Monialium induatur absque licentia Abbatis Generalis, & nisi ex consensu seu suffragiis plusquam medietatis Monialium. Habeat autem eas omnes respectivè conditiones, quæ in Novitiis Monachis juxta Constitutiones nostras requiruntur. Sitque sexdecim annos nata, cum Novitiatum incipit, neque annum ætatis quadragesimum quintum excedat. Profiteri autem non poterit ante completum biennium Novitiatum. Si qua vero Novitia in ætate legitima constituta probationis anno nondum expleto ob infirmitatem ab hoc sæculo migratura, pro consolatione animæ suæ ad Habitum Professarum admitti desideraverit, coram Abbatissâ & Monialibus ab Abbate Generali, vel ex ejus

commissione ab aliquo Sacerdote Monacho, admitti poterit ad probationem faciendam.

4. Non multiplicentur Novitiæ vel Moniales ultra numerum earum, quæ ex redditibus propriis Monasterii vel ex conductis elemosynis commode possint sustentari. Nihil vero pro earum receptione in Novitiatu vel Professione a Monasterio exigatur, excepto vestitu Novitiarum. Et quando vestiendæ erunt Habitu Novitiarum vel Habitu Professarum, id fiat in Ecclesia Monasterii coram Abbatissâ & Monialibus in manibus Abbatis Generalis, prævio consensu Episcopi, vel in manibus ipsius Episcopi, monito prius Abbate Generali.

5. Velum consecrationis nulli Monialium datur, nisi ab Episcopo, idque Virginibus quidem anno ætatis quadragesimo. Viduis vero anno sexagesimo; nec nisi expletis saltem quinque annis post emissam Professionem. Sic autem velata reliquis non velatis, excepta Abbatissâ, præcedant, & veli forma distinguantur.

6. In electione Abbatissæ omniumque Officialium, Moniales Professæ, quæ duos integros post Professionem annos in Monasterio egerunt, suffragia ferant coram Abbate Generali, vel ejus Substituto, & coram eo, cui de jure competit. Et quoad ætatem eligendæ servetur dispositio juris Canonici: eaque debet esse, quæ annos saltem quinque post emissam Professionem in Monasterio laudabiliter vixerit. Reliquæ vero Officiales post exactam a Professione biennium omnium officiorum capaces sunt.

7. Nulla Abbatissâ vel Officialis ultra triennium in eadem dignitate vel officio manere potest aut confirmari, nisi a dignitate vel officio per integrum triennium vacaverit, nisi necessitas ad petendam dispensationem a Reverendissimo Domino Patriarcha coegerit: Nullaque Monialis succedere poterit in eodem officio alteri Sorori germanæ: neque in electionibus Officialium præter duas Sorores, tertia vel quarta suffragium habere potest.

8. Moniales omnes vitam communem servant, omni vitio proprietatis penitus ablato. Curet proinde Abbatissâ, ut omnibus de necessario victu, vestitu, cæterisque æqualiter & sine ulla distinctione provideatur.

9. Quoad orationem vocalem & mentalem, & Sacramenta Confessionis & Communionis, & quoad Missam audiendam, rationem reddendæ conscientiæ, silentium, lectionem ad mensam, & cæteras regulas sive Constitutiones, omnia observentur a Monialibus, quæ Monachis præscripta sunt: Debeant enim in Choro temporibus suis horas Canonicas cantare, Abbatissâ seu Vicaria præside: Orationi mentali per semihoram in die vacare: Peccata sua Sacerdoti designato semel quavis hebdomada confiteri: Eucharistiam diebus Dominicis & Festis suscipere: Missam quotidie audire: Feria sexta & quarta post vespertinum Officium in Cellam suam secedentes, manibus in Crucis figuram extensis, Psalmum *Miserere* quinquies recitare: Non tamen Abbatissæ, sed Sacerdoti Confessario rationem conscientiæ suæ reddere; idque satis erit, si semel in hebdomada fiat: Silentium in Ecclesia, in Mensa, & a Completorio ad Tertiam horam diei sequentis diligenter observare: In communi mensa lectionem libri spiritualis recitare: Omnes denique Regulas & Constitutiones observare, quæ earum sexui & statui non repugnant.

10. Operi quoque manuum assuescant, quod nimirum Monasterio & Sororibus utile sit: Officia autem pro Monialium viribus Abbatissâ & Sorores in electione Officialium sic distribuant, ut quæ nimium laboriosa sunt, ter vel quater in anno

De Abbatissæ electione.

Quodlibet Monialium officium triennium non excedat

Quoad spiritualia exercitia, ad eadem teneantur Moniales, ad quæ Monachi.

mutare possint & debeant ; alioquin Abbas Generalis , si quæ oriantur contentiones vel murmuraciones inter Sorores de gravaminibus officiorum , auctoritate sua providere poterit , omniaque officia præter Abbatissæ solius dignitatem mutare ; Abbatissam autem neque Sorores omnes , neque Abbas Generalis ante expletum triennium deponere poterit absque Episcopi aut Reverendissimi Domini Patriarchæ licentia .

D. Confessario.

11. Confessarius Monialium eligatur ab Abbate Generali , qui sit Sacerdos gravis , bonæ famæ , & provectæ ætatis ; nec audeat ingredi earum Monasterium , nisi urgente necessitate & ob gravem alicujus infirmitatem , & nunquam solus , sed cum socio , viro probò & maturæ ætatis , qui ab ejus latere non recedat , itaut semper alter ab altero videatur ; nec ingrediat , nisi cum stola super habitum Monasticum , nec aliquam Monialem vísitet aut alloquatur ; Sed ab Abbatissa vel ejus Vicaria unâ cum duobus aliis Monialibus ducatur cum socio ad Cellam ejus , quæ peccata sua confiteri , vel Sacramenta Eucharistiæ & Extremæ Unctionis recipere debet . Reliqua Sacramenta a proprio Confessario recipiant in Ecclesia Monasterii ; curandumque , ut inducatur receptus mos , ubi nec dum inductus est , ut nimirum Moniales ex patente ad hunc dumtaxat finem fenestella communicent , quæ peracta Communione claudenda erit , clavisque ab Abbatissa custodienda . Consteantur autem per interpositas crates ; Horas vero Canonicas ex Choro decantent cratibus munito .

12. Curabit Abbas Generalis , ut quovis triennio Confessarius Ordinarius mutetur , & alter in ejus locum succedat . Quolibet autem anno ipsis Monialibus extraordinarius Confessarius quater exhibeatur , qui omnium confessiones audire possit .

13. Nisi in Monasterio sint , quæ alias Moniales legere , scribere & Horas canonicas cantare , docere possint ; ipse Confessarius , extra ostium Monasterii sedens , id præstare poterit , quatuor saltem Monialibus præsentibus .

Quibus de-
curtis , ut de
Monast. egre-
diantur per-
mittendum.

14. Et si curandum sit , ut Moniales extra septa Monasterii nunquam egrediantur , quia tamen id ubique commode obtineri non potest , curent saltem , ut ad possessiones Monasterio contiguas , ad quas pro necessitatibus Monasterii exire coguntur , nisi binæ , ternæ , aut quaternæ non procedant ; nec ullum virum quovis prætextu ibi versari , vagari , aut illinc transire permittant ; Idque Abbas Generalis , & Confessarius ab ipso deputatus , qui in loco a Monialibus prorsus separato , & aliquantulum remoto , domicilium cum socio habeat , apud Episcopum & Reverendissimum Dominum Patriarcham diligenter provideat . Si quid vero in dictis possessionibus , aut etiam intra Monasterium faciendum erit , quod operarum ministerium requirat , id præsentem Confessario cum socio , & semotis Monialibus , fiat . Ad visitandas autem vicinas Sæcularium vel Monachorum Ecclesias , vel quaslibet Ecclesiasticas aut sæculares Personas e Monasterio exire nullatenus permittantur , nisi parentes sint , vel affines usque ad tertium gradum , quos graviter decumbere contigerit ; ad illos enim , si in vicinia habitent , accedere poterunt , modo tamen sint ternæ vel quaternæ , nec ibi prandeant aut cenent aut pernoctent .

De Visitatio-
ne.

15. Semel in anno per se ipsum , vel per substitutum Sacerdotem Monachum , Abbas Generalis vísitet Monasterium Monialium , & inquirat de observantia Monastica , deque cæteris , quæ ad Moniales Monasteriumque spectant . Caveat tamen , quoad fieri poterit , ingressum Monasterii , idque nisi urgente causa non ficta ; si que fecerit , unum vel duos socios secum testes adhibeat .

16. Nullus ex Monachis , etiam si Hegumenus vel Abbas fuerit , præter eos , qui ab Abbate Generali ad regimen spirituale Monialium deputati sunt , poterit ad Monasterium earum accedere : vel Missam in earum Ecclesia audire aut celebrare : vel illas alloqui : aut ad eas scribere : sive literas & munera ab iis accipere , sub pœna gravis culpæ ; neque Moniales possunt ad quemquam Monachum , præter Abbatem Generalem & Confessarium actualem , literas scribere : aut ad colloquium admittere . Quæcumque in hoc deliquisse deprehensa fuerint , severe puniantur .

P A R S T E R T I A .

C A P . I .

De Communi Regula Abbatum & Superiorum .

1. Cum Abbatum , eorumque omnium , qui ad regimen aliquod in nostro Ordine assumuntur , officium sit , commune totius Ordinis bonum procurare , nec vires eorum ad tantum onus ferendum sufficere certum sit ; in primis Divinam opem ipsi implorare non desinant , idque potissimum faciant cum necessitas occurrerit . Deinde noverint , se ad laborem & sollicitudinem magis , quam ad honorem assumptos esse , meminerintque se exemplo honorum operum debere Fratribus præire . Communes itaque regulas ipsi accurate servant , & particularia in cibo , indumentis , & aliarum rerum usu , quantum fieri potest , devitent .

2. Calceant rationes officii sui , & ex frequenti Constitutionum tam privatarum suarum , quam communium , aliorumque Officialium sibi subjectorum , lectione intelligant , non temere & pro suo arbitrio rem sibi agendam esse , sed ex præscripto Regulæ , Constitutionum , & receptarum consuetudinum regendum Ordinem fratresque gubernandos . Quare receptos mores , & a superioribus vel decessoribus suis approbatos , servant , ac servari faciunt ; nec mutare vel abrogare valeant , inconsulata superiore potestate ; ipsi vero nullos , nisi Superiore approbante , introducant .

3. Caveant , ne familiaritate atque indulgentia cum quibusdam alios offendant , aut occasionem offensionis quoquo modo in hac parte præbeant ; Neque alienum ab aliquo animum offendant , sed erga omnes æqualiter & sine personarum acceptatione se gerant .

4. Dent operam , ut omnibus Fratribus cum omni sollicitudine invigilent , eosdemque ab iis , quæ nocere possint , domi & foris defendant , tum præveniendò , tum etiam , si quid mali acciderit , remedium adhibendò , itaut in omnibus honori & famæ tum Fratrum singularum , tum Ordinis totius , consulatur .

5. Efficiant , ut secum , vel cum aliis a se deputatis , de propria conscientia statim temporibus Fratres tractatum habeant ; nec spiritualium collationum consuetudinem negligant , sed crebro & magna cum charitatis significatione alloquantur subditos , eorumque necessitatibus non corporis tantum , sed multo etiam magis animæ , paterno affectu prospiciant . Quem vero intelligent gravi aliqua tentatione pulsari , ejus peculiarem curam non solum per se , sed etiam , si necesse fuerit , per alios , gerant ; caveantque , ne remedium differendo difficiliorem morbi curationem faciant .

6. Quamvis in virtute obedientiæ jubere possint , non nisi rarissime & ex gravi urgente causa id faciant .

7. In correctionibus & penitentis injungendis caveant iracundiæ aut alterius prævæ affectionis

speciem ;

speciem; sed personarum dispositionem considerent, ædificationis universalis & particularis illarum rationem habentes. Nisi autem prudentia, rebus particularibus adhibenda, aliud distaverit, in correctionibus procedendum erit hoc ordine, ut qui peccant: Primò in charitate & dulcedine admonentur: Secundò in charitate quidem, sed eo tamen modo, ut eis confusio & robur injiciatur: Tertiò amori ea, quæ timorem incutiant, si opus erit, adjiciantur. De publicis vero defectibus publica debet esse penitentia.

8. Sic regimini aliorum tum spirituali tum etiam temporali incumbant, ut nihil de virtutum exercitationibus, propriæque salutis cura, remittant. Omnia igitur, quæ ad religiosam perfectionem spectant, Monachisque erga Abbates & Superiores exercenda præcipiuntur, ut puta reddendæ conscientie ratio, recessus a communi aliorum consortio per aliquot dies spiritualium meditationum causa, & cætera hujusmodi; ea ab ipsis Abbatibus & Superioribus facienda intelliguntur.

C A P. II.

De Regimine, & de Ordine atque Præminetia Abbatum.

1. Cum dudum, Dei favente gratia, ex plurium Monasteriorum Ordinis Sancti P. N. Antonii unione Congregatio nostra in Domino coaluerit, cumque in omni bene constituto hominum Cætu, necesse sit, esse aliquem vel etiam plures, qui boni universalis curam gerant; præter eos, qui certis Provinciis & particularibus Monasteriis præsunt, eligendus est Abbas Generalis, qui hunc sibi finem constituat, ut universa Congregatio Monachorum bene gubernetur, conservetur, & augeatur.

2. Quare potestas Abbatis Generalis summa erit, & ad omnes & per omnia pro sacrorum Canonum dispositione, nostrarumque Constitutionum præscripto, extendatur.

3. Is porro ad triennium instituendus est, quo expleto, nisi a Congregatione Generali ad alterum triennium confirmetur, officium continuo dimittat.

4. In subsidium vero regiminis, Generali Abbati in eam, quam diximus, amplitudinem commisit, eligendi erunt in Congregatione Generali quatuor Hegumeni, quorum officium pariter ad triennium durabit, nisi ab eadem Congregatione Generali ad alterum triennium confirmentur.

5. Singulis autem Provinciis, & Monasteriis, Abbates præficiantur, quorum potestas etiam expleto, ut supra, triennio cessabit.

6. Quamobrem quolibet triennio Congregatio Generalis cogenda est, ad quam vocandi ab Abbate Generali erunt, præter quatuor Hegumenos supramemoratos, omnium Provinciarum, & Monasteriorum Abbates, atque Officiales majores, & quotquot officio Generalis, Hegumeni, & Abbatis defuncti sunt, modo non fuerint ob aliquos defectus depositi.

7. Hujus Generalis Congregationis potestas in Ordine nostro suprema est, Generalemque Abbatem & Hegumenos confirmare, atque etiam, si opus fuerit, deponere potest.

8. Congregatio Hegumenorum singulis saltem semestribus ab Abbate Generali & quatuor Hegumenis habeatur, ejusque potestas omnes & omnia contineat, salvis tamen Generalis Congregationis Decretis.

9. Quolibet anno Congregatio Provinciæ ab Abbate ejusdem Provinciæ, & reliquis Abbatibus Monasteriorum subiectorum, ejusque potestas in Provincia summa est, salvis Decretis Ab-

batis Generalis, & Congregationum supramemoratarum.

10. Quolibet saltem mense Congregatio Monachorum ab Abbate Monasterii, & Sacerdotibus professis, quos Abbas Generalis ei Consultores assignaverit, fiat, ejusque potestas in Monasterio summa est, salvis Decretis Congregationum antedictarum, iisque omnibus, quæ Abbas Generalis, vel Abbas Provinciæ ordinaverint.

11. Præminetia Abbatis Generalis excedit omnes aliorum Officialium gradus, itaut cæteris omnibus & loco & ordine præcedat. Post hunc quatuor Hegumeni pro sua quisque electionis prioritate, si Presbyteri omnes sint; vel dignitate, si quis eorum Presbyter, & alius non Presbyter sit, primum in confessibus; & suffragiis ferendis locum tenent: Secundum Hegumenos vero Abbates Provinciarum, deinde Abbates Monasteriorum juxta uniuscujusque Monasterii dignitatem: Tum ii, qui officio Abbatum vel Hegumenorum defuncti sunt, eodem ordine, ut supra: Demum Monachi professi, servata inter eos Sacerdotii dignitate, & Professionis prioritate.

12. Si quando autem contigerit, ut eligatur Vicarius Abbatum, aut Hegumenorum, is locum illius tenebit, cujus vicariam potestatem gerit, ut puta Vicarius Abbatis Generalis primum locum ante omnes Hegumenos; & sic de Vicario Hegumenorum, & Abbatum Provinciarum, atque Monasteriorum. Reliquorum vero officiorum, ut Secretarii Congregationum antedictarum, Socii Abbatum, vel Hegumenorum, Procuratoris Generalis, aut Provinciæ, sive Monasterii & reliquorum, non alia ratio habebitur, quam prioritatis Sacerdotii & Professionis.

C A P. III.

De Abbate Generali.

1. Abbas Generalis cum totius Ordinis curam habere debeat, a toto Ordine in Congregatione Generali eligendus erit. Is autem ex eorum numero esse debet, qui diu in Ordine, & laudabiliter vixisse perspecti sunt; cui proinde nec desit eximia probitas, nec amor erga Ordinem, nec idonea doctrina, nec ad sustinendum tantum onus animi corporisque firmitas: qui demum nullum ex iis impedimentis habeat, quæ infra Cap. de electionibus recensentur.

2. Cum vero canonicè electus, & fuerit in sua dignitate legitime confirmatus, omnimodam potestatem habet in Ordine nostro ad normam Regulæ & Constitutionum. Ad ejus itaque auctoritatem pertinet: Primò, Præesse toti Ordini, Hegumenis, Abbatibus, & Monachis omnibus, nisi quando in eadem Congregatione Generali de ipsius causa pertractandum sit, ut infra de depositionibus Abbatum dicitur.

Secundò, in omni Congregatione, etiam Generali, suffragium Abbatis Generalis habet prærogativam prælationis & præcedentiæ, ubi suffragia fuerint paria.

Tertiò, Per se, vel per alium, potest præsidere omnibus Congregationibus: visitare omnia Monasteria: & quemlibet Monachum de Provincia ad Provinciam, vel de Monasterio ad Monasterium transferre, exceptis Hegumenis & Abbatibus, omnibusque Officialibus, qui in Congregatione Generali, aut Hegumenorum, instituti sunt, quos ab uno loco in alium transferre non poterit, inconsulata Congregatione Hegumenorum.

Quartò, Per se, vel per Abbates Provinciarum, aut Monasteriorum, ad Habitum recipere potest, qui ad institutum idonei videbuntur: potest etiam eosdem dimittere, si facta probatione minus idonei reperti fuerint.

Quintò, Ab omnibus Abbatibus sive Provinciarum sive Monasteriorum, eorumque Vicariis

Abbas Gen. a toto Ordine eligendus.

Quæ sit ejus Auctoritas.

Abbas Gen. ad triennium instituendus.

Eligendi quatuor Hegumeni.

Abbatibus Monasteriorum.

Quolibet triennio Generalis cogenda Congregatio.

aut Procuratoribus, cæterisque Officialibus potest rationes exigere, sibi, vel aliis reddendas, de commisso illis officio, aut regimine tum spiritali tum temporalis.

Sextò, Audire potest, ac decidere causas omnium Abbatum aut Monachorum, ad se appellantium a gravamine Superiorum vel æqualium vel inferiorum.

Septimò, Consulta Congregatione Hegumenorum, recipere potest ad Ordinem omnes Monachos fugitivos sive apostatas, & tam cum illis quam cum aliis Monachis, qui contra Regulam sive Constitutiones quocumque modo peccaverint, misericorditer dispensare super penitentia, sive partem penitentia sive totam etiam remittendo, prout ad eorum salutem conducere in Domino judicaverit; Potest etiam penitentias, quæ ad satisfactionem quorumcumque defectuum convenire videbuntur, injungere, habita ratione personarum & aliarum circumstantiarum, quarum consideratio ejus charitati, cum prudentia conjuncta, committitur, ita ut rectitudinem & severitatem cum benignitate & consuetudine misceat, eo modo se gerendo, ut etiam qui corripiantur, hoc ipsum agnoscere faterique compellantur.

Octavò, Potest locum & vocem his, qui amiserunt, restituere; & inhabiles habitare ad officia & gradus, nisi commiserint tales culpas, aut defectus tales haberent, quorum dispensatio per Constitutiones Congregationi Generali & Hegumenorum, aut per sacros Canones Episcopo vel Reverendissimo Domino Patriarcha, reservetur.

Nonò, Potest Congregationem Generalem, etiam ante præscriptum tempus, convocare ex causa rationabili; vel post exactum terminum differre in aliud tempus usque ad biennium vel triennium, consultis tamen Hegumenis, & habita facultate a Reverendissimo Domino Patriarcha. Idem dicendum de Congregatione Hegumenorum, quam ipse solus convocare potest, quoties de rebus agendum est, illius auctoritatem exigentibus.

Decimò, potest constituere & destituere, quando videbitur sibi expedire, Procuratorem apud Sedem Apostolicam Romanam, & alterum apud Sedem Antiochenam, qui causas Ordinis nostri nomine ipsius Abbatis Generalis pertractet.

Undecimò, potest etiam & debet Vicarium suum Generalem nominare & eligere, qui ipsius e vivis erepti vel legitime impediti vices gerat, tum in regimine totius Ordinis, tum in Congregatione Hegumenorum, aut etiam Generali, usque ad novi Abbatis electionem: Is autem Vicarius semper debet esse primus ex quatuor Hegumenis; Cumque contigerit, Abbatem Generalem, ut supra, e vivis decedere aut legitime impediti, tunc Hegumenis ipsis fas esto, quintum Hegumenum eligendi, qui locum quarti tenebit, cum primus, ut dictum est, tamquam Abbatem Generalis Vicarius habendus sit.

Duodecimò, penes Abbatem Generalem est omnis facultas agendi quovis contractus emptionis aut venditionis quorumlibet bonorum temporalium tam mobilium quam immobilium omnium Monasteriorum in eorundem utilitatem & bonum. Item, nova si offerantur Monasteria, acceptare ex consilio Hegumenorum & consensu Episcopi, ac Reverendissimi Domini Patriarchæ. Alienare autem, aut omnino dissolvere Monasteria non poterit, sed tantum ad tempus suspendere, constituto prius Oeconomo, idque de consensu Congregationis Hegumenorum. De iis vero, quæ Ordini nostro relinquuntur, si Dominus certum Monasterium aut determinatum pium opus non designaverit, poterit

Abbas Generalis disponere, prout expedire ad communem Ordinis utilitatem judicaverit.

Decimotertiò, sicut ad Abbatem Generalem pertinet, ut Ordinis Constitutiones ubique servandas curet, ita ad eundem spectat, non modo easdem Constitutiones interpretari, quando dubium aliquod occurrerit, sed etiam, ubi opus est, in iis, quæ accidunt, ex justa & legitima causa cum aliquibus dispensare, Regulæ finem intendo, qui alius non est quam majus Dei obsequium, & illorum, qui hoc Institutum susceperunt, utilitas & profectus. Non est autem censendum cum dispensare, nisi expressam Constitutionum mentionem faciat, in quibus dispensat. Non potest tamen Constitutiones in Congregatione Generali jam approbatas omnino abrogare aut irritare.

Decimoquartò, sicut potest Abbas Generalis nostri Ordinis Monachos ex legitima causa vinculis censurarum ligare, ita plenam facultatem habet eosdem absolvendi ab omnibus censuris, contractis post ingressum Religionis, dummodo casus non sint reservati Episcopo aut Reverendissimo Domino Patriarcha, quorum notam apud se descriptam habebit, ut sciat limites suæ potestatis tam quoad absolutionem a censuris, quam quoad dispensationem in Irregularitate.

Decimoquintò, potest casus aliquos in toto Ordine sibi, & Abbatibus Provinciarum aut Monasteriorum reservare, a quibus deputati ad audiendas Monachorum confessiones, nisi habita ab ipso aut Abbatibus licentia, absolvere nequeant. Illos tamen debet, in nota expressos, & in Congregatione Hegumenorum approbatos, Monachis significare.

Decimosexto, cum Abbas Generalis talenta hominibus nostri Ordinis donata cognoscere debeat, officia Magistrorum, Prædicatorum, Confessariorum, & alia hujusmodi per se distribuere potest, aut Abbatibus Provinciarum sive Monasteriorum distribuenda committere. Ad hunc autem finem curet, per Abbatem Provinciarum & Monasteriorum certior reddi de statu omnium Monachorum bis saltem in anno: item de numero & qualitatibus Monachorum. Et si vero aliis inferioribus Abbatibus suam facultatem communicet, poterit tamen approbare vel rescindere, quod illi fecerint; Et in omnibus, quod videbitur constituere, & semper ei obedientiam ac reverentiam ab omnibus præstari oportebit.

Denique potest Abbas Generalis omnia & singula in toto Ordine facere, quæ Abbates Provinciarum & Monasteriorum in suis Provinciis & Monasteriis: Et insuper omnia illa, quæ ei per Constitutiones reservantur.

3. Ut officio suo Abbas Generalis rite fungatur, debet: Primò, statim atque electus sit, literas ad omnia Monasteria mittere, quibus Monachos ad Regulæ Constitutionumque observationem sedulo cohortetur.

Secundò, semel quolibet anno Monasteria omnia, saltem viciniora per se ipsum, remotiora vero per se vel per Vicarium visitet, adjuncto ei uno ex Monachis maxime idoneis, acceptoque prius ab illis juramento de servanda justitia & secreto Visitationis, quam postea subscriptione propria firmatam, sigilloque munitam, ad se transmittant, vel personaliter accedentes exhibeant.

Tertiò, habeat apud se omnia documenta, quæ ad Ordinem spectant. Catalogum itidem omnium Monasteriorum cum suis redditibus & oneribus, & alterum personarum omnium, quæ in quovis Monasterio versantur, ubi eorum nomina & qualitates scribantur, itaut omnia perspecta habeat, tuteque providere possit, quæ ad Gloriam Divinam pertinere judicaverit.

Quartò,

Constitut. interpretandi, dispensandi ab earum observantia:

Abfolvendi Monachos a censuris:

Reservandi sibi casus:

Officia, muniaque distribuendi:

Quid per eundem præstandum.

Facultas constituendi Procuratorem.

De Vic. Gen. electione, & officio.

Facult. Abb. Gen., circa res Monasteriorum:

Quartò, rescribere quidem ad Abbatem, qui ordo tenendus sit in singulis negotiis, rebusque dubiis in quovis Monasterio, ad Abbatem Generalem spectat; Sed executionem ordinariis Officialibus demandabit. Intelligat itaque rebus universalibus sibi vacandum esse, quas solus ipse obire potest, ita tamen, ut de gravioribus particularibus certior fieri curet. Non solum autem ad res particulares, ut dictum est, Ministris opus habet, sed etiam ad universales; Quamobrem Hegumenos frequenter consulat, eorumque Congregationem in rebus magni momenti semper convocet. In eo verò Monasterio, in quo residet, curabit habere apud se viros graves, & Instituti peritos, quibuscum conferre de rebus occurrentibus possit.

Quintò, a Congregatione Generali eligendum erit Monasterium, in quo Abbatis Generalis & Hegumenorum ordinaria sit residentia. Ab illo autem, nisi ex legitima causa, abesse non poterit, nec residentiam in aliud Monasterium transferre, inconsulta Congregatione Hegumenorum. Nullius vero Monasterii ordinarij regimen per se ipsum exercebit Abbas Generalis; sed si contigerit ipsum in aliquo Monasterio moram trahere, quod Abbate Ordinario destitutum sit, illud per substitutum Vicarium regere poterit usque ad novi Abbatis electionem, in Congregatione Hegumenorum vel Generali faciendam. Et sicut ipse non debet Abbates ordinarios a regimine Monasteriorum impedire, aut in illo sese immiscere; ita Abbates ordinarij debent reverentiam & obedientiam Generali Abbati in suis Monasteriis commoranti exhibere, nihilque ipso inconsulto agere.

Sextò, ab omni fastu & pompa abstineat tam intra Monasterii septa, quam extra; nec præter unum aut duos socios secum habeat, cum e Monasterio egreditur, nisi aliud necessitas suadeat.

Septimò, Monachos in suis gravaminibus ad se recurrentes benigne excipiat & patienter audiat. Caveat tamen, ne inde ansam accipiant Superiores contemnendi; sed potius curam omnem adhibeat, ut subditi Superioribus amorem ac reverentiam exhibeant.

Octavò, si contingat aliquid a Summo Pontifice, sive a Reverendissimo Patriarcha decerni circa Monachos nostros, curet illud diligenter promulgari & observari. Utriusque etiam favorem & protectionem Ordini nostro conciliari studeat; Quod idem præstet cum Episcopis locorum ordinariis, atque Magistratibus laicis, in quorum ditione Monasteria nostra sita sunt.

C A P. IV.

De Hegumenis.

1. Hegumeni quatuor in Congregatione Generali eligendi sunt, qui Abbatem Generalem in gubernatione totius Ordinis adjuvent. Ad Hegumenorum vero auctoritatem pertinet: Primo, ut in omni Congregatione & extra Congregationem primum locum post Abbatem Generalem teneant.

Secundò, in omnibus negotiis decidendis ad suam, & ad Generalem Congregationem devolutis, sententiam definitivam post Abbatem Generalem ferunt.

Tertiò, unà cum Abbate Generali omnes Abbates, tum Provinciarum tum Monasteriorum constituunt; & si opus fuerit, destituunt, vel loco Abbatum defunctorum alios substituunt: Idem dicendum, si quis Hegumenorum obierit; possunt enim ejus loco alium eligere cum Abbate Generali.

Quartò, cum eodem Abbate Generali, aut eo e vivis crepto, vel legitime impedito, soli possunt quintum Hegumenum eligere, qui locum quarti teneat in eo casu, quo primus Hegumenus, tamquam Vicarius, Abbate Generali legitime impedito aut defuncto, toti Ordini præesse debet usque ad novi Abbatis Generalis electionem; quam, si expedire visum fuerit, possunt etiam differre, donec triennium expleatur, quo generalis Congregatio convocanda erit. Sic etiam possunt Vicarium Hegumeni deputare, si contigerit illum ex legitima causa ab officio sui executione impediri.

Quintò, possunt Generalem Congregationem convocare, quando Abbas Generalis in eos casus inciderit, ob quos de ejus publica reprehensione, aut ab officio suspensione aut etiam depositione agendum esset: modo tamen conveniant suffragia trium aliorum Abbatum, quos in tali casu convocare debent, & tunc suffragia majora prævalebunt.

Sextò, omnia & singula facere possunt, quæ ipsis per Constitutiones reservantur.

Curare debent Hegumeni, ut cum Abbate Generali perfectam concordiam & obedientiam servent: Idque tum factis tum verbis ostendant, auctoritatem ipsius apud omnes non solum conservando, sed omnibus etiam, quibus poterunt, modis augendo. Ipsi vero inter se in sententiis ferendis consentiant, alterque alterum honore præveniant. Si autem contigerit, aliquem eorum in Congregatione singularis esse sententiæ, nemo ab illo ullam aversionem habeat vel ostendat. Quæ verò in Congregatione proposita aut dicta sunt, nemo illorum revelet, aut aliis indicet, sub poena ad libitum Congregationis Hegumenorum. Quæ demum definiuntur, ea per Secretarium descripta, sigillisque Abbatis Generalis & uniuscujusque Hegumenorum, manusque eorum subscriptione firmata, cum opus esse judicaverint, promulgabuntur. Exemplar autem eodem modo firmatum & subscriptum in Archivio Ordinis conservabitur.

Ordinaria Hegumenorum residentia, quando cumque fieri potest, unà cum Abbate Generali erit in Monasterio per Congregationem generalem deputando, a quo inconsulta Congregatione Hegumenorum, nemo illorum poterit abesse; neque ordinarij alicujus Monasterii regimen exercere. Quod si contigerit quempiam eorum ex legitima causa, in eadem Hegumenorum Congregatione probanda, ad Monasterii regimen sive visitationem deputari, in quo officio ultra sex menses versari debeat, tunc Vicarius ei ab eadem Hegumenorum Congregatione substituendus erit, qui vices ipsius, & auctoritatem gerat, ut scilicet numerus quatuor Hegumenorum, Abbati Generali Assistentium, nunquam minuat.

C A P. V.

De Abbate Provinciae.

1. Abbas Provinciae in Congregatione Hegumenorum eligatur ab Abbate Generali, & a quatuor Hegumenis, cujus auctoritas terminis suæ Provinciae includitur. Provinciae autem, earumque Abbatum residentia in Congregatione generali designetur. Eiusdem Congregationis arbitrio erit hujusmodi Abbates instituire, ubi necessarii sunt; vel destituere, ubi illos supervacaneos esse judicaverit.

2. Singulis annis debet Monasteria Provinciae suæ visitare per se ipsum, vel, si impedimentum legitimum occurrerit, per Vicarium, ut supra de Abbate Generali dictum est. Et visitationis decreta, sigillo suo, manusque subscriptione firmata, ad Abbatem Generalem transmittere.

Hegumenorum quod sit officium.

Eorum residentia.

Abbatis Provinciae munus.

1732.

1732.

3. Bis quolibet anno ad eundem Abbatem Generalem scribat de statu Monasteriorum suæ Provinciæ, deque numero & qualitate Monachorum.

4. Non potest esse Abbas ordinarius illius Monasterii, neque debet ingerere se in regimine immediato illius Monasterii, ubi residet; sed illud liberum & absolutum proprio Abbati relinquere, qui tamen in omnibus primum locum Abbati Provinciæ deferat, nihilque magni momenti eo inconsulto suscipiat, & præcipienti pareat.

5. Potest Monachos de uno Monasterio in aliud ejusdem suæ Provinciæ ex causa rationabili, prout in Domino expedire judicaverit, pro residentia mittere vel transferre, etiam sine consensu Abbatis utriusque Monasterii, ita tamen, ut de hac Monachorum missione vel translatione literas parentes suo sigillo, manusque subscriptione munitas, conficiat. Non potest autem Monachos sibi subiectos ad Monasteria diversæ Provinciæ pro residentia mittere vel transferre, nisi de consensu Abbatis Generalis. Sed pro negotiis, aut necessitatibus Provinciæ suæ, vel alicujus Monasterii sibi subiecti, potest Monachos de sua Provinciæ ad aliam mittere cum literis testimonialibus, in quibus causam significet, tempusque reversionis limitet.

6. Monachos Provinciæ suæ neque suspendere neque excommunicare potest, aut casum aliquem sibi in confessione reservare sine Abbatis Generalis licentia; sed eos regere & judicare debet ex præscripto Regulæ & Constitutionum, in quibus dispensare nequit, eodem Abbate Generali inconsulto.

C A P. VI.

De Abbate Monasterii.

1. Abbas Monasterii eligitur in Congregatione Hegumenorum ab Abbate Generali, & a quatuor Hegumenis, a quibus etiam non expleto triennio ob legitimam causam ab officio suspendi aut deponi poterit.

2. Antequam officio suo fungatur, literas præfecturæ ostendat Monachis, easque in publico loco legi faciat. Et, si Abbas Provinciæ in eodem Monasterio versetur, illi eas præsentet, vel earum exemplar sigillo Monasterii munitum ad illum mittat, si absens fuerit. Postquam vero literæ Congregationis Hegumenorum lectæ fuerint, Monachi omnes coram eo genuflectant, ejusque tamquam Abbatis benedictionem postulant. Ipse vero a prædecessore suo, vel Vicario ejus Monasterii, sigillum, & inventaria rerum omnium recipiat, præsentem Monasterii Congregationem, & in Cellam Abbati destinatam secedat.

3. Domestica ministeria statim distribuat, Officiales eligens vel confirmans, quos in Domino idoneos judicaverit (exceptis quibusdam, quorum electio ad Abbatem Generalem pertinet), & suas cuique regulas tradens. Ac primo Vicarium suum constituat: deinde Oeconomum seu Procuratorem Monasterii: Mox alios Officiales juxta indigentiam & consuetudinem Cænobii; eosque identidem visitet, & prout in Domino visum fuerit convenire, vel in eisdem ministeriis detineat, vel ab eis removeat: Quod de reliquis Officialibus intelligendum est, præter Vicarium & Oeconomum; hos enim removeare nequit, nisi ex consilio Congregationis Monachorum. Quia vero officia quedam, ut bene fiant, experientiam requirunt, non facile mutari debent: Et in hoc mutationis Officialium negotio vitium inconstantiæ omnino vitandum est.

4. Non potest Monachos de Monasterio, cui præest, in aliud transferre; sed, si necesse fuerit, consulat prius Abbatem Provinciæ, aut Abbatem

Generalem. Pro negotiis vero Monasterii sui potest Monachum ad aliud Monasterium mittere cum literis testimonialibus Congregationis Monachorum, in quibus causam significet, & tempus reversionis definiat. Item non potest Monachos Monasterii sui suspendere vel excommunicare, vel casum aliquem in confessione sibi reservare, inconsulto Abbate generali.

5. Semel saltem in anno visitet possessiones & bona Monasterii: Et quolibet mense ab Oeconomo rationem accepti & expensi præsentem Vicario exigat, ut totius Monasterii administrationis ratio ipsi constet, quam reddere debet unoquoque anno, semel quidem Abbati Generali, bis autem Abbati Provinciæ. Ut vero nihil ex bonis Monasterii depereat, debet infra sex menses suæ præfecturæ conficere Inventarium authenticum omnium rerum, quæ ad illud Cænobium pertinent, tam mobilium quam immobilium: Eiusque inventarii duo describantur exempla, quorum alterum maneat in Archivio Monasterii sub duabus clavibus, in quo etiam reponantur omnes scripturæ ad idem Monasterium spectantes; alterum transmitatur ad Abbatem Provinciæ, vel ad Abbatem Generalem. Dicitur autem claves sint altera penes ipsum Abbatem aut ejus Vicarium, & altera apud Oeconomum. Sub iisdem clavibus reponantur reditus Monasterii, itaut inde ne possit extrahi, & nihil magni momenti expendi sine Abbatis, seu Vicarii, & Oeconomi notitia.

6. Præter Congregationem Monachorum, quæ saltem unoquoque mense fieri debet, alternis hebdomadis cum suis Consultoribus conveniat (nisi pro re nata aliquid extraordinariè consultandum esset) deque occurrentibus negotiis cum illis agat; & quamquam iis auditis, penes ipsum sit de singulis statuendi facultas, Consultores tamen benigne audiat, & præcipue eum, cui Monitoris officium commissum est.

7. Præcepta, Edicta, & literas Superiorum diligenter legat & exequatur. Habeatque librum, in quo scribantur visitationes Monasterii ab Abbate Generali, aut Provinciæ factæ, & ordinationes illorum alicujus momenti: legat etiam eas, quas Prædecessor suus adnotaverit; distinguat tamen perpetuas ab iis, quæ a tempore datæ fuerunt. Institutum, quod in regimine Monasterii tenere debet, cognoscat tum ex lectione Regularum tam communium quam sui officii, & aliorum, qui sub ejus cura sunt, tum ex observatione consuetudinum receptarum, & executione ordinationum Superiorum, ac demum in rebus dubiis ex recursum ad Superiores.

8. Sit sollicitus, ne Vicarius, Oeconomus, & reliqui Officiales suo desint officio. Item curet, ut ordo, pax, unio, & conformitas servetur a Monachis in Cella, in Choro, in Refectorio, & ubicumque locorum. Quare per se ipsum vel per Vicarium visitet Chorum, Officinas, & Monachorum Cellas; Portam Monasterii claudi faciat hora competenti, clavesque sibi vel Vicario tradi: Discursus, & vagationes Monachorum, & maxime juniorum, compescat: Jurgia & contentiones inter eos ortas componat: nec permittat in Monasterio esse arma, vel instrumenta musica, aut libros vanos.

9. Ordinarias tantum poenitentias delinquentibus imponere debet, quæ in Constitutionibus præscriptæ sunt. Delegare autem poterit Vicario, ut eas ipse præscribat, vel legi in Refectorio præcipiat.

10. In iis, quæ ad victum, vestitum, habitationem, & alia necessaria pertinent, curet, ut quamvis sit, in quo virtus & sui abnegatio probetur; non desit tamen, quo sustentetur natura, habita

Quæ sint ejus facultates, & quibus terminis circumscriptæ.

Abbatis Monasterii munus.

ratione

ratione personarum secundum Deum. Ægrotorum habeatur cura magna tam in vicus ratione quam in cæteris. Hospites tum sæculares tum Religiosi benigne suscipiantur & pertractentur. Si cui particulari quidpiam, ad potum vel cibum pertinens ab externo aliquo mittatur, id in communem usum accipiat & dispensetur.

11. Depositum pecuniæ nullum prorsus admittat, aliarum vero rerum non nisi cautissime; dummodo sine magna offensione id denegari non possit.

12. Lites fugiendæ, nec ullam inconulto Abbate Generali aut Provinciæ, vel si absentes fuerint, & urgeat necessitas, inconulta Monachorum Congregatione intentet: aut intentata, respondeat.

13. Si faciendæ sint expensæ extraordinariæ, vel fabrica magni momenti, vel Monasterium ære alieno gravandum est, habita prius Monachorum Congregatione, eorumque priori parte annuente, rem ad Abbatem Generalem deferat.

14. Etsi proprium Abbatis officium est Monasterium sibi commissum diligenter gubernare, neque is propter aliud quidpiam huic muneri deesse debet; si quando tamen per officii sui occupationem licebit, concionari, & confessiones audire poterit.

15. Tam Abbas quam omnes alii Sacerdotes aliquando intra annum officium vel officia eorum, qui Monasterio inserviunt, ad tempus aliquod obibunt ad exercitium religiôsæ humilitatis & mortificationis.

C A P. VII.

De Vicario.

1. Vicarius eligitur ab Abbate Monasterii, ejusque officium tandiu durat, quandiu officium Abbatis; nec ab eo removeri debet, nisi de consensu Congregationis Monachorum. Ejus autem locus sit primus post Abbatem, & post eos, qui Abbatis Generalis vel Hegumenorum officio functi sunt.

2. Munus præcipuum Vicarii est, Abbatem juvare in iis, quæ in genere vel in particulari ei commendabit: nec dispensandi aut mutandi aut quidquam faciendi, nisi ex ejusdem præscripto, facultatem habeat.

3. Absente Abbate omnia facere poterit, quæ ipse Abbas secundum Regulam, Constitutiones, & consuetudines approbatas sui Monasterii. Si vero aliquid extraordinarium acciderit, quod adeo urgeat, ut commode Abbas expectari nequeat, id expedire poterit Vicarius, auditis Consultoribus, statimque redeunti Abbati referat. Præsenti vero Abbate, ea tantum jurisdictione utetur, quæ sibi fuerit commissa.

4. Officiales visitet, quoties opus fuerit, observando, quomodo suum quisque officium exequatur. Frequenter etiam adeat Cellas, & alia loca Monasterii, ut Domus munda sit, & omnia ubique decenter suis locis composita, ac præserim in iis, quæ ab externis videri solent. Noctibus singulis Portas Monasterii videat, an bene clausæ sint, & Cellas Monachorum visitet, ne quis extra cubiculum vegetur. Observet etiam crebro, num aliquid desit ex necessariis, aut abundet Monachis. Eorumque curam potissimum habeat, qui in corporis cura minorem de se ipsis sollicitudinem gerunt; rationemque de rebus omnibus Monasterii, quas viderit, aut executus fuerit, Abbati, quoties opus fuerit, reddat & referat. Redigatque in memoriam, quæ necessaria Monasterio judicabit, ut de emendis rebus ad victum & vestitum necessariis, & Fratrum nimio aut exiguo labore, de sanitate & similibus.

5. Horis omnibus Divinis nocturnis & diurnis,

atque Sacræ Liturgiæ, personaliter interfuit, & observet, an omnes adfint, & an die statuto ad Confessionem & Communionem accedant, aut Missam celebrent. Item notet, an constitutis horis in Refectorio conveniant, aut e Monasterio egrediantur, sive ad illud regrediantur, an e lecto surgant, aut cubitum eant. Defectus denique omnes, si quos in Monasterio animadverterit, vel aliunde intellexerit, & quæcumque alia ad bonam gubernationem sibi occurrerint, Abbati referat.

6. Singulis hebdomadis disponat officia Monasterii, tabulasque conficiat. Ministrorum Chori & Ecclesiæ, horasque Missarum inter Sacerdotes distribuat; quam quidem tabulam, ab Abbate approbatam, in loco patenti exponat, aut in Refectorio legendam curet. Ipse vero sibi hebdomadam tam in Choro quam in Missis canendis, sicut & reliquis Fratribus, tribuat.

C A P. VIII.

De Oeconomo, seu Procuratore Monasterii.

1. Oeconomus sive Procurator ab Abbate Monasterii constituitur: Ejusque officium est, res temporales Monasterii curare & administrare, omniaque tempertive providere, quibus Monachi indigent.

2. In primis igitur nosse debet bona omnia Monasterii tam mobilia quam immobilia, Agros, Vineas, Prata, Oliveta, Greges ovium, & his similia: Quorum inventarium penes se habeat, quæque sæpe cum socio visitare debebit, ne quid detrimenti ex ipsius negligentia capiant.

3. Proventus quoscumque Monasterii, & elemosynas, quas ipsum Abbas exigere jubebit, exigat & recipiat. Syngraphas vero solutionis, quando opus fuerit, ipse dabit subscriptas ab Abbate, aut a se ex illius commissione. Urque id facilius assequatur, proventus omnes & tempora, quibus colligendi sunt, in peculiari libro scribat; Et seorsim etiam quascumque res aut pecunias ex fructibus Monasterii perceperit, addito, a quibus, & quando eæ provenerint: Elemosynæ autem alio in libro scribantur.

4. Singulis mensibus dati & accepti rationem Abbati reddat: debitaque & credita Monasterii indicabit, quo ipse statum Monasterii prorsus intelligat: nunquam vero Oeconomus debita contrahat sine expressa Abbatis licentia. Vicissim singulis mensibus exigat rationem ab Officialibus Villarum, Prædiorum, Pecorum, & similibus.

5. Pecunia, undecumque ea provenerit, si alicujus momenti fuerit, judicio Abbatis in arca reponatur ad id designata. Hujus Abbas clavem unam, & ipse Oeconomus alteram diversam custodiat. In eadem liber asservabitur, in quo scribetur pecuniæ summa, tam ejus, quæ inferitur, quam ejus, quæ effertur. Si quando autem cogente aliqua necessitate pecunia in arcam non inferretur, nihilominus accepti & expensi summa in eodem libro statim scribatur. Quotiescumque vero ex arca pecuniam accipiet, ejus summam, & diem in libro suarum rationum adscribat; in alia vero libri parte expensi ratio constet.

6. Diligenti cura asservabit in Archivo, ad hoc designato, Instrumenta originalia, quibus constat de jure eorum, quæ a Monasterio possidentur: Chirographa, Syngraphas, Inventaria, & alia hujusmodi: Et Archivi quidem clavem unam ipse habeat, Abbas vero alteram diversam.

7. Advertat, num ea, quæ a Monasterio possidentur, reparacione indigeant, ut ad Abbatem referat. Si quid autem vendendum videretur, eodem inconulto ne faciat.

8. Curet,

8. Curet, ut res omnes, præcipue diu duraturæ, tempestive & quamopportune emantur, ne has non perinde bonas, aut non æquo pretio cogatur comparare. Caveat etiam, ne, dum nimium pecuniæ parcat, non bonas aut insalubres res emat. Videat autem, num ea, quæ empta sunt, illæsa conserventur; atque animadvertens aliqua non, ut oportet, conservari aut expendi, Abbatem aut Vicarium admoveat.

9. Emptori pecunias ad quotidianos sumptus subministrabit, a quo singulis diebus expensarum exigat rationem ex Codice; summam vero in librum suum ipse referet. Emptor vero, quid empturus sit, ab Abbate seu ejus Vicario intelliget: resque emptas Cellarario tradat, sive in Cellario reponendas, sive Coquo committendas.

10. Cum extraneis contra decentiam status monastici negotiari non præsumat.

11. Curet, ut sæculares tam in Monasterio quam in prædiis ejus servientes, honeste & christiane vivant: Cogat omnes in diebus Festis & Dominicis, Sacræ Liturgiæ & Divinis Officiis interfint, & in Festis solemnioribus sacramenta Confessionis & Communionis frequentet: Mercedem itidem debitam suo tempore iis persolvat: Querelas eorum libenter audiat, casus vero nunquam sine Abbate judicet; neque eos insolitis pœnis & oneribus aggravet, neque plus unquam alteri eorum faveat. Quando vero aliquis eorum dimittendus sit, id faciat cum omni charitate, & cum plena ejus satisfactione quo ad debitum stipendium.

12. Ita demum Oeconomus rerum temporalium sollicitudinem gerat, ut a Monastica vitæ perfectione animum non relaxet. Quare orationem, jejunium, cæterasque religionis Instituti disciplinas, quoad fieri poterit, non secus atque reliqui Monachi colere debebit; Sæculares vero, quibuscum conversatur, verbo & exemplo edificare studeat.

13. Sicut ad Abbates Monasteriorum pertinet, res temporales sibi commissas per Oeconomos curare: Ita poterit Abbas Generalis, si id expedire cognoverit, constituere Oeconomum Generalem, qui illum in conservandis bonis temporalibus totius Ordinis opportune adjuvet.

C A P. IX.

De Consultoribus.

1. Abbas suos habeat Consultores tres saltem Monachos senes, & in Religiosa perfectione exercitatos, quorum consilio & relatione adjutus melius & facilius gubernare possit.

2. Qui huic muneri deputabuntur, sint amatores boni communis, illudque in omnibus consultationibus præ oculis habeant.

3. Cum Abbas illis auditis aliquid statuerit, judicium suum illius judicio submittent. Neque extra consultationem, aut quid statutum fuerit, sibi displicere: aut se in alia fuisse sententia, significabunt; sed laudent potius Abbatis consilium apud alios, atque tueantur. Quod si ob rei gravitatem ad Abbatem Generalem id esse deferendum judicarent, re mature considerata, & oratione præmissa, faciant.

4. Si quid tamen in mentem venerit, quod ad commune bonum, vel alicujus personæ particularis utilitatem pertineat, poterunt id Abbati proponere.

5. Si quid circa victum, vestitum, labores, & occupationes Monachorum, aut circa gubernationem Abbatis, moderandum, augendum vel mutandum censerent, illum præmissa oratione admonendum curent: quod per Admonitorem faciant.

6. Si quis cum eis de difficultate aliqua sua aut perturbatione agat, ita eum suis monitis & consilio

juvare studeant, ut semper, quantum possint, estimationem Abbatis tueantur.

7. Ita suum munus exequantur, ut nullam gubernationis partem sibi assumant: atque ea submissione se gerant, ut cæteris obedientiæ exemplum præbeant.

8. Singuli Consultores bis in anno ad Abbatem Generalem, aut Provinciam, de statu Monasterii, & si quid esset corrigendum aut mutandum, eidem exponant; atque hæc literæ, a Seniore inter eos obsignatæ, mittantur.

9. In Monasteriis frequentioribus poterit unus ex Consultoribus designari ab ipso Abbate, qui Admonitoris nomen habebit: Ejusque officium erit, admonere Abbatem de iis, quæ Consultores ei dicenda judicaverint. De aliis vero, quæ sive ipsi in mentem venerint, sive ab aliis Monachis suggerentur, non facile eum admonerebit; sed de iis dumtaxat, quæ non levis momenti post orationem esse censuerit, sive ad officium Abbatis pertinebunt; Et quorum Abbatem admonuerit, meminerit, ea tacitus apud se servare.

C A P. X.

De Predicatoribus.

1. Eligantur ab Abbate Generali, vel ab Abbate Provincie, in singulis Monasteriis duo saltem graves, & docti Monachi, qui admittendos ad Predicationem Verbi Dei, vel ad audiendas confessiones, etiam ipsorum Monachorum, ac Magistros publicos, & promovendos ad quoscumque Ordines, diligenter simul examinent, antequam probentur, & ad hujusmodi ministeria vel Ordines admittantur.

2. Qui ad Predicationis officium admissi sunt, debent primo Sacram Scripturam semper præ manibus habere, legere, & quoad fieri poterit, quotidie aliquid memoriæ mandare. Legant etiam expositiones Patrum in utrumque Testamentum, Vitas Sanctorum, Historiam Ecclesiasticam, opera ascetica Patrum, conciones, homilias doctorum Virorum, & alia similia, quibus evolvens residuum temporis, quod ab Officio Divino, aliisque spiritualibus & corporalibus exercitiis remanserit, impendant. Deinde nunquam sine preparatione concionem faciant, sed illam prius scripturæ commendat, & sedulo memoriæ tradant.

3. Extra Monasterium nemini Monachorum fas erit concionari, aut docere, aut confessiones audire, sine expressa Episcopi Ordinarii licentia. Cum vero ad aliquod Oppidum vocati fuerint, dabunt operam, ut primo Episcopi, Chorepiscopi aut Parochi benevolentiam sibi comparent, deinde caveant discursum per domos, sed in ædes alicujus pii & exemplaris Ecclesiastici se recipiant, ibique pauperatam religiosam in cibo, potu, & cæteris omnibus servent, modestiæ & gravitati conjunctam.

4. Media autem spiritualia, quibus juxta nostrum Institutum, & Abbatis beneplacitum uti poterunt, hæc fere sunt: Ministerium Verbi Dei in prædicationibus, privatique exhortationibus & colloquiis: Sacramentorum Confessionis & Eucharistiæ administratio: Exercitiorum Spiritualium traditio: Dissidentium reconciliatio: Casuum Conscientiæ & sacrorum Rituum ad Ecclesiasticos privata explicatio: Christianæ Doctrinæ ad Pueros, aliosque rudes publica declaratio.

C A P. XI.

De Præfecto Rerum Spiritualium.

1. In omnibus Monasteriis designandus erit Præfectus rerum Spiritualium, cujus munus sit, confessiones Monachorum excipere, eorumque profectum in spiritu promovere.

2. Cognitionem itaque Institutum habeat, & zelum boni progressus Fratrum, quem procurare debet verbo & exemplo. Amabilem præterea se eis exhibeat, ut ad eum omnes confugiant, confidenterque sua omnia detegant, & ab eo consolationem & auxilium sperent in Domino.

3. Instruat Monachos privatim secundum unicuique captum, præsertim, ut puram intentionem divini servitii habeant, & familiaritatem cum Deo in spiritualibus devotionis exercitiis.

4. Petat, quem procedendi modum in oratione habeant: & an contra suos defectus examen particulare observent: & an contra inordinatos affectus propria remedia adhibeant: & in solidis virtutibus acquirendis, præsertim obedientia, amore Dei & proximi, quibus utantur mediis: & de poenitentis & aliis pietatis exercitationibus.

5. Versatum eum oportet esse in lectione librorum spiritualium, & unicuique decernat tempus & modum cum fructu eos legendi.

6. Peculiarem curam habeat consolandi afflictos, & tepidos exhortandi, remedia pro cuiusque necessitate adhibendo, qualia sunt frequentius Confessionis & Eucharistiæ Sacramenta obire: plus temporis orationi impendere: plus aliquid poenitentia assumere: libros aliquos spirituales legere, & similia. Præcipuum vero curam adhibeat circa Monachos Laicos, novos præsertim & infirmiores, ut quieti sint, & forte Marthæ contenti; dirigatque eos, ubi opus fuerit. Præter eos vero, quos satis instructos Abbas judicaverit, cum unoquoque agere de his ultra mensem non differat. Sæpe vero consideret, quem fructum bonorum operum ex oratione & meditatione, & ex reliquis rebus spiritualibus colligant, ut in dies magis in Domino proficiant.

7. In his omnibus videat, ne ordo unicuique præscriptus impediatur, nisi cum Abbas aliter judicaverit.

8. Curam habeat Novitiorum, si qui in Monasterio fuerint, nisi ab Abbate aliunde prospectum sit: Et erga eos observare studeat, quæ juxta regulas Magistri Novitiorum observari commode poterunt.

9. Confessiones Monachorum audiet: Et si Abbas judicaverit, eidem alium vel alios adjungere poterit; non autem plures quam quatuor, & quidem in frequentioribus Monasteriis tantum.

C A P. XII.

De Præfectu Ecclesiæ.

1. Præfectus Ecclesiæ ab Abbate constituitur, cujus officium est res Ecclesiæ & Chori custodire & curare, ut Divina Officia suo tempore decenter ac debite fiant.

2. In primis habebit Inventarium rerum omnium, ad Ecclesiam & Chorum spectantium, tam in libris quam in sacris Vestibus & Vasis, aliisque; cujus Inventarii duo exempla erunt, alterum penes ipsum, alterum in Archivio Monasterii, in quo scripturæ & instrumenta afferantur. Et quando novus Ecclesiæ Præfectus instituitur, coram Abbate & Œconomio rationem rerum omnium juxta inventarium exiget a Prædecessore.

3. Librum etiam habeat dati & accepti pro Ecclesiæ expensis, ut rationem Abbati unoquoque mense reddere possit.

4. Eleemosynas quocumque modo obvenientes, & pecunias pro manutentione Ecclesiæ collectas, apud Œconomum deponat, ut in arca reponantur, cujus clavem unam habeat Abbas, alteram ipse Œconomus. Quæ vero pro Missis celebrandis oblata fuerint, diligenter describat in tabella Sacrifiæ; ut Missæ dicantur secundum intentionem Benefactorum: & notetur in libro,

quo die, & a quo Sacerdote earumdem oneri fuerit satisfactum.

5. Sataget, ut necessaria ad divinum cultum non desint, ut Altaria sint munda & bene præparata, atque ut vasa sacra, ornamenta, libri, & cætera omnia in suis locis apte reponantur & conserventur. Panni omnes linei semper mundi servantur, & separatim corporalia & purificatoria laventur. Sæpe etiam res pretiosiores visitet, ne aut laedantur aut amittantur: Templi, paramentorum, librorum, instaurationes curet, sicut ab Abbate fuerit præscriptum. Nihil vero eorum extrahere e Monasterio, aut cuiquam alteri Ecclesiæ vel Monasterio, etiam nostræ Congregationis, commodare poterit sine Congregationis Monachorum licentia.

6. Det operam, ut nullo modo lumen desit ante Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, neque interdiu neque noctu, ubi illud asservari contigerit. Oleum Sanctum, ut oportet, asservatum, singulis annis renovandum curet: Et Sanctorum Reliquias in Vasculo, ad id deputato, decenter custodiat. Si quando autem devotionis causa ostendenda erunt, duo cerei accendantur.

7. Curet, ut hostiæ munda sint, & in vase decenti repositæ: Item vinum, quod ad Sacrificium paratur, sit bonum & merum, eoque ipso die haustum: Similiter & aqua & ampullæ sint munda; & thuribula identidem a fuligine extergat.

8. Qualibet hebdomada Catalogum conficiat, quo dies Festi ac jejuniorum proximæ hebdomadæ describantur, & horæ Missarum inter Sacerdotes distribuuntur: Vices quoque Hebdomadariorum Ministrorumque tam in Divinis Officiis quam in Missa solemniter celebranda norentur. Eum porro Catalogum, ab Abbate seu ejus Vicario approbatum, in loco patenti affigat, aut in Refectorio recitandum curet in prandio sabbati. Det autem operam, ne plura simul Sacra inchoentur, sed commode omnia suis spatiis distinguantur: Curamque gerat Missarum perpetuarum, quæ pro Benefactoribus annuatim celebrandæ sunt, easque referat in tabellam, quæ appendenda erit in Sacrifiæ; ubi & in alia tabella notari debent Casus Superioribus reservati: Et Indulgentiæ, si quæ sint concessæ.

9. Ante Missas & Psalmodium Chori, signa ipse pulsabit: Quod etiam faciet, cum primum quis ex Fratribus vita functus fuerit, ut omnes ejus animam commendent: Lumina tam in Choro quam in Dormitorio Fratrum accendet.

10. Per se vel per alium, ab Abbate designatum; promovendos ad Sacerdotium instrui curet, & videat, an omnes observent statutas ceremonias. Si quem defectum animadverterit, ad Abbatem referat, vel ipse emendet. Notet etiam qualibet die nomina Sacerdotum celebrantium, ut id Abbati aut Vicario referat.

11. Externos Sacerdotes ad Sacrum faciendum non admittat, nisi intelligat, eos a legitimis Superioribus habere facultatem: cujus testes Ordinarii literas cum ii exhibuerint, humanissime illos excipiet, & distinctis etiam pro unicuique dignitate paramentis indui curet. Seculares quoque ad Ecclesiam nostram adventantes benigne tractet.

12. Habeat sibi subiectum æditum Monachum, maxime in frequentioribus Monasteriis, cui vices suas in rebus minoris momenti committet, dum ipse in gravioribus occupatur.

C A P. XIII.

De Præfecto Bibliothecæ.

1. In majoribus Monasteriis designandus erit Monachus Sacerdos, qui librorum curam habeat.

2. Omnium

2. Omnium itaque librorum Monasterii Catalogum describat; utque libri unius Monasterii ab aliis distinguantur, in primo cujusvis libri folio hæc verba notet: *Hic liber est Monasterii N. Ordinis S. Antonii Congregationis Montis Libani.*

3. Nullum librum ex Bibliotheca cuiuspiam Monachorum dabit sine Abbatis licentia, neque externo cuiquam sine licentia Congregationis Monachorum; & advertat, ne quis librum, etiam cum licentia, se infcio accipiat. Fratres autem, quibus librum aliquem tradet, propria manu scribant in Codice, quo die & quem librum acceperint; Cumque illum restituerint, notam deleant, aut e regione restitutio ejus notetur. Quod si externis librum ex licentia, ut supra, dederit, ipse Bibliothecarius in Codice notabit diem, personam, & tempus, quo liber sit restituendus.

4. Monachos ad Bibliothecam non admittat sine licentia; multo minus externos.

5. Abbatem moneat, si quos libros pro Monasterio necesse sit comparare. Nullum autem librum donare, vendere, alienare, vel oppignorare poterit sine expressa Congregationis Monachorum licentia.

6. Curet, ut Bibliotheca munda sit, & composita, quam semel in hebdomada verret, & ex libris pulverem excutiet. Caveat etiam, ne libri humiditate aut alia re lædantur.

7. Semel in anno librorum rationem dabit Abbati juxta Inventarium Bibliothecæ: Quod & præstabit cum alter in ejus locum succedet.

C A P. XIV.

De Socio, & Sigillo Abbatis Generalis, Hegumenorum, & Abbatis Provinciae, atque Cænobiarcho.

1. Abbas Generalis, Hegumeni, & Abbates Provinciae, ac Monasterii, deligant sibi ex Monachis professis Socium, qui Secretarii munus geret, ipsosque in literis scribendis adjuvet, exeuntesque e Monasterio comitetur.

2. Unusquisque ex dictis Abbatibus & Hegumenis sigillum proprium habeat, quod in Cella sua diligenter custodiat cum Imagine, si fieri potest, Sancti Patris Antonii Magni, aut emblemate Montis Libani, & cum inscriptione officii, quo unusquisque fungitur: videlicet Sigillum Abbatis Generalis Ordinis S. Antonii Congregationis Montis Libani: Sigillum primi, vel secundi, vel tertii, vel quarti Hegumeni Ordinis S. Antonii Congregationis Montis Libani: Sigillum Provinciae N. Ordinis Sancti Antonii Congregationis Montis Libani: Sigillum Monasterii N. Ordinis S. Antonii Congregationis Montis Libani. Idque duplex sit, alterum majus, cujus usus erit in rebus magni momenti, & alterum minus, quo in rebus communibus utentur.

3. Nullus Monachus literas suas alio Sigillo firmabit, quam Abbatis Monasterii.

4. Ad officium Socii & Secretarii electus, quæcumque audierit, legerit, aut scripserit, debet profundo silentio celare: nec nisi urgente necessitate a communibus Monasterii officiis vacare.

C A P. XV.

De Infirmario.

1. In singulis Monasteriis constituendus erit Infirmarius, vir pius & patiens, qui curam habeat Infirmorum; quorum ægrotatio simul atque ei indicata fuerit, si censuerit rem esse alicujus momenti Abbatem aut Vicarium admoneat.

2. Studeat, ut quæ ægotanti danda sunt, ea & opportune emantur, & bona sint, & bene præparata ministrentur.

3. Curet, ut Ægotorum cubacula sint valde munda, & læsi concine sternantur.

4. Ægotum consolari & exhilarare studeat verbis spiritualibus & lætis. Habeat etiam libros, quorum lætione Ægoti recreari & juvari in spiritu possint.

5. Quæcumque Ægotantium usui necessaria esse judicabit, habere curet, & in loco convenienti custodire.

6. A Medico præscripta exacte servet. Dies ægotationis, & horam febris advertat, tum ut Medicum & Superiorem admoneat, tum ut cibum tempestive præbeat.

7. Si morbus sit contagiosus, supellex separari debet, ne cuiquam noceat.

8. Convalescentes e læto surgere non permittat, priusquam id Medicus concesserit.

9. Patientiæ & charitatis erga Ægotos meminere; Quare curabit, ne debita ministeria Ægotis desint.

10. Morbo ingravescente, Abbatem moneat, ut Ægotus antequam judicii usu privetur, omnia Sacramenta accipiat. Quod si Ægotus diu, licet sine periculo, decumbat, curet, ut octavo quoque die communicet, nisi aliqua ratio, judicio Abbatis, impediatur.

11. Instante mortis articulo, sive proximo periculo, Abbatem admoneat, ut orationibus omnium Fratrum valde peculiaribus Infirmum juvari faciat; atque eo magis, quo morti propinquior viderit, & ut morienti quo plures poterunt ex Fratribus adsint, qui convenientibus illi articulo auxiliis moribundum juvent. Et cum primum vita functus fuerit, Præfectum Ecclesiæ seu ædituum admoneat, ut consuetum signum pulset.

12. Provideat, ut mortuorum Fratrum corpora ad sepulturam præparentur, & ut spatio unius diei naturalis decenter super terram teneantur.

13. Non Infirmis tantum proficit, ut dictum est, sed sanorum etiam curam gerat in iis, quæ ad sanitatem conservandam spectant. Quare ejus munus est observare, num quis ex nimia fatigatione corporis aut spiritus plus æquo laboret, vel alia de causa morbi periculo se exponat; Et si in cibis, aere, frigore, aut alia quapiam in re aliquid probabili ratione animadvertat, quod communi omnium vel alicujus saluti obesse possit, Abbatem admoneat.

C A P. XVI.

De Janitore.

1. Monasterium perpetuo sit clausum, clavisque in porta ne relinquatur; ac propterea Janitor ab Abbate constituatur Monachus mansuetus, humilis, patiens & sedulus, qui Januæ custodiendæ semper assistat, eamque nemini Monachorum aperiat, nisi Socium, & exeundi licentiam obtinuerit. Nullus autem e Monasterio egrediatur, nisi cum Socio, licentiaque petita ac impetrata, & benedictione accepta ab Abbate seu ejus Vicario, aut in horum absentia ab antiquiore ex professis.

2. Vocantibus, & Monasterii Januam pulsantibus, cito adsit, & respondeat: Non tamen prius Portam aperiat, quam per fenestram videat qualitatem personæ advenientis: Quod si ejus conditionis fuerit, ut paucis verbis expediatur, quin Porta aperiat, id faciat cum omni humanitate. Si vero fuerit persona gravis aut religiosa, Portam aperiat, interroget quid velit, ad locum honestum ad id destinatum intromittat, & sine mora significet Abbati.

3. Neminem Monachorum sine facultate Abbatis ad Januam vocet; nec, nisi urgente necessitate, Janitor licentiam pro illo vocando ab Abbate petat, aut Abbas illum det, cum tempus est

Divini

Divini Officii in Choro, Prandii, Cœnæ, Silentii, aut Congregationis. Nec facile idem Abbas licentiam dabit introducendi sæculares in claustra Monasterii, & multo minus in Dormitorium Fratrum, nisi sint magni Viri aut Prælati.

4. Monasterii Portas ante noctem claudat Janitor. Exinde vero eas nullius causa aperiat inconsulto Abbate; & antequam cubitum ear, claves eidem tradens, si quis foris maneat, illi rennunciabit. Abbas vero aut Vicarius quandoque de nocte eas observent.

5. Literas omnes & Schedulas, & quæcumque alia Domesticis mittuntur, Abbati reddat, ut ea videat: & ad eos, ad quos diriguntur, si velit, transmittat. Caveat etiam, ne alicujus Domestici literas, aut quid simile, externis det injussu Abbatis.

6. Nihil custodiendum a quopiam externo recipiat, Abbate inconsulto.

7. Si pauperes ad Januam elemosynæ causa accedere contingat, cum iisdem benigne se habeat, & sedulo querat, quid eis erogari possit juxta Abbatis arbitrium.

8. Mulieres, si quando ad ostium accedant, paucis verbis dimittat: Aut si pluribus opus esse videretur, in Ecclesiam, si extra Monasterii Claustrum sit, ad Aedituum eas mitrat, ubi ipsis responderi poterit: aut Aedituum, seu Abbatem vocet, ut earum negotia expediant, prout res postulaverit.

9. Si quis elemosynam ad Januam dabit, eam Oeconomo statim traderet.

10. Loca Portæ vicina munda servet, & ut juxta Januam omnes submissa voce loquantur, curet.

11. Ut Janitor ad Portam sollicitus assistere possit, primo post perfolutas Matutinas horas, Sacrificio intersit. Cum autem cibum sumit, aut in aliquo ministerio intra vel extra Monasterium occupatur, alius ab Abbate seu Vicario ad custodiam Portæ destinetur.

C A P. XVII.

De Custode Vestium.

1. Servare debet omnem supellestem five lineam five laneam, & quidquid ad indumenta, & ubi opus fuerit, etiam ad calceamenta attinet; quæ diligenti cura, ut res Pauperum Christi, custodiet in loco ad id designato.

2. Inventarium rerum, quas ipse custodit, si alicujus momenti sint, in libro habeat: Et seorsim scribat, quæ de novo fiant, ut Abbati sui muneris rationem reddere queat.

3. Vestes ordine dispositas servet; ne corrumpantur, videat; & refarciendas etiam curet. Quas vero non amplius usui Fratrum futuras judicabit, eas Abbati ostendat, ut ille de iis statuatur.

4. Quæ singuli Novitii ad Monasteria attulerint, ea alicubi separatim asservet, donec professionem emittant.

5. Singulis mensibus Cellas visitabit, ut ex Abbatis arbitrio, si quid eis desit suppleri possit. Si quid etiam superfluum invenerit, vestes duplices, instrumenta itineris, & similia, in Vestia-ria officina custodiantur.

6. Inspiciat etiam, quinam vestibus indigeant, ut Abbati referat: Eo verò inconsulto nihil cui-
piam dabit.

7. Linei panni lotori, five externus ille sit, five domesticus, scripto numero dentur, & accipiantur.

8. Tunica singulorum, quæ staturæ indumentum convenire debent, signis particularibus internoscantur, ne eas permisceri contingat.

9. Sabbati vespere linea munda per omnes Cellas distribuat: Dominica vero die mane ex eisdem Cellis immunda colligat; Et an omnia, quæ dederat, recipiat, animadvertat.

C A P. XVIII.

De Cellerario.

1. Custodiendis in Monasterii Cellario Victualibus ab Abbate Cellerarius deputetur, vir sobrius, & non prodigus; Idemque curam habeat omnium eorum, quæ ad cibum & potum spectant, singula in locis suis reposita & clausa servans.

2. In rebus distribuendis iussum Abbatis sequatur; Et quamvis communiter æqualitatem inter omnes servare debet, habeat tamen infirmorum, convalescentium, eorumque, qui laboriosiora opera exercent, rationem, prout ei fuerit ab Abbate præscriptum, sine cujus arbitrio neque jentaculum neque aliud quidpiam ulli concedet.

3. Antequam penitus absumentur victualia, quæ in Monasterio reconduntur, Abbatem admoneat, ut tempestive per Oeconomum providere possit.

4. Curet munditiam tam Cellarii quam Refectorii; eorumque omnium, quæ ejus usibus serviunt, utque mensæ rebus necessariis paratæ sint, cum refectiois signum dabitur.

5. Catalogum habeat rerum, quæ ad Cellarium & ad Refectorium pertinent: Alterum etiam eorum, quæ per hebdomadas aut menses debent Fratribus ministrare tam in cibo quam in potu: Tertium denique eorum, qui mensæ ministraturi sunt.

6. Quæ ex mensa supersunt, colliget, atque coquo traderet, qui illa conservabit memor pauperatis, ut & domesticis & externis pauperibus usui esse possint juxta præscriptum Abbatis.

C A P. XIX.

De Coquo.

1. In iis omnibus, quæ ad suum munus pertinent, munditiam servet ipse, & ab aliis servandam curet: detque operam, ut omnia recte & opportune parentur, ea præsertim, quæ ad agrotos pertinent.

2. Semihora, aut saltem quarta horæ parte, antequam in mensa sit sedendum, præparati omnes cibi esse debent.

3. Circa qualitatem & quantitatem, ordinem ab Abbate præscriptum sequatur.

4. Coquere, aut aliud quidpiam pro aliquo particulari parare, Infirmario tantum excepto, neminem sinat; neque ipse faciet sine Abbatis facultate.

5. Scriptum in codice habeat Catalogum rerum, quarum est usus in coquina, quas ipse servare debet.

6. Diligentiam in rebus, quas consumit, adhibebit, ne quid non necessarium insumatur contra paupertatem religiosam.

7. Si quem adiutorem haberet, satagat, ut cum verbo & exemplo ædificet, præsertim Novitios.

C A P. XX.

De Hebdomadario Chori & Mensæ.

1. Præfectus Ecclesiæ singulis hebdomadis duos Catalogos faciet, quorum primo per turnum Sacerdotum notetur Hebdomadarius Chori, altero per turnum Monachorum omnium, qui legere norunt, notetur Hebdomadarius Mensæ.

2. Officium Hebdomadarii Chori est, Divinum Officium & Missam cantare. Officium autem Hebdomadarii Mensæ est libros ad mensam legere: Ab utroque officio eximitur Abbas Monasterii.

3. Hebdomadarius Chori primus ingrediatur Chorum, & ultimus inde exeat; Curetque, ne in Officio Divino tam in Choro quam ad Altare errores aliquos admittat, sed antea praveat omnia officia, orationes, lectiones, & his similia; nec memoria suae confidat, sed omnia ex codice, quoad fieri poterit, recitet. In dextera Chori parte Abbas ejusque Vicarius praesidebit, in sinistra Hebdomadarius, qui praesente Abbate neque officium inchoabit, neque absolutionem dicet, eo autem absente totum officium inchoabit & terminabit, etiam praesente Abbatis Vicario.

4. Hebdomadarius mensae libros pro lectione ante mensam apertos habeat; & quando leget, attendat, in quo emendetur ab Abbate aut Vicario: & emendatus, assurgat cum humilitate, & repetat, prout emendatus fuerit. Ad signum Abbatis aut Vicarii finiet lectionem. Libri autem, qui legentur sunt: Sacra Scriptura, Vitae Sanctorum, Historia Ecclesiastica, & opera ascetica, quae ab Abbate assignari debent, servato ordine, ut primum legantur aliquot versiculi ex Scriptura, deinde succedat lectio ex Vitis Sanctorum, aut ex Historia Ecclesiastica, & concludatur lectione alicujus tractatus ascetici.

PARS QUARTA.

CAP. I.

De Congregatione Generali.

1. Congregatio Generalis de triennio in triennium celebretur: nisi forte ob aliquam urgentem necessitatem esset anticipandum tempus, aut prorogandum ex decreto Congregationis Hegumenorum, quod debet opportune toti Ordini significari. Casus autem, ob quos Congregatio Generalis prorogari vel anticipari potest, sunt: Primo, mors Abbatis Generalis, aut ejus ad altioris dignitatem promotio, aut quando de ejusdem depositione, suspensione, vel publica reprehensione agendum sit, ut dictum est supra parte 3. cap. 4. num. 2. Deinde publica rerum regionumque perturbatio ob pestem vel bellum, aut propter persecutionem infidelium, vel haereticorum, & schismaticorum, aut communem totius Ordinis, vel principalium potiorumque Monasteriorum necessitatem, quae judicio Congregationis Hegumenorum urgens visa fuerit; in quo nihilominus casu significandum id erit Abbatibus Monasteriorum.

Mortuo Abbate ad Hegumenos spectat Congregatio Generalis indictio.

2. Penes Abbatem Generalem est Congregationem indicere, eique praesidere usque ad successoris electionem. Si vero ipse mortuus fuerit, aut promotus, aut de ipsius causa consultandum sit; tunc ad Hegumenos spectabit illam indicere, eique praesidere usque ad novi Abbatis Generalis electionem, aut veteris probatam innocentiam: servata semper Vicarii Generalis inter Hegumenos praerogativa, ut dictum est alibi. Vivente tamen Abbate generali, etiam quando de ipsius causa agendum est, in literis, in quibus ab Hegumenis Congregatio indicetur, nomen ejusdem Abbatis praeponat nominibus Hegumenorum.

De indictione Congregationis Generalis.

3. Duobus saltem mensibus ante diem, quo celebranda erit Congregatio, indicatur per encyclicas epistolas, ab Abbate generali & Hegumenis subscriptas, & ad omnia nostri Ordinis Monasteria missas. Si quod vero Monasterium longius distet, tot mensibus ante indicenda erit, quot sufficere videbuntur judicio Hegumenorum. Dies autem, Congregationi celebranda destinari solita, est Decima Novembris, qua Ordinis nostri Congregatio instituta fuit.

4. Ad Congregationem generalem vocandi erunt, eique interesse, & in ea vocem habere poterunt, praeter Abbatem Generalem & quatuor Hegumenos eorumque Vicarios, (si qui antea electi fuerant) Abbates omnes tam Provinciarum quam Monasteriorum, & cum unoquoque Abbate Socius a Congregatione Monachorum illius Monasterii electus: Quotquot praeterea officio Abbatis Generalis vel Hegumenorum functi sunt, modo non fuerint ob defectus aliquos depositi: Iis autem unumquodque Monasterium de necessario viatico providebit tam in eundo quam in redeundo: ob quem finem a primoribus tum Ecclesiasticis tum Saecularibus illius Provinciae, Abbates elemosynam colligant, & eam secum deferant.

Qui sint vocandi ad Congregationem.

5. Si quis Abbas, vel officio Abbatis Generalis aut Hegumeni defunctus, ob legitimum impedimentum, a Congregatione Monachorum probandum, per se ipsam adesse nequiverit, mittat Monachum idoneum, qui vices suas in Congregatione Generali suppleat, habeatque locum in Congregatione tamquam absentis Procurator. Qui vero propter contumaciam vel inanes causas adesse neglexerit, cognita & declarata ejus causa in Congregatione generali, excommunicetur, & Monachi ab ejus obedientia absolvantur. Socii autem Abbatum, qui in Congregatione Monachorum electi fuerint, neminem possunt sibi substituere, nec suae electioni renunciare.

Legitime impediti alium sua vice mittant.

6. Nemo in Congregatione generali vocem habeat, nisi sex annos in Ordine compleverit, inchoando ab annis probationis, & nisi triginta annos aetatis saltem inchoatos habeat. Item nemo in Monasterium, ad celebrandam Congregationem destinatum, intret, nisi tribus diebus, antequam inchoanda sit Congregatio: Exceptis iis, qui ex longinqua regione per mare veniunt. Qui ad Congregationem venerint sine licentia, per totum tempus, quo Congregatio durabit, detineantur in loco poenitentiae: Congregatio autem terminata decernat de eis Congregatio Hegumenorum. Si quis vero querelas habeat ad Congregationem deferendas, mittat eas cum Abbate vel ejus Socio, propria manu subscriptas.

Qui vocem in Congregatione habere nequeant.

7. Unusquisque Abbas ad Congregationem veniens, aut Vicarium suum mittens, debet asserere secum, vel cum Vicario mittere: I. Sigillum Monasterii: II. Catalogum, in quo descriptus sit numerus Monachorum vivorum, & quot defuncti sunt post ultimam Congregationem, & quot recepti: III. Rationem dati & accepti toto regiminis sui tempore. Socius vero Abbatis debet secum asserere: I. Literas Monachorum de sua deputatione: II. Querelas eorumdem, si quae erunt.

Quae ab Abbatibus asserenda sunt.

8. Abbas Generalis, vel, eo absente, Hegumeni, opportuno tempore provideant de rebus ad celebrandam Congregationem necessariis. Quare I. Abbatem Monasterii, in quo Congregatio celebranda est, vel eo absente Monachum alium constituent, qui Oeconomi Congregationis Generalis nomen gerat; curetque, ut locus Congregationi opportunus praeparatur, utque adsint victualia, lecti, & quaecumque ad receptionem Monachorum hospitium necessaria sunt. II. Deputent duos saltem Confessarios cum facultatibus opportunis, necnon unum Scribam Congregationis, qui suffragia notabit, & literas ad Congregationem directas coram omnibus leget; Unum praeterea Aeditum, qui curam habeat facelli, ubi Congregatio fiet, & unum Janitorem, qui portas Congregationis observabit. Hi vero omnes, praeter Abbatem supradictum, idest, Confessarii, Scriba, Aeditus & Janitor, debent esse ex eorum numero, qui suffragia non habent in

De Oeconomo Congregationis Generalis.

Ceterisque Ministris.

Congre-

Congregatione. Reliqua autem Cœnobii ministeria tam in Ecclesia quam in Choro & Refectorio per eisdem Cœnobii Monachos diligenter obeantur, ne Congregationis prætextu quidquam ex regulari disciplina omitatur.

9. Cum dies assignata advenit, non obstante cuiuscumque absentia, Congregatio incipitur. Cognitores autem suffragiorum sunt: I. Abbas Generalis: II. Quatuor Hegumeni: III. Duo ex Monachis Congregationis a communitate Vocalium electi, in quorum tamen electione neque Abbas generalis, neque Hegumeni vocem habebunt.

De suffragiorum Cognitoribus.

De tempore durationis Congr. Gen.

10. Congregatio Generalis per septem dies durabit. Singulis autem diebus post cantata Divina Officia, & celebratam sacram Liturgiam, scrutinium fiet, cui præmittitur sermo pareneticus ab Abbate Generali, aut alio quopiam ad conventum Monachorum per semihoram.

Quid eo agendum sit tempore.

11. In primo triduo, Ordinis statum examinent; seduloque explorent, si quid suppleendum aut rescandum sit; Singulisque permittitur, quodcumque apud se statuerint, suggerere Abbati generali, aut Hegumenis, qui Monachorum suggestiones in commentarium relatas coram Congregatione recitabunt. Interim Hegumeni iussu Abbatis generalis a Monasteriorum Abbatibus statum & rationes exigant singulorum Monasteriorum: easque, in Tabularium totius Ordinis referendas, eidem Generali Abbati exhibeant. Quarta die proceditur ad electionem Abbatis generalis & Hegumenorum, ut infra; Si autem non ob electionem Superiorum, sed ob aliam causam coacta fuerit Congregatio, de illa tractabitur. Tribus postremis diebus Monachorum causæ finiuntur, eorumque postulatis satisfiat: & si quid contra Regulam, Constitutiones, vel consuetudines Ordinis peccatum est, corrigatur.

12. Septimo die, postquam Congregatio terminata est, dato signo a Generali Abbate, aperiat porta, itaut etiam non vocales adesse possint, & audire. Tum a Scriba Congregationis legatur: I. Tabula novorum Officialium, a tota Congregatione sive ab Abbate Generali & Hegumenis electorum: necnon Monachorum ad Monasteria, quæ idem Abbas generalis designaverit, mittendorum. II. Constitutiones, si quæ fuerint a Congregatione sancitæ. III. Recitentur nomina Monachorum omnium ab ultima Congregatione defunctorum, ut pro iis omnibus una Missa solemnis celebretur. IV. Recenseantur etiam nomina insigniorum Benefactorum, simulque omnes moneantur, ut pro iis Sacerdotes quidem unam Missam celebrent, Laici vero dicant quinquaginta Pater noster & Ave Maria. V. Abbas generalis faciat absolutionem generalem: & sic Congregationem dimittat.

13. Dimissa Congregatione Generali, una cum Hegumenis faciat Congregationem Hegumenorum; & primo quidem eligantur Abbates Provinciarum, & Monasteriorum, singulisque Patentes literæ tradantur, ut ad officia sua abeant.

14. Forma literarum Congregationis Monachorum, cum mittunt ad Congregationem Generalem unâ cum Abbate Monasterii, seu Provincie, Socium ab ipsis electum.

Reverendissimi PP. Notum facimus vobis, Congregationem nostram, habitam in Monasterio N. die N. mense N. anno N. communi consilio elegisse Reverendissimum Patrem N., ut nomine totius Monasterii vel Provincie, una cum nostro Abbate ad Congregationem Generalem accedat. Quo circa tradimus ei potestatem agendi pro Nobis in Congregatione Generali omnia & singula, quæ facere possemus, si præsentem essemus, ratum gratumque habituri, quidquid in eadem Congregatione factum fuerit. Datum

in Monasterio N. anno N. mense N. Sigillum ✕ Monasterii. Et subscribent omnes iuxta ordinem suum.

15. Forma literarum Abbatis Provincia vel Monasterii, cum mittit Vicarium vel Procuratorem ad Congregationem Generalem.

Reverendissimi Patres. Notum facio vobis, me, ob causam N. impeditum, elegisse Reverendum Patrem N., ut tamquam meus Vicarius & Procurator ad Congregationem generalem accedat, eique sigillum & rationes officii mei tradidisse; necnon facultatem in Congregatione generali omnia & singula agendi, quæ ego facere possem, si præsentem essem: ratum gratumque habiturus, quidquid in eadem Congregatione factum fuerit. Datum in Monasterio N. anno N. mense N. die N. Sigillum ✕ Officii N. Abbas Provincie vel Monasterii N.

C A P. II.

De Electione Abbatis Generalis, & Hegumenorum.

1. Ante electionem legantur Constitutiones de requisitis eligendorum, deque eorum officio.

2. Nemo potest in Abbatem Generalem aut Hegumenum eligi, nisi compleverit annum ætatis trigessimum: & annum in nostro Ordine, octavum quidem Abbas generalis, sextum vero Hegumenus.

3. Electio nullo modo fiat per absentium, sed præsentium dumtaxat suffragia; eaque secreta sint, non publicatis eligentium nominibus.

4. In loco pro electione deputato Ædituus Aram maximam, ubi Venerabile Eucharistie Sacramentum in Ciborio conditum prostrabit, solemniore, quam in primo triduo Congregationis, ritu instruat. Super Altari ante Ciborium alta Crux collocetur, sex hinc inde accensis candelis. A dextris Crucis Evangeliorum Codex pretioso velo cooperitus: A sinistris vero Imago, sive Reliquiæ Sancti Patris nostri Antonii, & Codex Regulæ cum Constitutionibus: Infra Altare ad latus dexterum ponatur mensa, juxta quam assidebit Scriba seu Secretarius, qui, data servandi secreti fide, solus ex Parribus non vocalibus in Congregationem introducet: Super mensam vas seu arcula collocetur, in quam ab Electoribus Schedulæ mittendæ erunt: Sic autem fabricetur, ut demissa & superiori orificio Schedulæ dilabi aut extrahi nequeant, donec functione peracta, legitime a Cognitoribus suffragiorum referetur: Alterum præterea vas intra cancellos Altaris præparetur aqua oppletum, in quod Schedulæ prædictæ statim projiciantur.

5. Habeatur sermo pareneticus ad Electores per semihoram de eligendo digniori Abbate Generali, dignioribusque Hegumenis: deque votorum renovatione præmittenda ab omnibus.

6. Absoluta parænesi, Abbas Generalis, & quatuor Hegumeni hinc inde ad dexteram levamque ipsius, ante partem mediam in genua proident: & pone hos Provinciarum Monasteriorumque Abbates: deinde reliqui Monachi secundum antiquitatem propriæ professionis: postremo Scriba seu Secretarius, & Ædituus, & ad portam Janitor.

7. Sequatur Votorum renovatio, Abbate generali & Hegumenis præsentibus, deinde reliquis simul prosequentibus de verbo ad verbum & cum pausa, ut supra Part. 2. Cap. 11.

8. Abbas Generalis absoluta Votorum renovatione, Beatissimæ Virginis Mariæ Litanias cum cantu inchoabit: quibus finitis, Fratres admonet, ut præmissis contritionis actu intentionem pariter rectam habere studeant, simulque omnes

Requisita, ut quis in Abb. Gen. aut Hegumenum eligi queat.

Forma electionis.

De resignatione
Officiorum.

dominica orationem recitent, & Sancti Trinitatis opem, necnon Deiparæ, & Sancti Antonii intercessionem implorent. Mox assurgit ipse, & Fratribus in genua adhuc provolutis generalem absolutionem pronunciat: Post universi e Templo egressi, ad ferenda suffragia accedant, si alibi electio facienda est; Si verò in eodem Templo, edito foras egresso, porta clauditur, quam Janitor ab exteriori parte observabit.

9. Antequam ad novi Abbatis Generalis electionem procedatur, debet is, cujus officium expirat, sigillum & officium in manibus Hegumenorum resignare ac deponere, in hæc verba:

Reverendi Patres; In manibus vestris resigno ac depono officium Abbatis generalis, quod mihi indigno Congregatio generalis commisit; simulque veniam peto de omnibus culpis, a me in eo commissis.

Hoc idem facere debet unusquisque Hegumenus coram electo Abbate generali, cum ad successoris sui electionem procedendum est, dicens:

Reverendissime Pater; In manibus vestris resigno ac depono officium Hegumeni, quod mihi indigno commissum est, simulque veniam peto de omnibus culpis, a me in eo commissis.

Facta tamen resignatione, in suo loco & ordine tandiu stabit, donec successor declaretur.

Si per obitum, aut promotionem Abbatis generalis, aut aliquod legitimum ejus impedimentum, electus fuerit Vicarius generalis, hic etiam ante electionem novi Abbatis generalis resignabit officium in hæc verba:

Rev. Patres; In manibus vestris resigno & depono officium Vicarii Generalis, quod mihi indigno commissum est &c. Idem dicendum de Vicario Hegumeni.

Suffragio-
rum ordo.

10. Suffragiorum ordo est: Primus Abbas generalis, ad mensam accedens, suum suffragium in scheda scribat, nomine tantum electi expresso, hoc modo: Eligo Reverendum Patrem N. in Abbatem generalem nostri Ordinis. Tum schedulam propriis manibus complicit, atque in præparatam arcam injiciat. Sequantur ordinatim singuli Hegumeni: postea Abbates Provinciaum & Monasteriorum, postremo reliqui Patres Vocales, habita semper ratione antiquitatis professionis.

Si quis Patrum indigeat opera scribæ, hic suggestum ab illo nomen scribat in scheda, eamque plicatam ipsi reddat, in prædictam arcam ab eodem propria manu statim demittendam.

11. Post lata suffragia in locum suum unusquisque regrediatur; loca autem extra cancellos Altaris disposita erunt. Tum vero Abbas generalis solus cum quatuor Hegumenis, & duobus, a Patrum cætu ad cognoscenda suffragia electis, Sanctuarium ingressus, schedulas ex arca extrahat, mox numeret; & si Patrum numerum superent, aut minime æquent, electio non constabit, nec aperiendæ erunt schedulæ, sed continuo in vas aqua oppletum immittantur, & nova electio fiat. Si verò suffragiorum numerus bene constet, tunc Abbas generalis singulas schedulas coram Hegumenis, & duobus suffragiorum Cognitoribus aperiat, nomenque electi altiori voce pronunciet, ut Monachi in Templo stantes audiant, & illud a Secretario in charta noetur.

12. Si pars suffragiorum supra dimidium Vocalium major convenire in electione reperitur, ea censetur facta; Sin autem in duas personas suffragia dividantur, his a ferendo suffragio exclusis, iteretur scrutinium. Si rursus æqualis pro utroque suffragiorum numerus constiterit, præferendus prior tempore professionis; Sin autem professionis tempore æquales fuerint, ætas attendenda, & senior juniori præligatur.

13. Si vero suffragia in diversas personas distrahantur, itaut in neminem major Congregationis pars conveniat, secundo ac tertio scruti-

De Scruti-
nio.

nium repetatur. Quod si etiam tunc nemo habeat majorem suffragiorum partem, contingat autem duos vel tres habere plura suffragia, ita ut singuli quartam saltem partem suffragiorum obtineant, per Abbatem generalem promulgentur his verbis.

Reverendus Pater NN. & Rev. Pater NN. habent plura suffragia, quam reliqui;

Ex his igitur potestis unum eligere in Abbatem generalem totius Ordinis.

Tum illis, qui nominati sunt, exclusis, Vocales reliqui ad electionem modo supradictam procedant, unum ex nominatis eligentes, in quem major pars suffragiorum convenerit.

14. Finito Scrutinio, electus Abbas Generalis promulgetur a suo Prædecessore, vel si ipse in officio confirmatus fuerit, a primo Hegumenorum, his verbis:

Reverendi Patres: Facta suffragiorum collatione, invenimus, majorem partem Congregationis nostræ convenire in electione Rev. Patris NN. Ideo nomine totius Congregationis nostræ, & potestate per vos omnes mihi concessa, pronuncio & declaro Rev. Patrem NN. electum fuisse, & esse nostrum omnium totiusque Ordinis Nostri Abbatem Generalem.

15. Facta electionis proclamatione, primus Hegumenus, aut dignior inter Vocales, intonat Psalmum xix reliquis alternatim prosequentibus: Exaudiat te Dominus in die tribulationis: Protegat te nomen Dei Jacob &c.

Interea Hegumeni ducunt Electum ad sedem, ad cornu sinistrum Altaris paratam, qui osculatur primum Altare, deinde sedet. Tum a digniori traditur ei liber Regulæ & Constitutionum, ac sigillum officii: qui, retinens sigillum, tradit uni ex Vocalibus, ut legat Caput III. Partis III., quod est de præminencia & officio Abbatis Generalis. Interim Fratres singuli juxta ordinem suum, ad eum accedentes, genibus flexis manus ejus osculantur. Ipse vero tandiu in loco suo sedebit, donec Hegumeni quatuor eligantur: nec e sede sua recedit, nisi cum suffragium proprium scripturus est, & in arcam missurus, & suffragia Monachorum, ut supra, cogniturus, electumque proclamaturus: quo statim proclamato ad sedem suam redibit.

16. Si Electus absens fuerit, postquam proclamata est illius electio, cantatur Psalmus xix. ut supra; Quo finito, statim proceditur ad electionem Hegumenorum, quorum primus vices Abbatis generalis geret, donec Abbas ipse Generalis aderit. Quod si adeffe possit, antequam Congregatio generalis absolvetur, tunc entronismus ejus modo supradictus fiat.

17. Neque Abbati generali, neque Hegumenis fas est electionem suam recusare, aut officium abdicare. Si vero contigerit eos, ex legitima causa ab officii executione impediri, in Congregatione Hegumenorum potest Vicarius eis substitui, ut dictum est Part. 3. Cap. 4.

18. Absoluta Abbatis generalis electione, continuo ad electionem quatuor Hegumenorum juxta prædictum ordinem procedent, etiamsi electus Generalis absens fuerit.

Primum Hegumenus in manibus Abbatis generalis, vel, eo absente, in manibus dignioris ex Vocalibus, resignet sigillum & officium, ut supra; Mox suffragia feruntur, & si duo vel tres plura suffragia habere reperiantur, itaut quartam saltem partem singuli obtineant, Abbas generalis, recens electus, vel, eo absente, dignior ex Vocalibus (exclusis iis, qui nominantur) dicat ad cætum Monachorum:

RR. PP. NN. & NN. habent plura suffragia, quam reliqui; Ex his igitur potestis eligere unum in Hegumenum.

Publicatio
Electi.De fe-
quentibus
electionem.Electi offi-
nequeant
recusare.De electio-
ne Hegume-
norum.

Finito

Finito scrutinio, electus Hegumenus promulgatur ab Abbate generali, aut eo absente, a digniori ex Vocalibus, in hæc verba:

Reverendi Patres; Facta suffragiorum collatione, invenimus majorem partem Congregationis nostræ convenire in electione Rev. Patris N. Ideo nomine totius Congregationis nostræ, & potestate a vobis mihi concessa, pronuncio & declaro Rev. Patrem N. electum fuisse, & esse Hegumenum.

Addat in fine primum, secundum, tertium, vel quartum, juxta uniuscujusque Hegumeni locum.

Hegumenus electus Abbati Generali genuflectat, ejusque manum deosculatus, ad dexteram ipsius vel sinistram juxta ordinem suum stabit. Abbas vero generalis illum ad osculum admittet, eique sigillum officii tradet. Tum Fratres juxta ordinem suum, facta prius Altari, deinde Abbati Generali & Hegumenis antea electis, aut in officio confirmatis, reverentia, coram Hegumeno recens electo genuflectentes, manum ejus osculantur. Hegumeni vero antea, ut supra, electi, collegam suum post ipsos electum ad pacis osculum admittant. Si Hegumenus Sacerdos non fuerit, sola pacis appreciatione, omiſsa genuflectione, honorabitur.

19. Penes Congregationem generalem est, Abbatem generalem confirmare, vel novum eligere: Hegumenorum pariter potestatem prorogare aut abrogare, sive quosdam confirmare, & alios de novo eligere. Nam, omnes simul eodemque tempore mutare, minus expedire videtur: ut mirum novus Hegumenus a veterano rudimenta novi officii capiat. Si vero attentis circumstantiis, fecus agendum Electoribus in Domino visum fuerit, ad omnium etiam Hegumenorum depositionem tuto procedent.

20. Secretarius Congregationis tam Generalis Abbatis quam Hegumenorum electionem in Acta referat, quæ, subscriptionibus omnium Vocalium firmata, in Archivio afferventur.

Absoluta quatuor Hegumenorum electione, Divinæ Majestati gratiæ agendæ sunt. Quo circa Abbas generalis cum Hegumenis & omnibus Patribus Vocalibus ante portam mediam Altaris procidat in genua, primus ipse, deinde quatuor Hegumeni, mox reliqui juxta ordinem suum. Tum incipiat Psalmum 148. reliquis hunc & duos sequentes Psalmos alternatim cantentibus.

Laudate Dominum de Cælis: laudate eum in excelsis &c.

Quibus finitis, assurgens Abbas Generalis, stansque in porta media, conversus ad Altare Fratribus genuflexis, sequentem Precationem recitabit:

Gratias agimus tibi Deus noster, Trinitas Sanctissima, Pater, & Fili, & Spiritus Sancte; Quoniam, sicut ad tuum nos peculiarem famulatum assumpsisti, atque in sanctis Tabernaculis tuis collocasti, fratresque in spiritu conjunctos effecisti, & constituisti in Monte Sion, qui est religiosus status, ponens pacem fines suos, muroque circumdatus obedientiæ castitatis & voluntariæ paupertatis, quo spectaculum serenus Angelis & hominibus: ita hodie Gratia tua innovasti vinculum, quo jungimur dilectioni tuæ, nosque in hierarchias & choros in similitudinem Angelorum distinxisti ad officia ministerii tui in Paradiso domus tuæ, quem plantasti nobis, & in quo nos collocasti, ut ex eodem fructus vitæ perfectæ colligeres, nosque illum operaremur, beneplacitum tuum perſcites, & divinæ Voluntati tuæ obſequentes; & nunc Domine Deus tuere nos, & custodi vineam istam, quam plantasti dextera tua, & domum tuam ædificasti, quam virtute tua fundasti: quia nisi tu Domine ædificaveris Domum, frustra vigilant, qui custodiunt eam. Da

Domine assitricem sedium tuarum Sapientiam iis, quos ad ministerium Domus tuæ elegisti. Benefac nobis, & corda nostra sanctifica, mentesque nostras in obsequio confirma: intercedentibus Sancta Dei Genitrice Virgine Maria, & Beatissimo Patre nostro Sancto Antonio Magno, & omnibus Sanctis.

Fratres: Amen.

Deinde Abbas Generalis, facta Altari reverentia, ad eos adhuc genuflexos conversus, facit absolutionem generalem in hæc verba:

Deus misereatur vestri, & dimittat debita vestra, & tribuat vobis absolutionem & remissionem omnium peccatorum vestrorum in Nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti.

Fratres: Amen. Et surgant, ejusque manum ordinatim osculantur: & ad suas singuli Cellas secedunt.

C A P. III.

De Congregatione Hegumenorum, & electione Abbatum Provincia, vel Monasterii.

1. Congregatio Hegumenorum de semestri in semestrem ab Abbate generali, & quatuor Hegumenis celebretur, & quoties de rebus agendum est aut valde urgentibus, aut potestatem ejusdem Congregationis exigentibus.

2. Penes Abbatem Generalem est, illam indicare, eique præsidere. Si vero ipse mortuus fuerit, aut promotus, aut de ipsius causa & reatu consultandum sit, tunc ad omnes simul Hegumenos spectabit illam indicare, & prior in Ordine præsidebit, tamquam Vicarius Abbatis Generalis, ut supra dictum est.

3. Per septem dies ea durabit, singulis autem diebus, præmissa Oratione Dominica, & Litanis Beatissimæ Virginis coram Altari ab Aedituo parato, Janitore portam observante, & Secretario ad mensam assidente, necnon duobus Monachis suffragiorum cognitoribus, suffragia ferent, ut supra dictum est de Congregatione generali. Porro Secretarius, Aedituus, Janitor, & duo Suffragiorum Cognitores, ab Abbate generali & Hegumenis præligendi sunt. Antequam vero prima Congregatio inchoetur, sermo paraneticus fiat ab idoneo Monacho, quem Abbas Generalis designaverit.

4. Si post Congregationem Generalem eligendi sint Abbates Provinciarum, & Monasteriorum: primo Congregationis die, sedentibus in ordine suo Abbate generali & Hegumenis, accedunt Abbates, quorum officium expirat, vel eorum Vicarii, unus post alium, & genuflexi sigillum & officium in manibus Abbatis Generalis & Hegumenorum resignant & deponunt, in hæc verba:

Reverendissimi PP. In manibus vestris resigno & depono officium Abbatis Provincia N. vel Monasterii N. quod mihi indigno commissum fuit, simulque veniam peto de omnibus culpis, a me in eo commissis.

Si Vicarius fuerit, aut Procurator, dicat:

Reverendissimi Patres; Nomine ac vice R. Patris N. in manibus vestris resigno & depono officium Abbatis Provincia N., vel Monasterii N. quod ipsi commissum fuit, simulque veniam peto de omnibus culpis, ab ipso in eodem officio commissis.

Facta resignatione; unusquisque extra Congregationem recedet; & clauso officio, legat Secretarius coram Abbate generali & Hegumenis excessus vel defectus, si quos dicti Abbates in suo officio commiserint; oblatas adversus eos Subditorum Monachorum accusationes, & similia, quæ in ultimo triduo Congregationis Generalis examinata sunt, & in Acta relata, ut

Tempus
Congregat.
Hegumeno-
rum:

A quo in-
dicenda:

Quoto
tempore du-
rare debeat.

De electio-
ne Abb. Pro-
vinc. & Mo-
nasterio.

Cap. 1. hujus partis num. 11. dictum est. Mox Generalis & Hegumeni de iis deliberent; & si quid in Regulam, Constitutiones, consuetudines, vel Monachos peccasse deprehensi fuerint, vocentur sigillatim, introducantur ad Congregationem, ibique reprehendantur, & digna malefactorum poenitentia mulcentur: alias omnes simul introducantur, & genuflexi benedicantur ab Abbate generali, & absolvantur, iis verbis:

Deus misereatur vestri &c. ut Cap. superiori circa finem.

Tum extra Congregationem dimittantur, & Abbas generalis cum Hegumenis per suffragia secreta eligat Abbates Provinciarum & Monasteriorum eodem modo, quo supra de electione Generalis & Hegumenorum dictum est.

Suffragium in schedula scribatur sic: Eligo Rev. Patrem N. in Abbatem Provinciae N. vel Monasterii N.

De extrahendis suffragiis.

Extrahuntur autem suffragia a duobus Monachis eorum cognitoribus, & scribuntur in carta a Secretario; Et unus ex illis duobus, professione antiquior, nomen electi altiori voce pronunciat, ut Generalis & Hegumeni audiant: & qui plura suffragia habuerit, ille Abbas erit, quem proinde Generalis proclamabit in haec verba:

Nomine Congregationis nostrae pronuncio & declaro Rev. Patrem N. Abbatem Provinciae, vel Monasterii N.

Finito scrutinio omnes electi Abbates, qui in eo Monasterio praesentes fuerint, vocantur a Congregatione; & cum introducti fuerint, genua flectunt coram Abbate generali & Hegumenis, manumque eorum deosculantur, & invicem ab his ad osculum pacis admittuntur. Abbas autem Generalis tradat unicuique eorum sigillum officii sui, deinde omnibus praeter Hegumenos genuflexis impertitur benedictionem, dicens:

Benedicat vos Omnipotens Deus Pater & Filius & Spiritus Sanctus.

Fratres: Amen; Et procedunt unusquisque ad Cellam suam.

Abbas Generalis & Hegumeni tradunt singulis patentes literas tenoris sequentis:

Venerabilibus Fratribus Ordinis S. Patris nostri Antonii, Congregationis de Monte Libano, Provinciae N. vel Monasterii N. salutem in Domino, & benedictionem.

Notum facimus vobis, Fratres, Congregationem Hegumenorum, habitam die N. mense N. anno N. communi consilio elegisse Reverendum Patrem N. in Abbatem vestrum proprium & peculiarem, qui carne & spiritu vos gubernet juxta nostras consuetudines, Constitutiones & Regulam. Quo circa mandamus vobis in virtute sanctae obedientiae, ut eidem secundum nostrae Libaniticae Congregationis Regulam pareatis, eumque Abbatem seu Patrem nostrum appelletis, ipsique veluti legitimo Praeposito vestro debitam obedientiam, honorem, atque reverentiam exhibeatis. Si quis illi subesse noverit, noverit se suorum votorum transgressorem fore. Benedictio sit super obediens. Datum in Monasterio N. die N. mense N. anno N. Congregatio Hegumenorum. Sigillum & Generalis & Hegumenorum.

Cum dictae literae ad Monasterium venerint, unus ex Fratribus, reliquis audientibus, in Ecclesia vel in Refectorio Abbate electo praesente, illas legat: finitaque lectione, continuo Abbati electo vel confirmato omnes genuflectant; Abbas vero iis benedicat, dicens: Benedicat vos Omnipotens Deus, Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.

Et respondent: Amen; Et surgunt, ejusque manum osculantur. Abbas suae electionis paten-

tes literas apud se custodiat: cumque statuo tempore exauctoratus vel confirmatus fuerit, Abbati generali illas restituet. Secretarius autem Monasterii eas de verbo ad verbum describat, & in Archivio reponat. Sequentibus sex diebus in Congregatione Hegumenorum de rebus, ad universum Ordinem spectantibus, agatur.

5. Si vero Congregatio Hegumenorum non post Congregationem generalem, sed praetertitis temporibus suis fiat, primo die de gravioribus negotiis agendum erit, postmodum reliqua definiantur.

6. Terminata Congregatione, describi curent a Secretario Acta omnia, electiones Officialium, & Constitutiones, si quae factae fuerint, sigilloque, & propria Generalis atque Hegumenorum subscriptione firmetur, & in Archivio reponantur. Quae vero Monachis significanda sunt, ea per encyclicas literas, a generali & Hegumenis subscriptas, significentur. Exemplum autem literarum omnium, quae nomine Congregationis hujus mittentur, a Secretario ejusdem Congregationis descriptum maneat in libro Registrorum, qui in Congregatione generali tradatur novo Abbati generali & novis Hegumenis, in Archivio reponendus.

C A P. IV.

De Congregatione Provinciae, & Monasteriorum.

1. Congregatio Provinciae unoquoque anno per triduum celebretur ab Abbate Provinciae, & Abbatibus Monasteriorum subjectionum: Congregatio vero Monasteriorum sit quolibet mense per unum diem ab Abbate Monasterii & Monachis omnibus professis. Primam autem indicet Abbas Provinciae, alteram Abbas Monasterii; & illa quidem uno saltem mense ante constitutum diem significari debebit, haec vero tribus ante diebus.

Congr. Provinciae quolibet anno cogenda.

2. Quo mense faciendae erit Congregatio Provinciae, praemittenda est opportuno tempore Congregatio uniuscujusque Monasterii, ut in promptu habeat Abbas, si quid ad eam Congregationem referendum sit. Similiter quo anno celebrabitur Congregatio generalis, opportune praemittatur Congregatio Provinciae.

3. Congregationi Provinciae praeter Abbates Monasteriorum, intererit Socius Abbatis uniuscujusque Monasterii a Congregatione Monachorum eligendus. Ejus autem Electio fieri debet tribus saltem diebus, antequam ad Congregationem Provinciae procedatur, ut sufficiens tempus habeat ad sumendum informationem de statu Monasterii, deque querelis, & causis Monachorum. Idem dicendum de Socio Abbatum ad Congregationem generalem discessum. Omnia autem, quae Socius Congregationis generali vel Provinciali, nomine Monachorum praesentabit, debent esse sub sigillo Monasterii clausa, & ab iis subscripta.

Qui debeant interesse.

4. In utraque Congregatione idem ordo servetur, de quo supra in Congregatione Hegumenorum dictum est num. 3. & 6. Secretarius autem, Aedituus, & Janitor ab Abbate eligantur; duo vero suffragiorum Cognitores a Monachis, ad Congregationem convocatis.

5. Agendum porro erit: Primo de rebus spiritualibus ad profectum Monachorum spectantibus, inquirendumque in mores uniuscujusque, si quid contra Regulam, Constitutiones, & consuetudines peccetur: Secundo de regimine Superiorum & subjectionum obedientia: Tertio de temporalibus Monasteriorum rebus.

De quibus agendum rebus.

6. Abbate ad Congregationem generalem eunte, aut Vicarium mittente, adhuc celebretur Congregatio Monachorum de mense in mensem,

cui

cui ipse Abbas vel ejus Vicarius præerit. Non tamen celebrari poterit Congregatio Provinciae, nisi de anno in annum, & ipso Abbate præsentem.

7. Si Abbas Monasterii decesserit, Vicarius mortem ejus tam Abbati Provinciae quam Abbati Generali statim significabit; & interim Monasterium administrabit usque ad novi Abbatis electionem, & adventum. Quod si Vicarius in illo Monasterio non fuerit, tunc antiquior professione Vicarius erit, & inter æquales professione antiquior ætate præferatur, & Sacerdos non Sacerdoti. Mortuo autem Abbate Provinciae, Abbas illius Monasterii, in quo residere solet, ad Abbatem Generalem literas scribat. Nemo tamen in ejus officio se immiscebit, donec Abbas Generalis in Congregatione Hegumenorum de Successore aut Vicario decreverit.

C A P. V.

De Congregatione Hebdomadali.

1. In qualibet hebdomada per omnia Monasteria feria sexta, aut alia die non impedita, debet fieri Congregatio omnium Monachorum.

2. Sedentibus omnibus, & Novitiis, si qui erunt, stantibus, Abbas seu Vicarius aliquid ex libris spiritualibus legat, vel legi faciat ad Monachos.

3. Deinde (Novitii foras dimissis) idem Abbas seu Vicarius faciat brevem exhortationem contra defectus in Monasterio occurrentes, nullam tamen personam nominando.

4. Absoluta exhortatione, Abbas stans, reliquis genuflexis, dicat:
Deus misereatur nostri, & dimittat debita nostra, & tribuat nobis absolutionem & veniam omnium peccatorum nostrorum, In Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.
Fratres: Amen; Et furgunt, ejusque manum deosculantur, & ad suas unusquisque Cellas abeunt.

C A P. VI.

De Electione in communi.

1. Ab Electione tam activa quam passiva in quolibet officio Ordinis nostri, donec cum eo fuerit dispensatum, specialiter arcetur omnis excommunicatus, suspensus, interdictus, irregularis, non professus, & qui non subest nostrae Congregationi, etiamsi fuerit Monachus professus Ordinis S. Patris nostri Antonii: Item, qui ab Ordine nostro apostataverit, & qui ab illo ad alium Ordinem, etiam cum licentia Superiorum, transiit, nec postea ad nostrum rediit: Item, qui habet impedimentum naturale, ut fatuus, delirus, lunaticus: Item, qui est notorie infamis ob publicum delictum, ut est homicidium, fornicatio, furtum, perjurium, ebrietas: Item subornator, qui prece, pretio, minis, vel quocumque alio modo induxerit eos, qui in Electione vocem activam habent, ut se ipsum vel Monachum aliquem determinatum eligant, singulatum eum nominando: Item, qui per se ipsum vel alium procurat sibi dignitatem aliquam extra Ordinem: Item, qui publice & scandalose Romano Pontifici, aut Patriarchæ vel Ordinario loci detraxerit, aut eorum canonicas sanctiones contempserit. Denique, qui Monachum notorie indignum sciens & prudens aliquando elegerit.

2. In iis impedimentis, quæ ex Jure canonico proveniunt, dispensatio petenda est a legitimo Superiore; qualis est Sanctissimus Romanus Pontifex, Reverendissimus Dominus Patriarcha, & Ordinarius loci Episcopus, respective. In aliis vero, quæ ex nostris Constitutionibus inducuntur, Abbas Generalis dispensare poterit, vel eo absente Congregatio Generalis.

3. Nemo eliget, aut eligere poterit in Abbatem Generalem, aut Hegumenum, sive in Ab-

batem Provinciae, aut Monasterii, nisi triginta annos saltem inchoatos ætatis habeat; & nisi sex annos in Congregatione nostra compleverit, includendo annos probationis.

4. In Congregationibus Hegumenorum Provinciae & Monasterii ii tantum vocem activam habent, quorum mentio ibi fit. Vocem vero passivam in Congregatione generali & Hegumenorum habere possunt omnes Monachi professi; In Congregatione vero Provinciae & Monasterii ii tantum Monachi, qui sunt illius Provinciae & Monasterii.

5. Nemo potest habere plures voces activas, etiamsi habeat plura in Ordine officia; sed unusquisque unam tantum vocem habeat.

6. Omnis Electio fiat per suffragia secreta.

7. Ante Electionem legantur Constitutiones de officio eligendorum, & de electione.

8. Si suffragia fuerint æqualia, aut in diversas personas ita distrahantur, ut in nullum major pars conveniat, id fiat, quod supra Cap. 2. n. 12. & 13. dictum est.

C A P. VII.

De Visitatione.

1. Abbas Generalis semel saltem in triennio visitet omnia Monasteria Ordinis: & Abbas Provinciae semel quolibet anno Monasteria sibi subiecta, ut dictum est Part. 3. Cap. 3. num. 3. & Cap. 5. n. 2.

2. Si legitime fuerint impediti, substituent Vicarium Visitatorem, cui tempus & auctoritatem per suas literas definiant, eique Socium seu Secretarium adjungent. Nulli autem Vicario Visitatori credatur, nisi literas suæ delegationis antea exhibuerit coram Monachis, in Congregatione convocatis in eo Monasterio, quod visitandum erit; eam vero Monachorum Congregationem Abbas convocabit statim, atque ei exhibita fuerint literæ Abbatis Generalis, aut Hegumenorum, aut Abbatis Provinciae. Si autem Abbas fuerit absens, aut obedire noluerit, tunc ipse Vicarius Visitator eam convocabit.

Forma literarum Vicarii Visitatoris.

Venerabilibus Fratribus Ordinis S. P. N. Antonii, Congregationis de Monte Libano, Provinciae N., vel Monasterii N. salutem in Domino & benedictionem.

Notum facimus vobis, Fratres, nos elegisse Rev. Patrem N. in Vicarium nostrum, eique vices nostras commisisse, ut visitet vos & vestrum Monasterium in temporalibus & spiritualibus, & inquiret in omnia, ad vos dictumque Monasterium spectantia, juxta nostras consuetudines, Constitutiones, & Regulam, cum facultate discernendi, quæ decernenda esse, urgens necessitas compulerit, alia vero ad nos deferendi; Non tamen alium in locum suum substituendi; nec Visitationem in quolibet Monasterio ultra triiduum prorogandi. Quocirca mandamus vobis in virtute sanctæ obedientiæ, ut Reverendissimum Patrem N. tamquam Vicarium Visitatorem a nobis deputatum recipiatis, eique debitam reverentiam & obedientiam juxta commissum ipsi officium exhibeatis. Si quis illi contradicere ausus fuerit, noverit, se suorum votorum transgressorem fore. Benedictio sit super obedientes. Datum in Monasterio N. die N. mense N. anno N.

Abbas Generalis, vel Hegumeni, vel Abbas Provinciae N. Loco & sigilli.

3. Lectis in Congregatione literis, statim omnes genuflectent, excepto Vicario Visitatore; deinde surgentes deducunt illum in Ecclesiam, a dextris Abbatis Monasterii procedentem.

Si Abbas Generalis, aut Abbas Provinciae, personaliter ad visitandum Monasterium veniret,

Abbatem legitime impediti Vicarium Visitatorem debent eligere.

Quibus non committenda officia.

In impedimentis a quibus petenda dispensatio.

Qua metho-
do facienda
Visitatio.

convocata ab Abbate loci Monachorum Congregatione, significabit breviter, ut præparent se ad reddendam rationem, quam sequenti die exigere incipiet: Deinde procedet unâ cum Abbate Monasterii & Monachis ad Ecclesiam, ut supra.

4. Ante Aram maximam omnibus ordinatim genuflexis, Abbas, seu Vicarius Visitator, item genuflexus, ad portam mediam orabit aliquantum: deinde intonabit Psalmum 148. *Laudate Dominum de Cælis &c.* quem unâ cum duobus sequentibus Psalmis Monachi alternatim canent: & dicto *Gloria Patri*, surgit Abbas seu Vicarius Visitator, & facta ad Altare reverentia, conversus ad Monachos genuflexos facit absolutionem, dicens:

Deus misereatur vestri, & dimittat debita vestra, & tribuat vobis absolutionem & veniam omnium peccatorum vestrorum. In Nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti.

Fratres: Amen; Et surgunt, ejusque manum ordinatim osculantur: & abeunt in Cellas suas.

5. Visitator primum locum tenebit cum Socio suo, qui Secretarii munus geret, etiam ante Abbatem Monasterii. Cum autem officio suo functus fuerit, ipse & Socius locum juxta dignitatem suam, vel antiquitatem professionis habeat.

6. Primo Visitacionis die, cantatis Divinis Officiis, ac terminata per Abbatem loci, aut ejus Vicarium, Sacra Liturgia, antequam decur a Celebrante benedictio, omnibus Monachis ordinatim genuflexis, Visitator diligenter visitabit totam Ecclesiam: ac primum Aram maximam, ubi repositum est Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum: deinde reliqua, si quæ erunt, Altaria; an omnia munda sint, & decenter ornata & composita; qua Visitacione absoluta, reversus ad portam mediam, & facta Altari reverentia, dat benedictionem, dicens:

Benedicat vos Omnipotens Deus, Pater & Filius & Spiritus Sanctus.

Fratres: Amen.

Visitator prosequitur hanc admonitionem: Auctoritate Dei, totiusque Ordinis nostri, præcipio vobis in virtute sanctæ obedientiæ, ut cum unusquisque vestrum de omnibus & singulis personis ac rebus, ad hoc Monasterium spectantibus, interrogatus fuerit, debeat secundum conscientiam pure & veraciter revelare, seculo omni odio, favore & affectu: nec ullius vestrum extra Monasterium discedere præsumat sine expressa nostra licentia.

Tum surgunt Fratres, & vadant in Cellas suas. Visitator, deposita stola, in Sacrarium vadit cum Socio, Abbate Monasterii, & Præfecto Ecclesiæ seu Sacraria; eamque diligenter visitat, considerando, an munda & composita sint vasa Sacra, vestes, libri, & omnia utensilia.

Deinde procedit Visitator cum Socio, & Abbate loci ad Cellam ipsius Abbatis, qui: Primò offert Visitatori scripta nomina & officia singulorum Monachorum, & personarum, etiam secularium, qui Monasterio inserviunt: Secundò, Librum Regulæ & Constitutionum Ordinis: Tertiò, librum secretorum, quæ alii Visitatores ei Monasterio reliquerunt; Quartò, libros proventuum & expensarum Monasterii & Ecclesiæ. Quibus peractis Visitator ad Cellam sibi destinatam, per ipsum Abbatem loci, aut Monachum ab eo designatum, advocabit singulos Monachos, & inquisitionem inchoabit a Junioribus, & desinet in ipsum Abbatem, qui de singulis ipsi reddet rationem. Quæ autem a singulis Monachis referuntur, per Socium & Secretarium Visitacionis in charta notabuntur, in quorum fine unusquisque nomen suum subscribat, vel, si scribere nescierit, ipse Secretarius ejus nomen subscribat de ipsius mandato.

7. Postridie Visitator cum Secretario iustrabit:

Primò, Cellas omnium Fratrum: Secundò, alias Monasterii mansiones, ut Scholam, Bibliothecam, Hospitium, Infirmariam, Vestibulum, Cellarium, Coquinam, & Refectorium, præsentibus Abbate loci, eoque Monacho, qui Cellæ illius curam habeat.

8. Tertiò, & postremo die, convocata totius Monasterii Congregatione in locum ad id paratum, Visitator brevem adhortationem faciet ad procurandam Regulæ & Constitutionum observantiam, & legi faciet per Secretarium monita relicta Monasterio: moneatque omnes & singulos, ut se ad penitentiam negligentiarum faciendam disponant: Tum, genuflexis omnibus coram Visitatore, culpas suas dicant ordinatim, incipiendo ab Abbate loci usque ad Juniores Monachum, & veniam petant a Visitatore, qui singulis cum discretione & charitate penam injungat salutarem; mox faciat absolutionem dicens:

Deus misereatur vestri &c. ut supra nu. 4. atque ita cum osculo pacis dimittat Congregationem.

9. Si ipse Generalis, aut Abbas Provincia, Visitacionem faciat, utatur auctoritate sua in correctione Abbatis & Monachorum.

Si vero fuerit Vicarius, ad substituentem omnia referat: Non tamen Abbatem loci deponere, aut ab officio suspendere poterit, nisi specialem facultatem habuerit a Congregatione Hægumenorum. Quod si necessitas requirat, ut Monachum de illo Monasterio in aliud transferat, id auctoritate sua facere poterit, si Generalis fuerit, aut Abbas Provincia.

Si vero delegatus fuerit, consentiente Abbate loci, in quo est, & Abbate Monasterii, ad quod transferendus est Monachus, id faciet; illis autem dissentientibus rem ad Delegantem referet.

10. Hæc fere sunt, de quibus Visitator inquirere debet:

An singuli debitam Abbati obedientiam exhibeant;

An Abbas officio suo erga omnes æqualiter utatur;

An inter omnes & singulos pax & concordia servetur;

An sit aliquis proprietarius in Monasterio, vel scandalosus, ebriosus, otiosus, assuetus jurare, vel turpia loqui, notatus de suspecta familiaritate intra vel extra Monasterium, cum scandalo alium non alloquens, rixosus, contumeliosus;

An ab omnibus observetur Regula & Constitutiones quoad Divinum Officium, Confessionem, Communionem, Orationem mentalem, Jejunium, Refectorium, Silentium, aliæque Communitatis officia, & quomodo ritus & cæremoniæ Ecclesiasticæ observentur;

An aliquid desit, vel superfluum sit in victu, potu, vestitu; & quomodo tractentur ab Abbate tam Monachi sani quam infirmi, & hospites;

Quomodo Monachi Juniores instruantur: & qui sint mores sæcularium, qui sunt in Monasterio cœnobii.

11. Acta omnia a Secretario excepta, sigilloque munita, in Archivium Ordinis inferat; & si Vicarius sive Delegatus fuerit, ad Abbatem Generalem, vel Provincie referat.

12. Omnem operam adhibeat, ut pacem & concordiam in Monasterio relinquat.

PARS QUINTA.

CAP. I.

De Processu judiciali.

Cum Monachorum causæ a Superioribus eorum judicandæ sint, communis ordo judiciorum servetur.

1. Judex Secretarium præsentem habeat, ab ipso

Vicarii Visitatoris, quæ sint facultates.

De quibus Visitator debeat inquirere.

aut

1. Aut a majori Superiore eligendum, qui examini addit, & dicta examinandum excipiat, & sententiam scribat.

2. Judicium introducendum erit vel per accusationem, vel per denunciationem, vel per diffamationem.

Si per accusationem Processus inchoetur, certus esse debet accusator, & capita accusationis porrectæ sua manu subscribat. Ante omnia autem examinandus accusator: an sit integræ famæ: an moveatur aliquo odio, aut alio pravo affectu: an quæ proponit, habeant aliqua adminicula vel indicia veritatis, puta, quia accusatus aliàs in eodem genere peccati deliquerit, aut alio modo ejus fama & existimatio laboret. Hæc autem exactius observanda sunt, quando accusatio procedit contra Abbates; Isti enim falsis delationibus & querelis maxime obnoxii sunt; & rursus cum regiminis columna sint, non facile neque ex levibus delationibus in periculum existimationis & famæ vocandi sunt.

Si per denunciationem procedatur, denunciator similiter certus sit, & subscribere se debet denunciationis capitibus, sicut accusator; etsi ipse non teneatur processum prosequi, & objectæ probare.

Si autem per diffamationem procedatur, examinandum primo, an fama vel diffamatio a probis & honestis viris ortum habeat; eaque diffamatio non semel, sed sæpius ad aures Superiorum pervenerit.

3. Post accusationem seu denunciationem seu diffamationem, Judex ad Testium examinationem deveniat, a quibus exhibitio de veritate dicenda juramento, vel factio iis de veritate dicenda in virtute Sanctæ Obedientiæ precepto: Primò, si sint extranei, generaliter interrogabit super eorum qualitatibus: Deinde super prædictis capitibus accusationis; annotetque diem, mensuram, ac annum, quo singuli Testes fuerint examinati, & quæcumque deposuerint: Demum curabit, ut iidem Testes manu propria subscribant suas depositiones; & si ipsi literas ignorant apponant sua manu figuram Crucis, & alius ex ipsorum mandato subscribat eorundem nomina, annotando se illorum jussu subscripsisse.

4. His peractis, Judex accusatum seu denunciatum vel diffamatum citabit, eumque examinabit super prædictis, non semel, sed bis vel ter, cum intervallo tamen, ut si contradictoria dixerit, possit ex sua confessione redargui; Et, si opus fuerit, ad reum convincendum, eumque ad veritatem dicendam inducendum, poterit coram eo produci Testes, qui ipsum convincant.

5. Finito examine, dandum erit ipsi reo exemplar depositionum Testium examinatorum sine eorum nominibus cum termino competenti ad faciendas suas defensiones; & si delicta sibi objecta non diluat, eaque sint probata sufficienter vel per rei confessionem, aut per Testes reus fuerit convictus, poterit prævia citatione ad sententiam deveniri, & reus in pœna, ejus delicto debita, condemnari. Si vero diluerit legitime, erit absolvendus aut declarandus innocens. Si autem de ejus innocentia non plene constiterit, debet absolvi nihilominus, apposita clausula, ex hæcenus deductis, quia innocentia Rei non fuit plene probata.

6. Si Abbas Generalis aut Hegumeni, vel Abbas Provinciæ, commiserint alicui, ut causam examinet, & judicium ferat; is debet: Primò, terminos facultatis suæ non excedere, sed intra eos se continere; nimirum si examen tantum modo ipsi commissum fuerit, non debet sententiam ferre: Secundò, confectum ut supra processum judiciale, propriaque manu subscriptum, & sigillo Monasterii signatum, transmittat ad Superiorem.

7. Monachi omnes curare debent: Primò, ut delinquentem charitative moneant juxta sanctum Evangelium, antequam accusetur vel denunciatur: Secundò, ut quantum fieri potest, evitent formam judicii, multoque magis exceptiones, quæ dari solent, vel possunt contra solemnitatem juris in processu facta, & sententia laza; Nam Institutum Monasticum, quod assumpserit, docet eos, non contendere judicio, sed propriæ voluntati renunciare, penitentiam agere, & pro Domino pati.

8. Non debet in re levi, vel ex mera suspitione fieri accusatio aut denunciatio; sed in delicto gravi & certo vel quasi certo. Item ab accusatione excluduntur ebriosi, detractores, iracundi, aut similibus vitiis laborantes, qui prius frequenter moniti, emendati non fuerint: Et qui voce activa & passiva privati sunt, iidem non debent a Judice ad testimonium admitti, bene tamen ad informationem. Quando vero ex processu constiterit innocentia accusati, debet a Judice accusator in pœna talionis condemnari.

9. Si delictum, de quo quis accusatur aut denunciatur vel inquiratur, non fuerit publicum, curare debet Judex, ne illud evulget; sed secretum servet, quantum fieri potest.

10. Qui penitentiam sponte facere recusaverit, compelli poterit per censuras. Quod si istas proterve spreverit, acriora remedia adhibeantur; semper tamen habito respectu circumstantiæ loci, temporis, & personæ.

C A P. II.

De Culpis & Pœnis.

Cum Constitutiones nostri Ordinis non obligent ad culpam, nisi propter contemptum & scandalum; sed solum obligent ad pœnam transgressoribus infligendam, ideo dicendum nunc est de pœnis, quæ ad correptionem culparum imponuntur.

1. In primis Superiores intelligant, sibi cum Fratribus agendum in spiritu lenitatis; nec, nisi causa attente perspecta, ad acriora remedia esse progrediendum. Quare plerumque pramittenda erit admonitio charitativa seu per se seu per alios; itaut subditus doceatur emendationem delictorum a Superiore quæri, non delinquentium ruinam.

2. Intelligant pariter subditi, eadem pia animi præparatione sibi suscipienda esse ista charitatis remedia, cum qua a Superiore illa applicari justum est credere: cum magno scilicet desiderio proprii profectus & emendationis; Neque dandum locum Diabolo, suggerenti futiles querelas adversus Superiores; aut secum ipsis, aut, quod omnino cavendum est, cum aliis, præsertim externis, etiamsi contingat penitentias injungi insontibus ex falsa, ut aliquando accidere necesse est, delatione & errore.

3. Præterea Superiores frequenter recogitent, se de suis subditis rationem Deo reddituros; Ac proinde diligenter serioque caveant, ne ex propria indulgentia & remissione regularis disciplina laxetur: Dum nimirum subditi, impunitatem sibi ex Superioris conniventia pollicentes; quodlibet audere paulatim assuescant. Quamobrem caute circumspecteque attendant, ne quis contra Constitutiones abusus quovis prætextu inducatur; Noverintque ex parvis transgressionibus magnam quandoque ruinam disciplinæ regulari imminere; Idque si ipsorum vitio contingat, gravissimæ ipsos noxæ reos fore.

4. In pœnis injungendis Superiores hæc præcipue observent:

Primum, ut aucta gravitate culpæ ex gravitate circumstantiarum, pœna pariter augeatur. Et in iis quidem Monasteriis, in quibus est frequen-

Voce activa, & passiva privati in Testes non admittendi.

Lenitas à Superioribus adhibenda.

In omnibus Judiciis examinandæ accusatoris qualitates.

De Testium examine.

Reo communicandæ Testium depositiones.

tior

tior Monachorum numerus, ad mensam communem ex schedala, a Superiore vel ejus Vicario scribenda, legatur culpa & poena, indicato etiam nomine delinquentis ad communem edificationem; nisi forte ipse reus eodem in loco ex sua devotione velit se ipsum simili modo accusare. Quod etiam Superior, cum id expedire in Domino judicaverit, injungere poterit.

Secundum, ut poena gravior & gravissima, non, nisi cum maturiori consilio Patrum Seniorum, ab Abbate insignatur; eaque in scriptis, & postquam de culpa confiterit per confessionem rei, vel per competentia testimonia; & si id rei gravitas exsolcat, Abbatis etiam Generalis sententia rogetur.

Tertium, ut Fratribus proventa aetatis quoad aliquas poenas, aetati minime convenientes, Abbas ita dispenset, ut alias simul magis congruentes injungat. In graviore vero & gravissima culpa taxata in Constitutionibus poenam nullatenus mutet, nisi causa commutandi sit legitime probata coram Abbate Generali.

Quartum, ut Abbas, dum alicujus culpam redarguit, aut poenam ei injungit, caveat summpere, ne id ex ira aut odio aut vehementi animi perturbatione faciat; multoque minus, ne injuriis verbis, aut contumeliis, sive imprecationibus reum excipiat. Quod si id fecerit, a Seniore Monasterii moneatur semel, bis, & tertio. Sique emendatus non fuerit, ad Abbatem Generalem deferatur, qui ei debitam culpae poenam omnino injungat.

De contumacibus.

5. Si quis ex Fratribus injunctam sibi poenitentiam ex protervia, aut alia animi perturbatione subire detrectaverit, in Cella includi reum jubeat Abbas; & postea mittat ad eum Seniores Patres, qui illum moneant ad poenitentiam, & inducant ad obedientiam, quam si fecerit, bene erit; si autem adhuc in contumacia perseveraverit, triduo illum includi in Cella jubebit, & pane tantum & aqua vesci. Idque, cum culpa, ob quam poena injungitur, non sit gravior aut gravissima; Nam in eo casu augenda erit poenitentia juxta qualitatem delicti, quemadmodum infra dicitur Cap. 14. num 1.

6. Cum culpae aliae sint leves, aliae graves, graviores & gravissima; debet Abbas poenitentias juxta culparum qualitatem injungere, ut infra praescribitur. Poenas vero commutare, & pro gravibus leves injungere, aut vice versa pro levibus graves imponere, non poterit, sine consilio & Congregatione Monachorum. Quae autem hic taxatae non sunt poenae, cum consilio eorundem Monachorum in Domino taxabit.

C A P. III.

De levi Culpa & Poena.

Levium Culparum non est numerus; Ex his autem, quae hic apponuntur, de caeteris iudicari pronum erit.

Culpa levis, quae sit.

Levis culpa est: Primo, si quis ad inchoationem Officii, vel Congregationis, vel Collationis spiritualis non adfuerit.

2. Si quis aliquid dixerit vel fecerit, unde Fratres offendantur.

3. Si quis quidpiam utensilium ex desidia frugerit, aut perdidit, vel cibi potusve aliquid effuderit.

4. Si quis communi Refectioni non interfuerit.

5. Si quis constitutis horis Silentium frugerit.

6. Si quis pro vestitu, aut vestimentis, vel alia re murmuraverit.

7. Si quis eorum, qui communibus officiis deputati sunt, munus suum in re aliqua neglexerit.

8. Si quis potum vel cibum sine licentia sumperit.

9. Si officio in tabula assignato defuerit.

10. Si quis in caeremoniis Missae, Divinorumque Officiorum, minus decenter se gesserit, aut aliquid omiserit, vel de suo addiderit.

11. Si quis oculos vagos ad vanitatem direxerit.

12. Si quis strepitum in Cella vel Monasterio aut Ecclesia, sonitumque fecerit. Quicumque in praefatos & similes defectus incidit, & de illis proclamatus fuerit, vel ipse se sponte proclamaverit, vel aliunde hoc ipsum confiterit: Abbas injungat peccanti unum Psalmum, vel aliquot orationes Dominicas, vel Psalmos, seu genuflexiones in Refectorio aut in Ecclesia juxta modum, quo excessit, & qualitatem Personae.

Quae poena injungenda.

C A P. IV.

De gravi Culpa, & Poena.

Gravem Culpam censemus: Primo, si quis Frater cum Fratre, vel externo, intus vel foris rixas habuerit. Si quis Fratri vel Saeculari contumeliam dixerit, vel minas & maledicta in eodem protulerit.

Quae sint culpa graves.

2. Si quis inter Fratres discordiam, dicta unius alteri referendo, vel alio modo seminaverit.

3. Si quis jurare, mentiri, turpia vel scurrilia dicere, ad risum alios ineptis garritionibus provocare, silentium frangere cum offensione praesertim fraterna, in consuetudinem duxerit.

4. Si quis cum sceminis aut pueris colloquendo, attentis circumstantiis loci, temporis, & personarum, suspicionem aliquam vitii ingesserit, aut ingerere potuisse jure praesumptus fuerit.

5. Si quis dormierit sine Tunica & Cucullo.

6. Si quis exiverit sine Socio assignato, aut illum mutaverit, aut extra Monasterium reliquerit, vel solus sine licentia ierit: vel hora, qua in Monasterium redire debet, non redierit.

7. Si quis ex Cella egredietur, & per Monasterium vagetur tempore dormitionis.

8. Si quis medicinam sumperit, aut sanguinis minutionem fecerit, sine licentia.

9. Si quis culpam praeteritam Fratri, pro qua satisfecit, impropaverit.

10. Si quis jejunium ab Ordine praescriptum frugerit.

11. Si quis Missam, Confessionem, Communionem, aut Officium Divinum in Choro sine licentia omiserit.

Pro supra dictis, & similibus culpis injungantur jejunium, & strictum silentium per aliquod tempus: Genuflexiones & prostrationes tempore refectionis communis, aut in Ecclesia: Psalmi etiam & Orationes aliquot Dominicae secundum discretionem Abbatis.

Et quae poena injungenda.

C A P. V.

De graviore Culpa, & Poena.

Gravior Culpa est: Primo, si quis jejunia Ecclesiae violaverit.

Quae culpae graviores.

2. Si quis peccatum mortale manifeste commiserit contra praecipua Dei vel Ecclesiae, praeter casus infra recensendos, cum de gravissima Culpa sermo erit.

3. Si quis sciens & volens sententiam excommunicationis aut suspensionis incurrit a jure vel ab homine latam, tam a Praelato Ecclesiastico quam a Superiore Religioso: exceptis item casibus, in quibus ob gravissimam Culpam excommunicatio vel suspensio infligitur.

4. Si quis sciens se esse excommunicatum, aut suspensum, ut supra, celebraverit, vel in suis Ordinibus ministraverit.

5. Si quis calumniam in Fratres struxerit, sive in judicio, sive privatim.

6. Si quis per fas aut nefas procuraverit, ut ipse

vel alter eximatur a potestate Superioris tam Monasterii quam Provinciae, aut Abbatis Generalis.

7. Si quis per contumaciam vel manifestam rebellionem inobediens suo Superiori fuerit, vel cum eo intus aut foris contenderit.

8. Si quis secreta Congregationum, Generalis, Hegumenorum, Provinciae, & Monasteriorum, aliis Monachis sive Professis sive Novitiis, vel etiam externis, temere revelaverit.

9. Si quis Decretis Congregationum antedictarum sese opposuerit, aut Superiori præcipienti aliquid in virtute sanctæ Obedientiæ contradixerit.

10. Si quis Prælato Ecclesiastico aut Principi sæculari in eis, quæ ad illos spectant, inobediens & contumax exierit.

Et quæ pro illis intelligenda pœnæ.

Pro hujusmodi & similibus Culpis injungatur jejunia: Item assignetur ultimus locus: Prostratio ante fores Templi vel Refectorii vel Chori, dum fratres intrant: Sejunctio aut sequestratio a Fratribus, ita ut nullus Fratrum audeat se illi conjugere, vel aliquid ei mittere, nec vocetur ad aliquod officium in Ecclesia vel in Choro: Mensa ponetur eidem sequestrata, ne cum aliis commisceatur: Demum privatio vocis activæ & passivæ in stricta forma ad aliquot annos injungatur. Ex prædictis autem pœnis Superior cum consilio Seniorum Patrum plura vel pauciora, longius vel brevius, juxta culpam Pœnitenti imponat.

C A P . V I .

De gravissima Culpa & Pœna.

Quæ culpa gravissima:

Gravissima Culpa est: Primo, si quis hæresim aut schisma contra unam Sanctam Catholicam & Apostolicam Ecclesiam secutus fuerit, aut a Fide Christiana defecerit.

2. Si ab Ordine nostro post professionem apostataverit, dimisso vel retento Habitu.

3. Si quis proprietarius fuerit in pecunia, libris, vestibus, aut re alia magni momenti, tam recipiendo, quam dando vel alienando.

4. Si quis graviter Fratrem, vel extraneum quemcumque percusserit, & leviter etiam Superiorem, idque irato animo.

5. Si quis sigillum Confessionis fregerit.

6. Si quis literas nomine Abbatis Generalis, Hegumenorum, Abbatis Provinciae vel Monasterii, aut Monachi alicujus, vel Monachorum confixerit, sive eas sigillo officii, aut dignitatis, vel Personæ firmaverit, sive non: Item qui literas ad Abbatem Generalem, aut Hegumenos directas, interceperit aut aperuerit & legerit.

7. Si quis veneficium, incantationem, sortilegium, necromantiam, aut quamcumque aliam Diaboli invocationem exercuerit.

8. Si quis publicum scandalum, vel infamiam gravem Ordini fecerit per manifestum lapsum carnis cujuscumque speciei sit.

9. Si quis maligne conspirationem in Superiorem suum machinatus fuerit.

10. Si quis machinationes & schismata ad destructionem vel divisionem Ordinis attentaverit.

11. Si quis a Superiorum sententia ad Tribunalia sæcularia appellare aut confugere ausus fuerit. Quod si ab Abbate gravari se prætenderit, ad Abbatem Generalem, aut Congregationem Hegumenorum, vel ad Congregationem Generalem recurrat. Et si adhuc ab his prætenderit se gravari, recurrere poterit ad Patriarcham, aut Romanum Pontificem.

12. Si quis Ordinem aliquem Ecclesiasticum sine Superiorum licentia ab Episcopo acceperit, aut sine licentia Episcopi Ordinarii ausus fuerit ad Sæculares concionari, eorum confessiones audire, a casibus Ordinario reservatis sciens &

volens illos absolvere, aut Sacramenta Baptismi, Extremæ Unctionis, vel Matrimonii administrare: uno verbo, ministeria Parochi obire.

Pro talibus criminibus, cum consilio Patrum Seniorum, præter pœnas gravioris culpæ, reus privetur cucullo & corona, & in cellam tamquam in carcerem detrudatur, ab omnium Fratrum consortio sejunctus ad aliquos menses. Ne tamen hujusmodi pœnitens propter impatientiam suam in desperationem præceps ruat, mittat ad eum quandoque Superior Patres seniores, qui illum blandis verbis commoneant ad pœnitentiam, & provocent ad patientiam: Foveant per consolationem, & inducant ad emendationem. Recogitet autem Abbas, qualem Deo sit ipse redditurus rationem, si forte sua impatientia & imprudenti severitate Fratrem perdat, pro quo Christus mortuus est; Memineritque, Sanctum Patrem nostrum Antonium sollicitum fuisse dicere: Fratrem, in aquas lapsum, erigendum esse, non ad naufragium impellendum.

C A P . V I I .

De Culpis & Pœnis Superiorum.

1. Quæcumque de levi, gravi, graviori, & gravissima culpa & pœna dicta sunt, ea de Superioribus respective intelligantur; Itaut delinquentem Abbatem Monasterii Abbas Generalis puniat: hunc Congregatio Generalis: Idque intelligendam de pœnis suspensionis ab officio, depositionis & privationis vocis, loci, & Coronæ, de quibus infra sermo erit.

2. Levis Culpa Abbatis est, si Cellas Monachorum & officinas per se vel per Vicarium visitare neglexerit: Si ad Divinum Officium, & ad communem refectionem sine causa aliquoties non venerit: Si e Monasterio sine necessitate exierit: Si ceremonias ecclesiasticas minus decenter exercuerit: Si quid dixerit vel fecerit, unde Fratres offendantur: Si in cibo, potu, & vestimentis Fratres cum indebita parsimonia tractaverit: Si erga aliquem Fratrem plus favoris vel asperitatis exhibuerit: Si quid poculentorum vel esculentorum, in re tamen parvi momenti, extraneis dederit sine causa legitima. Pro hujusmodi defectibus ab Abbate majore corripatur, & Psalmi, vel aliquot orationes Dominicæ, seu genuflexiones ei injungantur.

Levis Abbatibus culpa:

Gravis Culpa est: Si Fratri, vel externo verba injuriosa dixerit, maledicta & imprecationes pronunciaverit: Si discordias inter Fratres feminaverit: Si jurare, mentiri, turpia vel scurrilia dicere, frequenter deprehensus fuerit: Si Sæcularium domos sine necessitate frequentaverit: Si cum Fœminis aut Pueris colloquendo, attentis circumstantiis, suspicionem aliquam vitii ingesserit: Si dormierit sine Tunica & Cucullo: Si medicinam sine licentia Medici sumpserit: Si culpam præteritam, pro qua satisfactum sit, alicui exprobaverit: Si sine Socio extra Monasterium iverit: Si jejunium ab Ordine præscriptum fregerit: Si Missam, Divinum Officium in Choro sine causa omiserit: Si absque eorum culpa Officiales ab officiis maligne removerit. Pro hujusmodi Culpis injungatur jejunium per aliquot dies, item Psalmi aliquot, & orationes Dominicæ, & genuflexiones.

Gravis:

Gravior Culpa est: Si peccatum mortale manifeste commiserit contra præceptum Dei vel Ecclesiæ, præter casus infra recensendos, cum de gravissima culpa sermo erit: Si sciens & volens sententiam excommunicationis aut suspensionis incurrerit: Si, sciens se esse excommunicatum vel suspensum, celebraverit, vel in suis

Gravior:

Ordini-

Ordinibus ministraverit: Si rationem dati & accepti in libro describere neglexerit: Si quem Novitium admiserit non prævio examine: Si nomina Novitiorum & Professorum non descripserit: Si Abbati Generali, aut Abbati Provinciae, de statu sui Monasterii aut Provinciae non scripserit, ut supra suo loco dictum est: Si Monachum de suo Monasterio in aliud sine causa & sine Congregatione Monachorum miserit: Si calumniam in Fratres struxerit: Si procuraverit, ut ipse vel alter eximatur a potestate Superioris, aut in officio confirmetur: Si per contumaciam vel manifestam rebellionem inobediens Superiori fuerit, vel cum eo contenderit: Si secreta Congregationum revelaverit: Si Decretis Congregationum, vel Abbatis Generalis, sese opposuerit: Si Superiori præcipienti aliquid in virtute Sanctæ Obedientiæ non obediit: Si quid parvi momenti in virtute Sanctæ Obedientiæ Fratribus præcipere consueverit: Si Prælato Ecclesiastico, aut Principi seculari in eis, quæ ad illos spectant, contradicere culpabiliter ac temere præsumpserit: Si Fratribus, propriæ conscientiæ rationem juxta morem reddentibus, secretum non servaverit. Pro similibus culpis injungatur jejunium per plures dies; Item Psalmi plures, & orationes Dominicae, & genuflexiones: Aut demum ab officio suspendatur vel removeatur, ex consilio Congregationis Hegumenorum.

Gravissima.

Gravissima culpa est: Si hæreticus aut schismaticus fuerit, aut a Christiana Religione defecerit: Si ab Ordine nostro apostata fuerit: Si graviter Fratrem vel extraneum percussit, & leviter etiam Superiorem: Si absque Superioris licentia fabricam magni momenti præceperit: Si munus a Fratre accepit, ut ei officium aliquod committat: Si bona mobilia aut immobilia Monasterii sine Congregatione Monachorum, aut Abbatis Generalis, aut eorum, ad quos spectat, licentia alienaverit: Si Monachum propria auctoritate e Monasterio ejecerit sine licentia Abbatis Generalis: Si sciens & volens Novitium, impedimentum aliquod habentem, admiserit, nec facultatem habuerit, vel a legitimo Superiore obtinuerit: Si sigillum Confessionis fregerit: Si literas nomine Abbatis Generalis, vel Hegumenorum, vel Congregationis Generalis confinxerit, aut nomine Monachorum: Si literas ad Superiores directas interceperit, vel aperuerit & legerit: Si veneficium, incantationem, sortilegium, necromantiam, aut alias hujusmodi diabolicas artes exercuerit: Si legitime convictus fuerit, peccatum carnis admisit: Si conspirationem in Abbatem Generalem molitus fuerit: Si machinationes & schismata ad destructionem vel divisionem Ordinis attentaverit: Si a Superiorum sententia ad Tribunal Sæcularium appellaverit: Si sine licentia Abbatis Generalis ordinem aliquem Ecclesiasticum acceperit, aut sine licentia Episcopi Ordinarium ausus fuerit concionari ad Sæculares, eorum Confessiones audire, aut reliqua facere, quæ facultatem Ordinarium requirunt. Pro talibus criminibus ex consilio Congregationis Hegumenorum, præter pœnas gravioris culpæ, reus in Cellam ad aliquot menses tamquam in carcerem detrudatur. Præterea voce activa & passiva per quinquennium privetur. Si vero apostata fuerit, vel homicida, aut proprietarius, eam pœnam subeat, quæ infra describetur. Eandem apostatarum pœnam luent, qui a Sancta Catholica Fide ad hæresim, vel schisma, vel infidelium sectam defecerint.

C A P. VIII.

De Percussoribus.

1. Si quis Fratrum vel Abbatum animo irato percussorem alicui comminatus fuerit, pœnam gravioris culpæ per hebdomadam sustinere cogatur: Si vero aliquem Fratrem, aut extraneum manu percussit, eandem pœnam luat per quindecim dies, nisi gravis læsio fuerit: Si vero percussit ligno, aut lapide, vel alia re sine gravi læsione, per mensem eidem graviori pœnæ subiaceat.
2. Propter gravem autem læsionem Fratris vel extranei, sive manu sive quacumque alia re percussio fuerit, vel levem etiam læsionem Superiori factam, percussor pœnam gravissimæ culpæ per duos menses sustineat, & utraque voce per triennium careat, a solo Abbate Generali absolvendus.
3. Si vulnus lethale inferatur, mors tamen non sequatur, eandem pœnam gravissimæ culpæ per sex menses absque ulla dispensatione sustineat, & per quinquennium voce careat: Si autem (quod Deus avertat) usque ad homicidium aliquis prolaberetur, talis omnino sine ulla dispensatione puniatur pœnis gravissimæ culpæ per decennium, & utraque voce perpetuo careat.
4. Tantum vero prædictis pœnis addatur, quantum Abbati de consilio Patrum Seniorum visum fuerit expedire, attendente qualitate Personæ percussentis, percussæ, percussoris, & scandalali magnitudine.
5. Frequentans hoc vitium etiam levi percussione, ad nullum officium eligibilis censeatur.
6. Percussores Superiorum, præter expressas pœnas, voce utraque perpetuo careant cum suis complicibus & fautoribus.

Pœnæ contra Percussores.

C A P. IX.

De Proprietariis.

1. Qui cibum, potum, aut alia parvi momenti sine licentia Superioris receperit, prima vice charitative moneatur a Superiore: Pro secunda gravius reprehendatur: Deinceps vero pœna graviori puniatur pro arbitrio Abbatis.
2. Si pecuniam, aut aliquam rem magni momenti sine licentia a quocumque haberet, vel alienaverit, non debet a Confessario absolvi, nisi prius ipse pœnitens illud Superiori præsentaverit, aut alienatum, si possibile fuerit, recuperaverit. Deinde, si peccatum proprietatis publicum fuerit, aut a Superiore per indicia vel testes deprehensum, proprietarius præter privationem vocis activæ & passivæ, per mensem gravioris culpæ pœnam luat, quæ augeri & minui poterit juxta qualitatem delicti & quantitatem materiæ. Debet autem a Congregatione Generali determinari quantitas materiæ sufficientis ad culpam gravem proprietatis, ut dicatur res magni momenti, quæ recipitur, vel alienatur, & propter quam incurritur in casum reservatum & in pœnam gravioiorem; atque eadem notificari.
3. Si post mortem proprietarius quis inventus fuerit sive Subditus sive Abbas, nec in infirmitate peccatum suum confessus fuerit, deque eo doluerit; Sacrificium aut aliquod Officium pro ipsius anima non fiet, & sepultura ecclesiastica privetur; Idque cum consilio Patrum seniorum, nisi forsan ex tali pœna scandalum secularibus generaretur.
4. Surripientes aliquid tam ex Monasterio quam ex Cella Fratrum, & ab externis; præter infamiam, duplicata pœna proprietarium puniantur.

Contra Proprietarios.

5. Qui

5. Qui non relevat pecunias, aut bona mobilia seu immobilia, acquisita a se, vel ab aliis Fratribus, inter proprietarios recensetur, & poena proprietariorum plectetur. Eandem culpam & poenam incurret Abbas, qui Bona Monasterii in loco abscondito ponit, sine duorum saltem Fratrum notitia.

C A P. X.

De Apostatis.

Contra Apo-
statas.Quomodo
recipiendi.

1. Monachus quicumque, si post professionem Habitum sponte dimiserit, aut retento Habitu, sed inconsulto Superiore Monasterii deseruerit, cum magna charitate & prudentia a Superiore requiratur, qui proinde per se vel per alios omnem operam impendat, ut ovem errantem ad ovile quamprimum reducat. Revertentem cum omni charitate & paterni amoris significatione recipiat. Et antequam ad poenas poenitentiae injungendas procedat, eundem doceat per se vel per aliquem ex Patribus senioribus, non eas imponi ad ipsius poenitentis destructionem, sed ad edificationem & salutem. Cum autem ad suscipiendam correptionem illius animum bene preparatum fuisse compererit, sequentes poenitentias eidem jungat cum consilio Patrum seniorum.

Primo, ad praelationem per quinquennium inhabilis fiat, & voce tum activa tum passiva privetur, & primo anno ultimum locum teneat: Et per mensem integrum corona & cucullo privetur, si Habitum dimiserit; Secus, si eum retinuerit. Si vero Laicus aut Clericus, in Minoribus Ordinibus constitutus esset, per quinquennium novissimus fedeat, & voce activa & passiva privetur, perque mensem cucullo privetur, si Habitum dimiserit.

Secundo, per aliquos menses in Cellam includatur, & jejunct in pane & aqua.

Tertio, per unam hebdomadam postquam e Cella egressus, & ad consortium Fratrum admisus fuerit, sequestratum locum habeat in Ecclesia, in Choro, & in Mensa.

2. Si secundo vel tertio apostataverit, poena supraposita ei multiplicentur ex consilio Patrum seniorum; quod si cum scandalo, relicto Ordine, inhoneste vixerit, aut diutius extra Ordinem permanerit, poena illi augeatur juxta qualitatem scandali, delictorum, & morae diurnitatem; de quo vero non constat, quod Habitum dimiserit, aut ex Ordine fugerit, sed tantum vagus intra vel extra Provinciam, praetextu adeundi Superiorem, in Habitu circumierit, is poenas gravioris culpae sustineat juxta moram vagationis, & qualitatem delictorum; ita tamen, ut Superior prudenter prospiciat, quid attento praesenti statu poenitentis in Domino expediat, adhibito etiam sanctorum Patrum consilio; ne remedia, quae in salutem Infirmorum Fratrum excogitata sunt, in eorum ruinam & exitium vertantur.

3. Apostata ab Ordine Monastico vel fugitivus, si Monachus fuerit si Abbas, a nullo absolvi potest, nec in Monasterium recipi, praeterquam ab Abbate Generali: Ad quem proinde remittendus erit Reus, vel saltem scribendum. Cum autem Abbas Generalis facultatem suam Abbati Monasterii commiserit, tunc, convocata Monachorum Congregatione, genuflexus Reus humiliter culpam suam dicat: Et Abbas intonat Psalmum 51. *Miserere mei Deus*, quem Fratres alternatim prosequuntur: Dictoque *Gloria Patri*, Abbas illum absolvit, dicens:

Deus misereatur tui, & dimittat debita tua: & ego auctoritate ipsius, & Reverendissimi Patris nostri Abbatis Generalis, absolvo te a vinculo excommunicationis, in quam propter apostata-

sim vel fugam ex Ordine incurristi, & restituo te communioni & unioni Fidelium, & participationi Sanctorum Ecclesiae Sacramentorum. In Nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. Amen.

Sed si fuerit Abbas Generalis, dicat: Deus misereatur tui, & dimittat debita tua, & ego auctoritate ipsius absolvo te, &c.

Tunc jungat ei poenitentiam, ut supra.

4. Tempus apostasiae vel fugae non computatur Monacho inter annos Monachus.

5. Idem dicendum est de apostasia a Fide Christiana vel Catholica ad haeresim, schisma, aut infidelium sectam, quod dictum est de apostasia a Professione Monastica. Ab eo tamen casu absolvi nequit, nisi ab Ordinario competente.

C A P. XI.

De Excommunicatione.

Solus Abbas Generalis potest poenam excommunicationis infligere Monachis; Id tamen raro admodum fiat, & ex urgentissima necessitate: Et primo quidem ex consilio & deliberatione Congregationis Hegumenorum: Secundo, ob unam ex culpis gravissimis, quae supra Cap. 6. & 7. recensentur: Tertio, post factum canonicum processum, & praemissa trina monitione canonica cum certis intervallis, utpote unius vel plurium dierum, aut etiam horarum, si periculum sit in mora: Quarto, assignanda erit Sententia excommunicationis Cellae ejus, qui excommunicatur, aut legenda in Congregatione Monachorum, si excommunicatus praesens siue absens fuerit: Quinto, vulgandum erit ejus nomen omnibus illius Monasterii & Provinciae Monachis, ut ab omnibus devitetur.

Sententia vero excommunicationis concipitur in hunc modum:

Ego N. Abbas Generalis, habita Hegumenorum N. N. N. Congregatione, per hanc sententiam, quam in scriptis pronuncio, Auctoritate Dei omnipotentis, Patris, & Filii, & Spiritus Sancti: Et exigente contumacia Fratris N. N. ob tale delictum (quod debet omnino exprimi) ipsum excommunico, & pro excommunicato haberi declaro: Et tandiu ipsum vitandum denuncio, donec adimpleverit, quod mandatur.

Si Abbas Monasterii vel Visitator ex commissione Abbatis Generalis sententiam excommunicationis pronunciet, dicat:

Ego N. Abbas Monasterii N. vel Visitator Monasterii aut Provinciae N. specialiter ab Abbate Generali & Hegumenis deputatus, per hanc sententiam, quam in scriptis pronuncio &c.

Cum erit absolvendus, utatur Abbas formula, quae supra descripta est Cap. 10.

Omnis excommunicatus quacumque excommunicatione, siue a Canone siue ab homine, tam a Praelato Ecclesiastico quam ab Abbate Generali, non ingrediatur Ecclesiam vel Chorum: neque ad communem cum Fratribus mensam admittatur: neque officio ullo, aut dignitate fungatur in Monasterio: neque vocem activam aut passivam habeat in Electionibus; Quinto, quoad sic steterit, ab omnibus evitetur, donec respiciat, & a legitimo Superiore absolvatur, postquam id, quod praecipuum est, adimpleverit.

C A P. XII.

De Privatione vocis, loci, Cuculli & Coronae.

1. Qui privatur voce passiva, per hoc redditur inhabilis ad majora officia in nostro Ordine; minor tamen potest exercere, ut sunt Infirmary, Janitoris, Coqui, & similia. Privatus autem voce activa non potest suffragium ferre in aliqua

A quo, quibus de causis, & quomodo infligenda excommunicatio.

Explicatio hujusmodi Privationum.

electione, aut Congregatione: neque potest fieri accusator aut testis adversus Fratrem. Potest tamen assumi secreto pro aliqua informatione rei necessaria. Privatus voce omnimoda nullum Fratrem poterit alloqui, nisi prius a Superiore licentia petita pro aliqua re necessaria.

2. Nullus Abbas audeat Fratrem privare voce, nisi in casibus suprapositis, idque adhibito consilio & consensu Patrum Seniorum.

3. Privatus loco ultimum locum occupet in Choro, Ecclesia, & Refectorio: Sacerdos quidem inter Sacerdotes, Diaconus inter Diaconos, & sic deinceps.

4. Qui poena erit majori dignus, quam sit privatio loci aut vocis, propter suam proterviam, & gravissimam culpam, poterit Cucullo & Corona privari, & ad obsequia infima in Monasterio destinari, ut dictum est supra Cap. 5. 6. 7. 8. & 10.

CAP. XIII.

De Suspensione & Depositione ab officio.

De Suspensione.

1. Abbas qui suspenditur ab officio, per hoc inhabilis redditur ad illud exercendum, & insuper utraque voce carebit. Si vero proterve officium exercuerit, procedi debet ad depositionem; & inhabilis redditur per quinquennium ad omne officium, & utraque voce carebit.

De Depositione.

2. Qui deponitur ab officio, per hoc privatur non solum eo officio, quod statim alteri committi debet, sed etiam voce activa & passiva per annum carebit.

Hegumenus a solo Abbate Generali.

3. Solus Abbas Generalis cum Congregatione Hegumenorum suspendere potest, aut deponere Hegumenum, & Abbatem Provinciae, ac Monasterii. Abbatem vero Generalem suspendere ac deponere non potest, nisi Congregatio Generalis.

Abbas Gen. a tota Congr. deponi potest.

4. Qui, praeter Abbatem Generalem, Hegumenos, & Abbates Provinciae vel Monasteriorum, ab officio suspenduntur vel deponuntur, non idcirco voce privabuntur, nisi in culpam graviolem & gravissimam incidissent.

5. Nemo ex Abbatibus suspendi aut deponi debet, nisi ob culpam, de qua supra.

Præmittenda ad Abbatem Gener. suspendendum.

6. Si acciderit aliquid ex peccatis (avertat id Deus) quæ sufficiunt ad Abbatem Generalem ab officio suspendendum vel privandum; simul atque per testimonia sufficientia, vel ipsius confessionem, aut facti notorietatem constiterit, quatuor Hegumeni unâ congregati, rem, donec veritas elucescat, secretam tenentes, Congregationem Generalem Abbatum Provinciarum & Monasteriorum, literis omnium subscriptione signatis, convocabunt, ut dictum est supra Parte 3. Cap. 4. num. 2.

Si vero res divulgata & manifesta esset, non expectata Hegumenorum convocatione Abbates locorum & Provinciarum alii alios vocando conveniant. Et primum audiantur accusatores, deinde reus; nisi res notoria esset. Reo foras dimisso, primus Hegumenorum cum antiquiore Abbate, & cum Secretario, ad hanc causam electo, de toto negotio scrutinium faciet. Et primo quaeretur; An constet de peccato, quod objicitur: Secundo, An hujusmodi sit, ut propter illud ab officio suspendi aut deponi debeat; Et idem suffragia promulget, quæ, ut sufficiant, duas tertias partes excedent; Et tunc statim de alio eligendo agatur: Et, si fieri potest, non prius inde egrediantur, quam electionem perfererint. In qua re duo animadvertenda sunt: Primum, ut si defectus ad suspensionem aut depositionem sufficientes non deprehenderentur; aliis de rebus agatur, propter quas convocata Congregatio videatur, & quod ad Abbatem Generalem atinet, dissimuletur, imo vero nullo tempore divulgari debet; Et sic, cum

Abbates convocantur, præmonendi sunt de secreto: Secundum, si constitutum fuerit, illum ab officio suspendere aut deponere, tunc etiam cum eodem Abbate Generali secreto agendum est, ut ipsemet se officio abdicet; ut, cum hoc promulgatum fuerit, peccatum, & officii propter peccatum privatio occultetur.

Si autem defectus non fuerit ejusmodi, ut privandus officio suo sit, sed tantum corrigendus videretur, Quinque eligentur, quibus cura iungatur considerandi, quæ correctio ei conveniat; Et ipse omnino obedire Congregationi Generali teneatur.

Crimina, ob quæ Abbas Generalis suspendi vel deponi ab officio potest, sunt hæc: Si hæreticus fuerit, aut schismaticus, aut a Christi Fide ad sectam infidelium defecerit: Si ab Ordine nostro apostataverit: Si graviter Fratrem vel extraneum percussit, aut homicidium commiserit: Si fabricam magni momenti præceperit, aut bona Religionis alienaverit, aut novum Monasterium acceperit vel fundaverit, aut vetus deferi jusserit, inconsulta Congregatione Hegumenorum: Si Novitium contra Constitutiones Ordinis receperit habentem impedimenta, a quibus ipse dispensandi non habet facultatem: Si Sigillum Confessionis fregerit: Si literas, ad Congregationem Generalem, vel Hegumenorum, directas, interceperit & occultaverit, aut aperuerit legeritque: Si veneficium, sortilegium, & quid simile exercuerit: Si peccatum carnis admiserit: Si munera a Fratre acceperit, ut ei officium aliquod daret: Si muneribus, dolo, vi, aut arte qualibet officium sibi ipsi, aut aliis, dari aut confirmari procuraverit: Si machinationes & schismata ad destructionem vel divisionem Ordinis fecerit: Si a sententia Congregationis Generalis aut Hegumenorum ad Tribunal Secularium appellaverit vel confugerit: Si Romano Pontifici aut Patriarchæ contumaciter rebellis fuerit; aut Fratres impulerit, ut eis rebelles sint, & inobedientes: Si sine licentia Ordinarum ea Sacramenta administraverit, quæ expressam licentiam requirunt.

Crimina, ob quæ Abbas Gener. suspendi, vel deponi ab officio potest.

Si verò infirmo corpore & adversa valetudine fuerit, itaut regimini vacare non possit, non debet deponi; sed ei a Congregatione Hegumenorum Vicarius substituitur, donec commissi regiminis triennium compleatur.

7. Si quis Hegumenorum in unum ex supra enumeratis criminibus incidit, debet ab Abbate Generali, & reliquis Hegumenis deponi.

CAP. XIV.

De Poena Ejectionis ex Ordine.

1. Qui unum vel plures ex gravioribus vel gravissimis Criminibus a Cap. 5. ad Cap. 13. supra descriptis, commiserit, sæpeque monitus non respuerit: & qui penitentiam pro illis non acceptaverit, sex mensium spatio in jejuniis probetur, & ad tres menses ab omnium consortio segregetur. Idque præter privationem vocis activæ & passivæ, aut etiam loci, Coronæ, & Cuculli, quam subire debet juxta qualitatem culpæ gravioris aut gravissimæ.

Quæ præmittenda, antequam quis ex Ordine ejiciatur;

Si vero unum ex infra scriptis gravissimis Criminibus commiserit, atque semel, iterum ac tertio admonitus & correctus, ad idem crimen redierit, post tertiam admonitionem, ne alios contagione pestifera perdat, ejici tandem poterit; servatis servandis; non aliter tamen, quam ab Abbate Generali de consilio & assensu quatuor Hegumenorum: Deque ejus ejectione certior fiat Reverendissimus Dominus Patriarcha ab eodem Abbate Generali.

2. Ejectus, extra Ordinem degens, sit perpetuo suspensus ab executione Ordinum.

3. Quia

3. Quia vero sumus in medio Nationis pravae, ne forte ejectionis ad haereticos, vel infideles accedat, debet Abbas Generalis rem antea cum Patriarcha tractare, hominemque in manus ejus consignare, ut pro sua prudentia & arbitrio de eo disponat.

Ob quae crimina ejici Monachus potest.

4. Crimina, ob quae Monachus ex Ordine ejici potest, postquam admonitus & correctus, non respuerit, id est ter ea commiserit, terque de iis non respuerit, quamvis ter admonitus & correctus, sunt haec: Si a Sancta Catholica Ecclesia ad haereticos, schismaticos, vel infideles defecerit; Si ab Ordine nostro apostataverit: Si Fratrem, vel extraneum graviter percusserit aut occiderit: Si fornicatus fuerit: Si rem magni momenti furatus fuerit a Monasterio, vel a saecularibus: Si sciens & volens Cellam, Monasterium, Templum, aut quid simile incenderit: Si sigillum Confessionis fregerit: Si veneficia, incantationes, & caetera hujusmodi exercuerit: Si in Judicio perjurus fuerit: Si ab obedientia Romani Pontificis, aut Patriarchae, proterve rebellaverit: Si sine licentia Ordinarii sciens & volens ea Sacramenta ministraverit, quae expressam licentiam requirunt: Si machinationes, & schismata fecerit ad destructionem vel divisionem Ordinis: Si a sententia Abbatis Generalis aut Congregationis Generalis, vel Hegumenorum, ad infideles procuraverit: Si ad infideles confugerit, ut procuraret sibi vel aliis aliquod officium vel dignitatem in Ordine aut extra Ordinem.

Penes Congregationem Hegumenorum erit judicare, poenamque ejectionis infligere, etiam ei Monacho, qui non in idem ex supra dictis Criminibus ter incidit, sed tria diversa, vel plura ex iis, Crimina commisit.

Omnia vero in charitate faciendae.

5. Atque hoc loco rursus Superiores admonentur, ne sua foecordia, aut vitiosa severitate, Fratres suos ad hunc miserabilem saltum de Monasterio ad saeculum; de saeculo in infernum, adigant; sed cum vix ullum ingenium sit adeo pertinax & ferrox, quod aspirante Dei gratia mansuetudine & lenitate Superiorum vinci, traetque temporis ad bonam frugem revocari non possit: ut Superiores ad hoc extremum remedium devenire non cogantur, discant ab Apostolo, omnia sua in charitate esse faciendae. Charitas autem patiens est: benigna est: Charitas non amulatur: non agit perperam: non inflatur: non est ambitiosa: non quaerit, quae sua sunt: non irritatur: non cogitat malum: non gaudet super iniquitate, sed congruet veritati. Quamobrem antequam ad ejectionis poenam procedantur, praemittenda erunt omnia alia remedia, a Sanctis Patribus praescripta; adeo, si fieri potest, communi omnium, & privatim singulorum Fratrum aedificationi & saluti prospiciatur.

C A P. U L T I M U M .

Monita Generalia pro observatione Constitutionum.

Particulares Constitutiones si oris sit fieri a quibus faciendae.

1. Ut defectibus in Ordinem sensim irrepentibus occurratur, & religiosa perfectio conservetur, vel etiam augeatur, possunt aliqua novae Constitutiones pro toto Ordine praesentibus addi, quae eandem vim ac robur habeant: sive nonnullae ex iis mutari vel abrogari; Dummodo Regula, quae in prioris Partis Capitibus duodeviginti continetur, intacta maneat; idque non aliter fiat, nisi in Congregatione generali. Insuper pro bono particularium Monasteriorum possunt ab Abbate Generali, aut a Congregatione Hegumenorum, vel a Visitatoribus, a Generali vel Hegumenorum Congregatione deputatis, aliqua particulares Constitutiones fieri, quae tamen gene-

ralibus hae Constitutionibus expresse non advertentur; sed iis, quantum fieri potest, accommodentur.

2. Explicatio Constitutionum & Regulae pertinet ad solum Abbatem Generalem cum consilio Hegumenorum: Isteque erit genuinus earum sensus, in quem major pars Congregationis Hegumenorum consenserit.

3. Omnes Abbates tenebuntur habere in quolibet Monasterio duo saltem exemplaria Regulae & Constitutionum tam generalium quam particularium, si quae sunt proprii Monasterii; illaque in publica Mensa aut Congregatione faciant legi Fratribus, sub poena suspensionis ab officio, quolibet mense, die determinanda per Congregationem generalem. Idque intelligitur de prima, secunda, & quinta Parte. Nam tertia & quarta Pars Constitutionum legi debent semel in anno, die item per Congregationem Generalem determinanda.

4. Et quia per vigilantiam aut foecordiam Superiorum ut plurimum profectus aut defectus Monachorum in Ordine constant; idcirco omnes Superiores in Domino monentur, ut memores sint rationis, quam in novissimo die redditurus sunt pro Grege sibi commisso. Ac propterea omni studio invigilent, ut quae ex disciplina S. Patris nostri Antonii, & ex Regulis Sanctorum Patrum nostrorum Pachonii & Basilii aliorumque Sanctorum, in hoc Codice collecta sunt; quaeque maxime circa vota Ordinis, Chorum, Orationem mentalem, Jejunium, aliaque spiritualia exercitia praescribuntur, omnia & singula adamussim observentur: Intelligentque super his veluti fundamentis totius monastici Instituti aedificium construendum & ampliandum esse.

Ut vero omnia ordinate peragantur, Monachus quisque officii sui regulas seu constitutiones, in Tabula vel Codice scriptas, apud se habeat, easque diligenter perlegat, & observare sataget.

Ad laudem & gloriam Dei Omnipotentis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, & ad honorem Sanctissimae Virginis Deiparae Mariae, & S. Patris nostri Antonii, omniumque Sanctorum. Amen.

§. 3. Quare praefatus Michael Abbas Generalis Nobis humiliter supplicari fecit ut Regulas & Constitutiones hujusmodi Apostolicae confirmationis praesidio communiri de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsius Michaelis Abbatis Generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes & absolutum fore censentes, istiusmodi supplicationibus inclinati, omnes & singulas Regulas ac Constitutiones praesentatas, & in eis contenta quaecumque, auctoritate Apostolica tenore praesentium perpetuo confirmamus & approbamus; illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robor adjicimus, ac omnes & singulos juris & facti, ac solemnitatum quarumlibet, in similibus etiam de necessitate observandarum, aliove quoslibet, etiam formales & substantiales defectus, si qui in praemissis principaliter vel accessorie, aut alias quovis modo intervenierint, seu intervenisse dici, censi, vel praetendi possent, penitus & omnino supplemus.

§. 4. Decernentes ipsas praesentes literas, ac Regulas, & Constitutiones praesentatas semper firmas, validas & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere; ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per

Explicatio Regulae ad solum Abbatem pertinet.

Singula praedictae Constitutiones confirmantur.

Semperque firmas fore, ac observatum iri decernitur.

quoscumque Judices ordinarios, & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, a S. R. E. praeferre Cardinales, etiam de latere Legatos, & Apostolicae Sedis Nuntios, aliosve quoslibet, quacumque praeminentia & potestate fungentes & functuros, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi & interpretandi facultate & auctoritate, iudicari & diffiniri debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Obstantium derogatio.

§. 7. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis; ac, quatenus opus sit, Congregationis & Ordinis praedictorum, aliusve quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, etiam Congregationis & Ordini praedictis, illorumque Superioribus, Monachis, & personis sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliusque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis & decretis in genere vel in specie, seu aliis quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, individua & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales, idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, infererentur, & exprimerentur, iidem praesentibus, pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanentis, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptorum fides.

§. 8. Volumus autem, ut Regulae & Constitutiones hujusmodi latine & arabice una cum praesentibus literis typis supradictae Congregationis Cardinalium imprimantur, earumque praesentium literarum transumptis, seu exemplis sic impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibita vel ostensa.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Anno Piscatoris die 31. Martii 1732. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Cardinalis Oliverius.

LVII.

Confirmatur fundatio Congregationis Presbyterorum Saecularium, sive Collegii sub titulo Sacrae Familiae Jesu Christi Civitatis Neapolitan. Juvenum Sinesium atque Indorum, instruendorum ad praedicandum Evangelium in Patria.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Nuper pro parte charissimi in Christo filii nostri Caroli Hispaniarum Catholici, ac Romanorum Regis in Imperatorem electi, exposuit nobis dilectus filius noster Alvarus S. R. E. Presbyter Cardinalis Cienfuegos nuncupatus, Metropolitanae Ecclesiae Montis Regalis in Sicilia ex concessione & dispensatione Apostolica Praesul, quod non ita pridem consilio ac persuasione Nof-

tro fundata fuit extra muros Civitatis Neapolitan. una pia Congregatio Presbyterorum Saecularium seu Collegium sub titulo Sacrae Familiae Jesu Christi, cujus praecipuum Institutum est educatio Alumnorum Sinesium & Indorum, qui ex iis regionibus advenient pro addiscendis Catholicae Fidei praecipis, amplectendo statum Presbyterali, ac sese parandis ad praedicandum in eorum Patria Christi Evangelium; in quo tamen Collegio etiam admitti possint omnes alii ex quacumque parte Europae existentes, qui propriis suis sumptibus ibidem sustentari voluerint, ut instruantur, & habiles reddantur ad Sacrum Presbyteratus ordinem suscipiendum, & Sacras Missiones obeundas: Quae quidem fundatio, regulis ac regimini, quae servantur in Ecclesiis, Domibus, & Congregationibus Presbyterorum itidem saecularium Oratorii Sancti Philippi Neri, ac Piorum Operariorum sub titulo Civitatis Neapolitan. conformari, & pro tempore existentis Archiepiscopi Neapolitan. jurisdictioni in omnibus subiecta remanere debeat, iidem prorsus modo & forma, quibus praefatae duae Congregationes Oratorii Sancti Philippi Neri ac Piorum Operariorum subsunt, reservata ipsi Carolo Regi dicti Collegii Regia protectione quoad bona illius temporalia tam nunc acquisita, quam impostum acquirenda. Ut autem praedictis Alumnis Sinesibus & Indis modus se se sustentandi suppetat, ac opus hujusmodi ad operatum finem perducatur, de consensu ejusdem Caroli Regis stabilita fuit Dos Collegii praefati pro alimonia dictorum Alumnorum Sinesium & Indorum dumtaxat in annua summa octingentorum ducatorum monetae Regni Neapolis, retrahenda ex una trecentorum super Tropien., altera ducentorum super Cassanen. Cathedralium, & reliqua annuis pensionibus trecentorum ducatorum paris monetae super Metropolitana Rheginen. Ecclesiarum fructibus, redditibus, & proventibus, a Nobis per literas sub Plumbo propediem expediendas perpetuo imponendis, ac reservandis: ita tamen, quod si ista fundatio minime perficeretur, vel progressu temporis deficeret, aut a suo Instituto deviare, adeo ut supradicta Congregatio Presbyterorum Sacrae Familiae Alumnos Sineses & Indos ad finem destinatum educare noller, tunc pensiones praefatae, ac onus seu obligatio illas persolvendi omnino cessare debeant; quodque Congregatio pro tempore similiter existentium ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, rebus Propagandae Fidei Praepositorum quovis colore vel causa nunquam manus apponere valeat fundis seu capitalibus ipsius fundationis praesentibus ac futuris, annisque eorum redditibus, neque praetendere super dicta fundatione superioritatem aliquam, vel directionem, sed ejusmodi Congregationi Cardinalium solummodo competat, ac reservatum sit jus & facultas examinandi, approbandi, & reprobandi Alumnos Presbyteros Collegii praefati tam Europaeos, quam Sineses, Indos, & cujusvis alterius Nationis, postquam Romam pervenerint, qui Evangelii praedicandi causa in Indias, Sinas, ac Regna adjacentia, aliasque partes infidelium proficisci vellent, hancque suam vocationem ac voluntatem libere, & absque ullo praecedente juramento, explicaverint Superiori dicti Collegii, cujus partes erunt cum suis Consultoribus, per pluralitatem suffragiorum Presbyterorum Vocantium supradictae Congregationis Sacrae Familiae legitime electis, eorum vocationem & voluntatem hujusmodi explorandi, ac deinde nomina eorum, quos ad Evangelicam praedicationis munus exercendum aptos repererit, eidem Congregationi Cardinalium transmittendi

Quodnam sit Institutum:

Et quibus concedatur accessus.

Quibus subiecta regulis esse debeat Congregatio.

Quae dos.

Quod jus super eadem competat Sacrae Congregat. de Propaganda Fide.

tendi

Dat. die 7. Aprilis 1732. Pont. An. II.

Caroli Imperatoris per Legatum SS. D. N. portetis preces pro obtinenda hujusmodi confirmatione.